1635

$2.99 11635
March

HARLEQUIN PRESENTS®

AMANDA CARPENTER

A Solitary Heart



Tarama Carmina
Düzenleme Ser_reS

...in istediğiniz
olabilirsiniz.
...rin üçte birini
...eniz, sizi
...ktir. Kalan
...lirsiniz.

...dirimden

...TASINDA
...NOKTASININ
...UMARALARI
...SİNİZ
...RI

Kim bu adam?

Az önce arka verandada beliren adamı gizlice izlerken, aklından, hiçbir şekilde hiçbir kimseye soramayacağı bu soru geçiyordu.

Varlığı sadece onun üstünde değil, herkeste aynı güçlü etkiyi bırakmıştı. İnsanlar ona bakıyordu.

Atağa geçmiş, aç bir kediyi andırıyordu. Bütün kasları gerilmişti. Bir elinde bir bira kutusu vardı. Kuvvetli parmakları alüminyum kutuyu kavramıştı. Diğer eliyle koyu kahverengi saçlarını alnından geriye itti.

Sian yanında duran gruptan kahkaha sesleri yükselince, kendi kendine gülümsedi ve şarabından bir yudum aldı. Kısa bir süre için diğerlerinin yanından ayrılıp, bir ağacın gövdesine yaslanmıştı.

Sian ve ev arkadaşı Jane bir hafta aralıkla doğmuşlardı. O gün doğum günlerini ve mezuniyet törenini kutlamak için bir parti veriyorlardı.

Birkaç ay önce oluşan parti fikri aslında çok basitti, ama planlama yapılırken çok büyük boyutlara varmış ve Sian komşuları da davet etmenin akıllıca olacağını düşünmüştü. Onları rahatsız edeceklerine, parti-

ye davet etmek daha iyiydi. Böylece kimse gürültüden şikayet etmeyecekti. Zemin kattaki daireye yüzden fazla insan gelmiş ve bir kısmı arka bahçeye çıkmışlardı. Hava çok sıcaktı.

Adam bir adım atarak verandadan bahçeye indi. Güneş ışığında dar kalçalarından geniş omuzlarına kadar bütün vücudu aydınlanmıştı.

Sian partiye gelenlerin sadece üçte birini tanıyordu. Herhalde bir arkadaşının arkadaşı veya komşularının bir tanıdığıydı.

Adam karanlık bakışlarını bahçedeki grubun üstünde dolaştırdı ve yavaş yavaş yürümeye başladı. İfadesi tamamen erkeksi, saldırgan yürüyüşü su gibi akışkandı; sinsice ilerleyen yırtıcı bir hayvan gibiydi.

Partideki erkekler onun pırıldayan varlığı karşısında soluk birer gölge gibi kalıyordu. Sian o ana kadar bir erkeğin gerçek tanımını hiç bilmediğini düşündü.

Adamın gözleri Sian'ın gözlerine kilitlenmişti.

Ona doğru yürüyordu.

Sian onunla ilgilenmediğini göstermek ister gibi bakışlarını kaçırdı. Ağzını açtığı anda tuhaf bir şey söyleyecek ve büyü bozulacaktı.

Ama Lucifer, sabah yıldızı, meleklerin en parlağı ve en güzeli, mangaldan yükselen dumanların içinden yavaşça çıkarak tam karşısında durdu.

Onu görmezlikten gelemezdi. Yeşil gözlerini yavaşça elindeki şarap kadehinden kaldırdı. Yabancının yüzünde sert ve uzlaşmaz bir ifade vardı.

Sian, işte başlıyor, diye düşündü. Şimdi, anlamsız bir şey söyleyecek. *Senin gibi güzel bir kız...*

"Sian Riley?"

Sesi kadife yumuşaklığındaydı.

"Evet?" dediğinde, sesindeki rahatlık kendisini bile şaşırttı. "Sizin için ne yapabilirim?"

Yırtıcı kaplanın gözleri onu hapsetmiş, yargılar gibi bakıyordu. Sakin, ama hiç de nazik olmayan bir sesle, "Sadece bir tek şey, Ms. Riley," dedi. "Adım Matthew Severn. Kardeşim Joshua'dan uzak durmanı istiyorum."

Sian, "Ne?" dedi. Bu karşılaşma pek çok değişik şekilde yorumlanabilirdi, ama bıçak gibi saplanan bu sözcükler karşısında her şey paramparça olmuştu. Sian ağaca iyice yaslandı.

"Ne dediğimi duydun." Yabancı elini kaldırdı; Sian yüzüne doğru gelen ele şok geçirir gibi bakarken bir an için tokat atacağını sandı.

Yerinden kıpırdayamıyordu. Güçlü el, başının arkasına, ağacın gövdesine gitti ve vücudunun ağırlığını uzattığı koluna verdi. Sian'ı kapana kıstırırken, beyaz gömleğinin altından kol kasının hafifçe gerildiği belli oluyordu.

Yavaşça, "Joshua Severn," dedi. "Benim kardeşim. Senin nişanlın. Ondan uzak dur, Ms. Riley. Bir daha uyarmayacağım. Ona göre değilsin."

Sian sanki anlaşılmaz bir kabusun içine girmişti. Boğuk bir sesle, "Bu ne cesaret?" dedi, ama hala beklenmedik bir saldırıya uğramaktan korkuyordu. Buna rağmen, "Sen kendini ne sanıyorsun?" diye bir çıkış yaptı.

Matthew Severn, "Josh'un vasisiyim ve mirasının sorumlusuyum," dedi. "Bu yetkiyi sonuna kadar kullanacağımdan şüphen olmasın. Joshua'yla evlenmekten ne çıkar beklediğini bilmiyorum, ama bunu unu-

tabilirsin. Otuz yaşına gelene kadar bir kuruş bile almasına engel olacağım. İkinizin de yıllarca mücadele vermesi gerekecek. Aklını başına topla."

Sian'ı korkunç bir öfke almıştı. "Burası benim evim. Kaba saba tavırların ve mantıksız iddialarınla nezaket kurallarının hepsini ihlal ettin! Buradan derhal gitmeni istiyorum!"

"Gidersem her şey istediğin gibi olur, öyle değil mi? Bu konu halledilmeden hiçbir yere gitmeye niyetim yok!" "Defol!" Artık öfkesine engel olamıyordu.

Matthew başını ona doğru eğdi; burunları neredeyse birbirine değecekti. Bembeyaz dişlerini göstererek zalimce, "Hadi, çıkar beni," dedi.

Sian mantığının sesini dinledi. Bu adam onu zorla çileden çıkarmaya çalışıyordu. Herkesin önünde olay yaratması kim bilir ne kadar hoşuna giderdi! Yeşil gözlerini kısarak sakin bir sesle, "Hayır," dedi ve muzip bir şekilde gülümsedi. "Beni bu kadar çıldırtmaya gücün yetmez."

Matthew'in kemikli yüzü gergindi, ama nefes kesiyordu. Ela gözlerinde keskin bir bakışla, "Küçük Hanım, sanki bana meydan okuyorsun gibi geldi," dedi.

Sian bütün gücüyle karşı çıkıyordu. "Saçma! Senin gibi *yetkili* birine kim meydan okuyabilir?"

Matthew yine o kadife gibi yumuşak, ama soğuk sesiyle, "Çok haklısın," dedi. "Ancak kendi kuyusunu kazmak isteyen biri bunu yapabilir."

Sian bir yılan çevikliğiyle cevap verdi. "Aynı şekilde, sadece kendine güvenmeyen küçük insanlar kendilerini kanıtlama ihtiyacını hissederler."

Matthew'in bakışları biraz daha keskinleşti. Hafifçe gülümseyişinden Sian'ın uyarı işaretini alması

gerekirdi.

"Hangi alanda kendilerini kanıtlama ihtiyacı hissederler, Sian Riley?" diye mırıldandı. Bakışları Sian'ın göğüslerine kaydı. "Kaç kere ve hangi... pozisyonda kendilerini kanıtlamaları gerekir?"

Başka bir kadın olsa, bu cinsel ima karşısında geri çekilebilirdi, ama Sian ters bir şekilde, "Bütün garip pozisyonları bilen bir insan olduğundan eminim!" dedi.

Matthew başını geriye atarak kahkahalarla gülmeye başladı. Matthew rahat ve keyifli bir sesle, "Benim pozisyonlarımda hiçbir gariplik yok, hayatım," dedi.

"Pek etkilendiğimi söyleyemeyeceğim."

Artık oradan uzaklaşabilirdi, ama Matthew elindeki bira kutusunu atıp, onu tuttu. Sian çıplak kolunu saran sıcak, uzun parmakların temasıyla dişlerini sıktı.

Matthew alay eden bir sesle, "Tabii," dedi. "Sen yanlış şeylerden kolayca etkilenen genç erkekleri tercih edersin. Söylesene, Joshua bu kadar sinirli olduğunu biliyor mu? Keskin dilinden hiç canı yandı mı?"

Bu adam onu deli ediyordu. Saldırgan yaklaşımı, suçlamaları, hassas tenindeki sıcak parmakları, varlığı son derece rahatsız ediciydi. Ona bu kadar yakın olmaya daha fazla dayanamayacaktı; uzaklaşmaya çalıştı, ama Matthew'in parmakları iyice kasıldı.

İnsanı korkutan bir açıklık ve inançla, "Kardeşim sana göre değil," dedi. "Bunu kabul et, Sian."

Gözucuyla sınıf arkadaşlarından ikisinin neşeli bir şekilde onlara doğru geldiğini gördü. Bakışlarıyla Matthew'i çiğ çiğ yiyorlardı. Sian soğuk bir nezaket-

le, "Uyarını göz önüne alacağım," dedi. "İçkin bitmiş. Sana yenisini getireyim."

Sian'ın şirin ev sahibi rolüne girmesiyle birlikte, Matthew yaklaşanları gördü. Kolunu bırakarak nazik bir konuk gibi davranmaya başlayınca Sian şaşırmıştı. Çekiciliği tamamen yapmacık, bir uçurumun kenarı gibi tehlikeliydi. Bu adamdan nefret ediyordu.

Matthew, "Zahmet etme, kendim alırım," dedi ve gizlice, "Bu iş henüz bitmedi," diye eklerken etrafa karşı yüzüne harika bir gülümseme kondurdu.

Sian yanından ayrılırken tam bir kayıtsızlık havası içinde, "Sen gösteriş meraklısı bir yaratıksın," diye mırıldandı ve devam etti. "Elbette, bitmedi."

Matthew, sanki Sian yokmuş gibi davranarak yanına gelen iki kızla havadan sudan konuşmaya başladı. Basmakalıp ve anlamsız bir konuşmaydı, ama kızların hoşuna gidiyordu.

Sian'ın yüzünde tatsız bir ifade vardı. Zarif ayakkabısının topuğu bir şeye takılınca yere baktı. Sonra eğilip bira kutusunu aldı. Farkında olmadan kutuyu ezmişti.

Sian çalışma odasına kaçmayı başarana kadar, irade gücünü kullanarak kendine hakim oldu. Kimse görmesin diye kapıyı kapadı, masanın arkasından çektiği sandalyeye halsizce çöktü ve başını eline dayadı. Bahçede yaşanan tatsız sahneyi hatırladıkça gözlerinden ateş çıkıyordu.

Matthew Severn *ne cesaretle* böyle konuşabiliyordu? *Ne cesaretle* ona tepeden bakabiliyordu? Aslında olaylarla dolu geçmişi nedeniyle başka insanların da

ona bu şekilde baktığı olmuştu. Ama artık bunların hepsi geçmişti.

Sian çocukluğunda gördüğü ve yaptığı her şeyden gurur duyuyordu. Annesini çok küçük yaşta kaybetmişti; onu hatırlamıyordu bile. Devin Riley'in bütün seyahatlerinde onun yanında olmuş, ünlü insanların yaşadığı ünlü yerlerde renkli bir dünyaya adım atmıştı. Bir çocuğun masum bakış açısıyla bu muhteşem bir hayattı. Rio de Janeiro, Monte Carlo, Londra, Roma, Las Vegas - Sian, daha on yaşına gelmeden bütün bu şehirleri görmüştü. Son derece yakışıklı ve çekici bir erkek olan babası, çok güzel konuşan bir insandı. Sanki bütün diğer ölümlülerden farklı olarak başka bir gezegenden gelmiş bir masal prensiydi o.

Sian yatılı okula gönderilecek yaşa geldiğinde çocukluğunun ne kadar şaşaalı ve değişik olduğunu fark etti. Yeni filizlenen arkadaşlıkları, dedikodularla bozulana kadar bu yaşam tarzının normal olduğunu düşünüyordu.

Devin'in yaşamı farklıydı. Kızını, kuşkusuz, çok seviyordu, ama böylesine çekici ve akıllı bir erkeğin, sırf küçük kızı yabancı bir yerde tek başına onu özleyecek diye belli bir yere yerleşmesi beklenemezdi.

Sian'ın yüzünde, düşüncelerinin başka bir yöne kaydığını gösteren bir gülümseme belirdi. Tam babasının kızıydı... bir yıl kadar süren yalnızlık ve şaşkınlıktan sonra, bütün bu dedikoduları önlemiş ve herkesi birer birer etkilemeye başlamıştı.

Bu günlerden sonra okul yılları çok güzel geçmiş ve babasıyla birlikte seyahate çıkmadığı tatilleri arkadaşlarının evlerinde geçirmişti.

Gerçekten çok mutluydu. Bu renkli anıları hiçbir

şeyle değiştirmezdi. Babası hala şeytanın bile aklını çelebilecek bir insandı. Sian nadiren de olsa, onu görmekten çok mutlu oluyordu.

Fakat o küçük kız artık değişmişti. Belki gittiği okullarda öğrendikleri, belki de bazı şeylerin farkına varacak kadar büyümüş olması... sebep ne olursa olsun, sağlam ve güvenli bir yaşam sürmek için derin bir istek duyuyordu.

Orta sınıf insanların düşünce tarzına sahipti; bir ev, bir aile, sabit bir iş, sürekli görüşeceği ve onlarla birlikte yaşlanabileceği bir arkadaş çevresi istiyordu. Bir yere ait olmak istiyordu. Biri hedeflerini sorsa, vereceği ilk cevap bu olurdu.

Onu çıldırtacak bir şey varsa, o da Matt Severn gibi dar görüşlü bağnaz adamlarla karşılaşmaktı! Bir alaylı söz bütün korunmasını yok etmiş, yargılayıcı konuşmaları onu savunmasız bırakmıştı. Onu hiç tanımamasına rağmen, çok incitmişti.

Ve Sian kolay affeden biri değildi.

Koltuğu döndürdü ve masanın üst çekmecesine uzandı.

On dakika kadar sonra kapı açılınca başını kaldırdı. Ev arkadaşı içeri girip kapıyı kaparken, partinin gürültüsü bir anda içeri doldu ve sonra müziğin ritmi sadece duvarlarda ve yerde hissedilir oldu.

"Hey, Yalnız Kovboy, burada tek başına ne yapıyorsun? Bir sürü yiyecek, içecek ve dışarıda doyurulmayı bekleyen insanlar var."

Sian ona bakarak gülümsedi. "Biraz yalnız kalmak istedim."

"Pekala," dedi. "Söyle bana. Gençsin, çok güzelsin, bir moda tasarımcısı olarak çok yeteneklisin ve fi-

nallerin hepsinden geçtin. Üstelik, yakışıklı Joshua Severn tıpkı bir köpek yavrusu gibi eteklerinin etrafında dolaşıp duruyor. Daha ne istiyorsun?"

Joshua'nın adı geçince, Sian'ın yüzü birden karardı. "Birkaç dakika yalnız kalmak isteyemez miyim?"

Jane, yumuşak bir sesle, "Sian, sen benim en iyi arkadaşımsın ve seni çok seviyorum," dedi. "Başına kötü bir şey geldiğinde, hep yalnızlığı seçersin. Daima. Oynadığın bütün oyunlarda bu hep böyle oldu. Şimdi, beni kandırmaya çalışma! Ne olduğunu bilmek istiyorum. Böyle güneşli bir günde niye bu karanlık odada tek başına oturuyorsun?"

Sian elindeki iskambil kağıtlarını usta hareketlerle karıştırmaya başladı. Biçimli parmakları sanki kendi başına hareket ediyormuş gibi desteyi karıştırmaya devam etti. Babasından miras aldığı bu yetenekle profesyonel bir krupiye gibi seri bir şekilde desteyi karıştırırken, Jane beğeniyle onu izliyordu.

"Hiçbir şey yok," deyince Jane dik dik baktı. "Gerçekten, *hiçbir şey yok*. Sadece Joshua'nın ağabeyi Matt dışarıda."

Jane abartılı bir şekilde, "Ah! Ben de buradaki en seksi, en güçlü, en heyecan verici erkeği fark etmediğini sanmıştım!" dedi. "Bir an için beni çok endişelendirdin. Oysa senin çok sakin olduğunu düşünürdüm."

Sian, belli belirsiz bir hoşnutsuzlukla, "Pek sayılmaz," dedi ve sağ eliyle kağıtları yelpaze gibi açıp topladı. "Hiç sayılmaz. Mr. Matthew Severn beklenmedik bir şekilde, Joshua'nın müstakbel eşi olarak benim son derece uygunsuz olduğumu açık bir şekilde söyledi. Ona göre ben bir servet avcısıyım, Joshua

ise kurban. Eğer evlenmeye kalkarsak hayatımızı zindan edecekmiş, vesaire, vesaire..."

"Ne?" Bu bir sorudan çok, büyük bir şaşkınlık ifadesiydi. "Seni numaracı! Tanrı aşkına, Joshua ne zaman evlenme teklif etti? Ona ne cevap verdin? Bunu benden saklamaya nasıl cesaret edersin?"

Sian, "Zaten konu da bu," dedi. "Joshua evlenme teklif etmedi. Sanırım, zavallı çocuk cesaret edemiyor. Bunu ilk defa o şeytandan duydum."

Jane eliyle ağzını kapattı. "Tabii, senin de o meşhur İrlandalı kanın tepene çıktı. Peki ne yaptın?"

arasından, "Ona kaba, rahatsız edici ve gösteriş meraklısı bir insan olduğunu söyleyerek kovdum."

Jane, Sian'ı kucaklayarak, "Aferin sana!" dedi. "Peki, o ne yaptı?"

Sian başını arkadaşının omzuna dayayarak öfke ve kahkahalarla sarsılmaya başladı. "Bunu bilmek isteyeceğini sanmıyorum. Joshua'nın ortalıkta endişeli bir şekilde dolaşmasının nedeni buydu. Bütün gün beni bir köşede sıkıştırmaya çalıştı. Evlenme teklif ederse ne diyeceğimi bilmiyorum. Ama artık sırf inat için 'evet' diyebilirim!"

Jane, ciddi bir şekilde, "Aksi takdirde 'evet' demez miydin?"

Sian, uzun ve derin bir şekilde iç çekti. "Tanrım, bilmiyorum! Joshua çok tatlı ve kibar bir çocuk... düşünceli, yakışıklı. Ayrıca, ideal bir eş ve baba olacağından eminim..."

"Ya aşk?"

"Aşk mı?" Sian bu kelimeyi sanki küfür eder gibi söylemişti. Jane büyük bir dikkatle onu izliyordu. Sian'ın gece gibi siyah parlak saçları, fildişine benze-

yen ince boynuna ve omuzlarına dökülüyordu. Çok etkileyici olduğunun farkında bile olmayan bir insandı. "*Aşk* anneme ne kazandırdı? İnsanı büyüleyen, ama hiçbir işi beceremeyen yakışıklı, sadakatsiz, seyahat tutkunu, kumar meraklısı bir insana hayatını verdi. Sakın yanlış anlama, babamı ben de seviyorum. Janey, benim sözlüğümde aşk kelimesi yok. Süreklilik, kalıcılık ve bağlılık -asıl bunlar önemli. Joshua hepsini verebilecek bir insan. Yine de, bilemiyorum."

Jane, "Oh, Sian," diye iç çekti.

Sian'ın uzaklara çevrilmiş düşünceli bakışları yavaş yavaş keskinleşti ve arkadaşının yüzüne baktı. Jane'nin yüzündeki ifade neydi? Hafif bir üzüntüyle karışık sevgi mi... yoksa acıma mı?

Bu düşünceyle sarsıldı ama gözlerinde bir parıltıyla, "Pekala, artık partiye katılalım mı?" dedi.

Jane ayağa fırlayarak elbisesini düzeltti ve, "Hadi," dedi. Birbirini tamamlayan iki parça gibiydiler; biri ufak tefek, yanık tenli ve sarışın, diğeri uzun boylu kuzguni siyah saçlı ve beyaz tenliydi.

Jane, "Senin gibi güzel bacaklara sahip olmak için cinayet bile işleyebilirim," dedi. "Joshua'nın ağabeyi seni baştan çıkarmaya kalkışmadı mı? Bu kırmızı elbiseyle harika görünüyorsun. Seni omuzuna atıp kaçırmamasına hayret ettim!"

Sian ciddi bir sesle, "Nasıl olduysa, kendine hakim olmayı başardı," dedi.

Jane tam kapıdan çıkarken birden durdu, keskin gözlerle ona baktı ve gülümsemeye başladı. "Gözlerinde şeytanca bir bakış görüyorum, Yalnız Kovboy. O hınzır beyninde neler kuruyorsun?"

Sian'ın öfkesi yatışmıştı. Tatlı bir sesle, "Önemli

değil," dedi. "Eğer Matt saygıdeğer ailesine benim uygun olmayacağımı düşünüyorsa, ona bu konuda ne kadar haklı olduğunu göstermek zorunda kalacağım."

Jane neşeli bir şekilde, "Bundan eminim," diye fısıldadı. "O seksi kötü adam *benim* en iyi arkadaşıma hakaret edip bunun karşılığını almadan gidemez. Ne yapacaksın?"

Sian omuz silkti. "Onun yaptığını. Zaten savaşı o başlattı. Sadece kırmızı bayrağı sallayacağım. Bakalım, ne olacak!"

Bahçeye çıkıp arkadaşlarının arasına karıştıklarında artık bu gizli konuşma kapanmıştı.

Sian köşede duran adamın dikkatle ona baktığını hissediyordu. İstemeyerek bakışları ona doğru kaydı; hayır, yanılmamıştı. Bir radar hassaslığıyla onun nerede olduğunu anlayabiliyordu.

Matt Severn Joshua'nın yanında durmuş, hafifçe açık duran pencereye yaslanmıştı. Jane'nin erkek arkadaşı Steven'in ailesiyle konuşuyormuş gibi görünüyordu.

Avcı oldukça sakin görünüyordu, ama Sian onun keskin bakışlarının farkındaydı. Neden böyle düşmanca bakıyordu?

Çok sert bir insandı; ama bu sertlik seçkinliğin, olgunluğun ve fiziksel güvenin yarattığı bir sertlikti.

O sırada, Joshua yanına gelip gayet doğal bir şekilde kolunu omuzuna doladı. Bu hareket karşısında Sian, Matt Severn'in bakışlarının derhal o tarafa kaydığını fark etti. Onun düşüncelerini anlayarak hemen kendine güvenini tekrar kazandı. Kayıtsız bir şekilde Matt'a gülümseyince, onun yüzünün öfkeyle

karardığını gördü ve sonra keyifle Joshua'ya döndü.

Joshua gülümseyerek, "Mutlu yıllar, Güzel Kız," dedi. "Yine neyin peşindesin?"

"Pek iyi bir şey olmadığını söyleyebilirim." Sian kolunu Joshua'nın beline doladı ve birasını alıp bir yudum içti. "Oldukça samimi görünüyoruz, değil mi, Matt?

Steven, "Pastayı kesiyoruz!" diye seslendi. Jane parlayan gözlerle ellerini çırptı ve Jane ile Sian'ın isimleri yazılı olan kat kat kremalı bir pasta ortaya geldi. Üstünde mumlar yanıyordu. Pasta kesildikten sonra herkes hediyelerini verdi, şarap içildi ve öğleden sonranın son saatleri de geçip gitti.

İnsanlar eve girip çıkıyor, bahçede dans ediyor, hamburger, sosis pişiriyor ve bira içiyordu. Sian gruptan ayrılıp, bir şeyler yemek için mutfağa girdi. Güneş batıyor, nihayet rüzgar serinlemeye başlıyordu. Yaşı biraz daha büyük olanlar ayrılmışlardı, ama parti hala tüm hızıyla devam ediyordu ve sanki bütün gece sürecekmiş gibi görünüyordu. Ertesi gün tatil olduğu için bu ihtimal oldukça kuvvetliydi.

Kağıt bir tabağa sebze ve patates salatası doldururken Joshua geldi. Sian o anda onunla yalnız kalmak istemiyordu. Huzursuzluğunu gizlemeye çalışarak, "Lütfen, bana bir kadeh şarap getirir misin?" dedi. "Konuşmaktan boğazım kurudu."

Joshua burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. "Ben yokken sakın başkasıyla dans etmeye kalkma."

Joshua yanından ayrılırken, Sian dolu tabağına baktı ve, "Aslında ne iyi olurdu!" dedi. "Şu tabağı üstüne boşaltırdım."

"Kimin üstüne?"

Bu sakin ses diğer taraftan geliyordu. Sian şaşkınlıkla başını o yöne çevirirken, Matt'ın Chicago'da yaşadığı için erken ayrılanlarla birlikte gittiğini ümit ediyordu. Arabayla en azından iki saatlik yolu vardı, fakat gitmemişti. Bütün bu süre içinde casusluk yapmıştı.

Sian rahat bir şekilde, "Çok dikkatli bir insansın," dedi. "Gördüklerin hoşuna gitti mi?"

Matt öldürücü bakışlarını vücudunda dolaştırmaya başlayınca söylediklerine pişman olmuştu.

"İnsanı mahveden bacaklar ve güzel bir gülümseme," dedi. "Küçük kardeşimin zevkini takdir etmek zorundayım."

Sian'ın elindeki kağıt tabak titremeye başlamıştı. Kendine hakim olabilmek için o kadar sıkı tuttu ki, tabağın kenarları büküldü. Fakat yüzü son derece sakindi; hatta, hafif bir hoşnutsuzlukla burnunu büktü. "Bilemiyorum. Bu tanımlama bana çok katı geldi. Üstelik, şaşırdım. Zevklerinin daha tutucu olduğunu sanmıştım."

Batan güneş, Matt'ın sert yüzünü aydınlatıyordu. Bir an için ela gözlerinde yansıyan bir parıltı belirir gibi oldu. Bu parıltı barbarca ve esrarengiz bir etki uyandırıyordu. Sian korkuyla geri çekilmemek için kendini zor tuttu.

Matt, yumuşak ve nazik bir sesle, "Benim değil, kardeşimin zevklerini konuşuyorduk," dedi.

O sırada Joshua bir elinde şarap, diğer elinde birayla Sian'ın yanında belirdi ve, "Ne olmuş kardeşine?" dedi. Sanki Matt'ın varlığına karşı gelir gibi bir hali vardı ve onun keskin, sert hatlarıyla kıyaslayınca neredeyse bir çocuk gibi görünüyordu.

Sian'ın boş midesi guruldadı. İki erkek, kemiği kapmak için kavga etmeye hazır iki köpek gibi görünüyorlar ve ikisi de kemiğin bu konudaki düşünceleriyle ilgilenmiyorlardı.

Sian, "Ah, şarabımı getirmişsin," dedi ve kadehe uzandı. "Biz de zevklerden bahsediyorduk. Ben Matt'ın tutucu bir insan olduğunu düşünüyorum."

Joshua yüksek sesle güldü. "Ne demezsin! Gençliğinde yaptıklarını anlatmanın hiçbir kibar yolu yok."

Matt'ın dudağı yukarı doğru kıvrıldı; Joshua'nın yakışıklı yüzündeki gamzeler, Matt'ta derin çizgiler halindeydi. Bu çizgiler sanki kararlılık, öfke ve espri anlayışını gösteriyordu. İki kardeş genel olarak birbirine benziyordu, ama yan yana durdukları zaman Matt'ın yerleşmiş ve erkeksi olgunluğu karşısında Joshua sönük kalıyordu.

Matt gözlerini kardeşine dikti ve yumuşak bir sesle, "Ama gençliğin harcanmasıyla ilgili ne dediklerini bilirsin," dedi. Joshua gözle görülür şekilde bozuldu ve cevap verdi. "Genç olmak düşünememek anlamına gelmez!"

Matt soğuk bir tavırla, "Evet, ama deneyimsizlik anlamına gelir," dedi.

Sian, yaklaşmakta olan fırtınadan habersiz bir şekilde eğlenen insanlara gıptayla baktı ve dikkatini tekrar gözleri kızgınlıkla kenetlenmiş olan iki erkeğe yöneltti ve gözlerinden alevler saçarak, "Joshua," dedi. "Ağabeyin nişanlanmamızı onaylamadığını söyledi. Ben, kendi evimde, tamamen yabancı biri tarafından suçlandığımı hissettim. İstediğiniz kadar kavga edebilirsiniz, beni hiç ilgilendirmez! Ama bunu benim doğum günümde yapamazsınız!"

Joshua onu daha önce hiç böyle görmemişti, ama Sian buna aldırmayacak kadar kızgındı.

Sian aynı öfkeyle bu kez Matt'a döndü. "Ve sen! Hayatımda senin kadar kaba, düşüncesiz ve önyargılı bir insan görmedim! Yaptıklarından utanman gerekir, ama bunu söylerken bile nefesimi boşa tükettiğimin farkındayım. Eğer Joshua veya başka bir erkek bana evlenme teklif ederse, bunu sadece ilişkimize bakarak kabul veya reddederim. Sen benim kararımı etkileyemezsin. Arkadaşlığından hiç hoşlanmadım. En kısa zamanda gidersen memnun olurum. İyi geceler!"

Matt sinirleri sağlam bir insandı. Kısa bir an yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir gibi oldu, ama gülümsüyordu. Hiç canı sıkılmış gibi görünmüyordu. Sian'ın bu öfkeli haliyle eğlenir gibiydi.

Sian'ın gözü hiçbir şey görmez olmuştu; yüzündeki kızgınlık ifadesini engellemeye çalışarak elindeki dolu tabağı ve şarap kadehini Matt'ın gömleğinden aşağı boşalttı.

Bir ölüm sessizliği içinde birisi hafif bir çığlık attı. Sian bu sesin kendisinden çıkmış olabileceğinden şüpheleniyordu. Matt'ın ölümcül derecede sakin olan yüzüne baktı. Yavaşça elini kaldırdığında, Sian ağacın yanında dururlarken ona vuracağını sandığı anı hatırladı.

Ama Matt işaret parmağıyla gömleğinin üstünde duran patatesi aldı ve ağzına attı.

Matt'ın yüzünde şeytanca bir gülümseme hakimdi. Sian başını çevirdi ve arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

O sırada Jane gelip, Matt ile Sian'ın arasına girdi

ve bu tip kazalar, çamaşır makineleri ve deterjanlar hakkında bir şeyler söylemeye başladı. Dünya tekrar dönmeye başlamıştı, ama Matt ve Sian hala dövüşmek üzere olan iki boksör gibi büyük bir öfkeyle birbirlerine bakıyorlardı.

Bu bir savaştı; Sian artık bunun nasıl ve neden başladığına hiç aldırmıyordu. Sadece, damarlarındaki kanın büyük bir öfkeyle aktığını biliyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Sian o gece bir kız arkadaşının evinde kalmak üzere partiyi terk etti.

Partiden kaçışını herkesin fark etmiş olması umurunda bile değildi. Yalnız kalmaya çok ihtiyacı vardı. Matt'ın rahatsız edici varlığından kaçmak için yorgun olduğunu söylemişti.

Gömleğinin yıkanması ve kuruması sırasında Matt, belden yukarısı çıplak bir vaziyette vahşi bir hayvan gibi ortalıkta dolaşıp durmuştu. Jane onu oylayıp epeyce güldürmüştü ama Matt bir ara Joshua'yı köşeye sıkıştırmış ve alçak sesle bir şeyler söylemişti.

Joshua sanki Matt babasıymış gibi ondan çekiniyordu. O neşe dolu, esprili hukuk öğrencisi gitmiş, yerine itaatkar küçük bir çocuk gelmişti.

Matt kardeşinden sorumlu olduğunu hissediyor olabilirdi, ama Joshua'nın onun karşısında böyle ezilmesi Sian'ı rahatsız etmişti.

Sabah arkadaşının dairesinden ayrılırken, bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Jane, Steven ve Joshua'yla birlikte Michigan Gölü'ne gideceklerdi ve

o günün tadını çıkarmaya kararlıydı.

Önceki gece yaptığı öfkeli konuşmadan sonra Joshua büyük ihtimalle ona evlenme teklif etmekten korkacaktı. Ağabeyi bu sabah Chicago'ya dönmüş olmalıydı; bu konu artık kapanmıştı. Ve Sian tekrar eski huzurlu hayatına dönebilirdi.

Eve geldiğinde, Matt Severn'i çoktan kafasından çıkarmıştı.

Arka bahçe kapısından eve girer girmez, bahçenin tamamen temizlenmiş olduğunu gördü. Şaşkınlıkla etrafına bakındı. Partinin bütün izleri ortadan kalkmış ve plastik çöp torbaları mutfak kapısının yanına dizilmişti.

Evin içi de, aynı şekilde temizdi ve önceki geceden sonra insana çok sessiz geliyordu. Banyodan duş sesi duyuluyordu. Jane'nin ev temizliği konusunda bu kadar titiz davrandığını daha önce hiç görmemişti; şaşkınlıkla başını salladı. Koridordan geçip elini yatak odasının kapısına uzattı.

Henüz itmeden, kapı içeri doğru açıldı. Sian bir adım atmak üzereyken büyük bir gövdeyle çarpıştı ve dengesini kaybetti. O sırada, iki el uzanıp onu kollarından yakaladı. Sian ellerini çıplak birinin göğsüne dayanmıştı. Sert kaslardan hafif bir titreşim aldı. Sonra başını geriye atıp Matt Severn ile karşılaşınca, sanki ateşe değmiş gibi ellerini çekti.

"Sen!" diye çığlık attı.

Matt alay edercesine, "Ben!" dedi. Ela gözleri birer yanardağ gibi parlıyordu.

İri elleriyle, Sian'ın kollarını hafifçe kavramıştı. El-

lerini yavaşça dirseklerine doğru kaydırırken avuçlarının hassas teninde yarattığı duygu öylesine derindi ki, Sian birden kendini toparladı ve vahşice, "Odamda ne işin var?" dedi.

"Yatağı topluyordum." Sian'ın öfke dolu bakışlarını görünce devam etti. "Bir yerde uyumam gerekiyordu, öyle değil mi?"

Sian, Matt'ın yanık tenli omuzunun üstünden şeftali rengindeki düzeltilmiş yatak örtüsüne baktı. Sanki bıraktığı gibi duruyordu, ama Matt'ın vücudunun bu çarşafların arasında uzandığını düşünmek içinde garip bir duygu uyandırıyordu. Güçlükle yutkundu ve sert bir şekilde kaşlarını çatarak, "Neden evine gitmedin?" diye homurdandı.

Matt, "Sakin ol," dedi ve yavaş hareketlerle kapıyı kapadı. "Alkol limitinin üstündeydim. Kaza yapmamı istemezdin, değil mi?"

Sian ters bir sesle, "Hayır, elbette istemezdim," dedi ve sabırsız bir hareketle çantasını yere attı.

Matt, yumuşak bir sesle sordu. "Sen nerede yattın, hayatım?" diye sordu. "Ve kiminle?"

Bu soru ateşe körükle gitmekten başka bir şey değildi. Sian ne yaptığının farkında bile değildi; yerdeki çantayı ışık hızıyla kaptı ve onun kafasına fırlattı. Matt yerinden kıpırdamadan, sadece kolunu uzattı ve çantayı havada yakaladı.

Sian öfkeyle, "Defol git!" diye bağırdı.

"Nasıl istersen." Matt yavaş yavaş ona doğru yürümeye başladı. Yarı çıplak vücudu fazlasıyla güçlü ve rahatsız ediciydi.

Sian kollarını göğsünde kavuşturup, dirseklerini kavramıştı ve geri kaçmamak için kendini zorluyordu. Kendi evinde Matt'ın bu üstünlüğüne katlanamayacaktı.

Tekrar kendine güvenini kazanmaya çalışarak, öfkeli ve boyun eğmez bir ifadeyle gözlerini ona dikti.

Matt da, bütün dikkatiyle ona bakıyordu. Mırıldanarak, "Joshua'yla beraber değildin -ondan önce gittin," dedi.

Sian, kızgınlıkla, "Sonra buluşmadığımızı nereden biliyorsun?" dedi.

Matt, Sian'ı çenesinden tutarak alaycı bir tavırla, "Benden kaçtın, değil mi?" dedi. "Korkak."

Sian hızla başını çevirdi ve, "Bana dokunma!" diye bağırdı. "Tanrım, sen kendini ne sanıyorsun? Kiminle yattığım seni hiç ilgilendirmez! Geldiğin yere dönsene sen!"

Matt, derinden gelen bir sesle, "Ama hayatım, ben de tatildeyim," dedi. "Joshua seninle evlenmeyi düşündüğünü söylediği zaman gelip duruma bir bakmaya karar verdim."

Sian midesindeki bütün kasların gerildiğini hissediyordu. Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı ve, "Pekala," dedi. "*Durum* hakkında yorumlarına Joshua ne dedi?"

Matt gözlerini Sian'ın vücudunda dolaştırıyordu. "Aslında seni gördüğüm anda bütün önyargıların kaybolması beklenirdi."

Bu imalı sözler karşısında Sian'ın yüzü iyice kasıldı. Bir yabancı onu açıkça aşağılıyor ve bu adamın

kendisini incitmesine engel olamıyordu. "Bu kadar taciz yeter," dedi.

"Henüz bitirmedim." Matt büyük bir rahatlıkla onu omuzlarından tuttu. "Beni dinle. Bir süredir Joshua eve her geldiğinde Sian Riley'le ilgili baş döndürücü hikayeler anlatıyor. Sian'ın zekasından, yaptığı akıllıca manevralardan bahsediyordu. Sian bütün dünyayı dolaşmış, ünlü *rock* yıldızları onun arkadaşıymış, Akdeniz'de özel yatlarla gezerken gece yarısı denize girmiş... Sian her ortamın neşesi ve ruhuymuş. Zorlu bir profesörle nasıl başa çıkacağını ona Sian öğretmiş. Poker oynarken Sian herkesi mahvetmiş, hatta içlerinden biri gelecek ayın maaşından avans çekmek zorunda kalmış."

Matt konuştukça, Sian'ın gözleri şaşkınlıkla büyüyordu, çünkü bahsettiği insan kendisi değildi. Anlattıklarında gerçek payı vardı, ama vurgulanan konular tamamen yanlıştı.

Joshua onu gerçekten böyle mi görüyordu? Sian'ın gerçek özelliklerine ne olmuştu? Örneğin espri anlayışına, şefkatine, ilgisine... Matt'ın çizdiği resim, göz alıcı, ama içi boş bir pastaya benziyordu. En sonunda poker oyunundan bahsedince, daha fazla sessiz kalamadı. Öfkeyle, "Şu aptal oyun!" diye bağırdı ve sabırsızlıkla Matt'ın ellerinden kurtulmaya çalıştı. "Oynamak bile istemedim, ama çok ısrar ettiler. Ben de bu oyunu bir efsaneden öğrenmiş biri olarak onlara bir ders vermek istedim -babamdan! Senin dünyadan haberin yok!"

Matt soğuk bir sesle, "Bir zamanlar ben de üniver-

sitede okudum," diye hatırlattı. "Erkeklerin aptalca duygularının nasıl kabardığını bilirim. Sen de onların bütün parasını aldın."

Sian, "Ne yapmam gerekirdi? Geri mi verseydim?" diye söylendi. "Bu durum *senin* için uygun olabilirdi, ama onların gururu buna izin vermezdi! Günün birinde başlarını belaya sokacak biriyle karşılaşmak yerine, ne zaman duracağını bilen birinden ders almaları çok daha iyiydi."

"Ne sert kadınsın!" Matt dudağını kıvırınca, gamzesi iyice ortaya çıkmıştı.

Keşke öyle olsaydı... yüzünden karanlık bir gölge geçti ve acı bir sesle, "Beni böyle mi görüyorsun?" diye sordu.

Matt sabırsız bir şekilde, "Sadece Joshua'nın bana söyledikleriyle seni nasıl tanıdığımı anlatıyorum. Dün o insanı uyarıyordum, anlamıyor musun? Ama sen bana anlatılandan çok farklısın."

Sian onun sesindeki garip ifadeden, bunun bir anlamda özür dileme olduğunu çıkartmıştı. "Ah! Bunu kabul etmen çok acı verici olmalı. Peki, Joshua'ya söylediğin zaman ne yaptı?"

Matt kaşını kaldırdı, sonra da yavaşça güldü. O zaman Sian bu soruyla kendini ele verdiğini anlayarak kıpkırmızı oldu. Matt geceyi Joshua'yla geçirdiğinden şüphelenmişti, ama artık böyle bir şey olmadığını biliyordu.

Elleri gevşedi ve Sian'ın omuzlarını okşadı. Dikkatli bir şekilde, "Ona hiçbir şey söylemedim," dedi. "Bu ikimizin arasında, onu hiç ilgilendirmez. Ama bu

evlilik için seni hala uygun görmediğimi söyledim. Herhangi bir evlilik yapmak için iznimi alacak değil belki, ama bunun gerçekleşmemesi için elimden gelen her şeyi yaparım. Şu andan itibaren yalnız başına kalacak."

Bütün söylediklerinin üstüne bu bir tokat gibi inmişti. Sian'ın ağzı açık kaldı, ama hemen toparlandı ve öfkeyle, "Lanet olsun, Matt Severn," dedi. "Her şeye burnunu sokma huyunu..."

Bu adamı anlamak imkansızdı. Az önceki öfkesi kaybolmuştu ve şimdi kahkahalarla gülüyordu. O anda Sian'ı susturacak başka hiçbir şey olamazdı. Matt, saç örgüsünden tuttu ve geriye çekti. Sian ona bakarken başı geri gitmişti; şaşkınlıktan kıpırdayamıyordu. Matt, burunları birbirine değene kadar ona yaklaştı. Gülümseyerek, "Joshua bu durumu erkekçe karşıladı," dedi. "Ama sen tam bir kadına yakışır şekilde davranıyorsun." Sian içinden, aman tanrım, diye geçirdi. Sanki... sanki bütün bu söylediklerinden sonra... beni *öpmeye*çalışacak...

Matt'ın bakışları önce yumuşak boynunda, sonra da kısa bluzunun kenarlarından dolaştı. Birden durdu; vücudu taş kesilmiş gibiydi. Sanki nefes alamıyordu.

Sian büyük bir şaşkınlıkla onu izliyordu. Matt başını eğdi, ama dudaklarına değil, koluna doğru... Sian şaşırmıştı ve bütün vücudu titriyordu. Kolunun hassas teninde, Matt'ın önceki günden kalan parmak izleri hala duruyordu.

Matthew dudaklarını bu mor izlere dokundur-

du.

Sian güçlükle nefes alıyordu, düşünceleri karmakarışık olmuştu. Bakışlarını onun bu güzel görüntüsünden ayıramıyordu.

Sian parçalanan düşüncelerini toplayıp ona karşı koymaya başlayınca, Matt ifadesiz bir yüzle onu bıraktı ve arkasını dönüp odadan çıktı.

Kapı kapandığında, Sian odada yalnız kalmıştı. Ellerini kıpkırmızı olan yüzüne bastırdı. Bütün vücudu öfke ve heyecanla yanıyor, bir fırıldak gibi döndüğünü hissediyordu. Az önce olanları anlamaya çalıştı.

Bu adam... onun ne kadar şaşırtıcı, değişken, sinir bozucu ve çıldırtıcı olduğunu kelimelerle anlatmak mümkün değildi. Sian'ı büyük bir belirsizlik içinde bırakmış, bütün dengesini altüst etmişti. Sian deneyimli olduğunu sanıyordu, ama Matt bildiği her şeyi yok eden bir nükleer patlama gibiydi.

Kesinlikle emin olduğu bir tek şey vardı. Onu bugüne kadar hiç olmadığı şekilde kızdırmak için büyük bir yeteneğe sahipti! Sian yerden çantasını aldı ve delice bir istekle karşıya fırlattı. Çanta yatağın üstündeki duvara çarptı ve sonra yere düştü.

Evet, şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Ama, yine de, yeterince iyi değildi.

Yirmi dakika sonra Sian odasından çıktı. Çadır bezinden yapılmış çantasının içinde güneş losyonu, gözlük, temiz bir havlu, tarak ve kağıt mendiller vardı.

Steven ve Jane, Matt'ın spor Mercedes arabasında, Sian ise, Joshua'yla birlikte gidecekti. Böylece Sian'ın Joshua ile konuşmak için eline bir fırsat geçmiş oluyordu.

Gökyüzünde bir tek bulut bile yoktu ve hava çok sıcaktı. Sian güneş gözlüğünü takıp, Joshua'nın arabasına bindi. Kırk beş dakika sürecek olan yolculuğun ilk kısmında oldukça sessizdi ve düşüncelere dalmıştı. Bütün dikkati Joshua'nın arabasını gölgede bırakan şık kırmızı spor arabadaydı.

Sonunda Joshua yandan bakarak ihtiyatlı bir şekilde gülümsedi ve, "Bana kızgın mısın?" dedi.

Sian ona doğru dönüp gülerek, "Sana mı?" dedi. "Sana neden kızacakmışım?"

Joshua biraz rahatlamış gibi görünüyordu, ama yine de endişeliydi. "Sana evlenme teklif edecek cesareti gösteremediğim için. Önce ağabeyimle konuştuğum için. Sian, beni anlamak zorundasın. Matt her zaman yanımdaydı. Benim için bir ağabeyden çok bir baba gibidir. O her şeyi yapabilir, bana güven verir ve yaptığım her şeyle ilgilenir. Ama bu şekilde tepki göstermesini hiç beklemiyordum."

Sian onu omuzlarından tutup sarsmamak için kendine zor engel oldu. Artık ona partiden önce baktığı gözle bakamıyordu.

Joshua iyi bir insandı. Sian'ın hayatındaki yüzeysel olaylar hoşuna gidiyordu ve bir anlamda onu ulaşılmaz bir kahraman haline getirmişti. Yaşadığı tecrübeler ve dünyanın birçok yerine gitmiş olması, Joshua'ya heyecan veriyordu. Sian'a tutkuyla

bağlanmıştı belki, ama Sian istediği uzun süreli ilişkinin daha olgun bir düzeyde olmasını tercih ediyordu.

Joshua bunu sağlayamazdı. Onların evliliği ikisine de haksızlık olacaktı.

Joshua, yumuşak bir sesle, "Seni seviyorum," deyince iç çekti.

Sevgi kelimesi işleri karıştırıyor, çok zeki insanların bile beynini sulandırıyor ve hayatı bir komediye çeviriyordu. Neden kimse sevginin her şeyi karmakarışık yaptığını göremiyordu? Biraz duygusallık ve saygı gibi hislerle her şey çok daha basit olabilirdi.

Sian yavaşça, "Ben de seni seviyorum, hayatım," dedi ve hafifçe koluna dokundu. "Ama, sanırım, ikimizin bu sözcükten anladığı şeyler birbirinden farklı."

Joshua'nın yüzü asıldı. Sian, tanrım, istediği dondurmayı alamayan bir çocuğa benziyor, diye düşündü.

Joshua, "Yani, bu hiç umut yok anlamına mı geliyor?" diye mırıldandı.

Sian, "Sanırım, evet," dedi. "Birlikte güzel günler geçirdik, birbirimizin arkadaşlığından hoşlanıyoruz, ama bunlar hayat boyu sürecek bir ilişkiyi desteklemeye yetmez, öyle değil mi?"

Joshua düşünceli ve mutsuz bir şekilde camdan dışarı baktı. Ama Sian kalbinin kırılmadığını fark etmişti. Arkasına yaslanıp beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra Joshua ciddi bir şekilde, "Demek ki, Matt haklıymış," dedi.

Sian'ın nefesi boğazında takılıp kaldı. Kişiliğinin

derinliğinde yatan bütün çekişmelere rağmen, gerçeğin bu olduğunu biliyordu. Büyük bir dürüstlükle, "Bunu kabul etmek çok acı geliyor, ama evet. Yine de, bilmesi gerekmez, değil mi, Joshua?"

Joshua başını çevirip ona baktı, sonra tekrar dikkatini yola verdi. Yüzünü karartan mutsuzluk hafif bir gülümsemeyle yerini neşeye bıraktı. "İntikam almak istiyorsun, değil mi?"

Sian yeşil gözlerinden kıvılcımlar saçarak, "Her şeyi o başlattı," dedi.

Joshua muzip bir ifadeyle, "Savaşçı İrlandalı kanı!" dedi. "Bazen Matt'ın kendini beğenmişliği insanı çileden çıkarır, gerçekten de. Hayatında bir kere olsun, yenilmesi gerek. Burnunu sürtmek için bir süre nişanlanalım mı? Ne dersin?"

Sian kaşlarını çatarak düşünceli bir şekilde camdan dışarı baktı. Matt bunu duyunca öfkeden mosmor kesilecekti. Ona davranışının karşılığında mükemmel bir intikam olacaktı! Gülümseyerek, "Peka-la," dedi. "Anlaştık, ama ona ben söyleyeceğim. Bombayı patlatmak için en uygun zamanı beklemeliyim."

Joshua kaşlarını çattı. "Ne yaptığından emin misin? Matt zorlandığı zaman çok tehlikeli olabilir."

"Sen hiç üzülme. Onunla başa çıkabilirim."

Sian babasının, sen benden de büyük bir yalancısın, dediğini duyar gibi oluyordu.

Matt'ı alt etmeye kararlıydı. Sonuçlarına hiç aldırmıyordu. Joshua'nın dediği gibi, bir kez olsun onun da yenilgiyi tatması gerekiyordu. Sian kırılan gururunun bedelini ödetmek zorundaydı.

Joshua yan yollardan birine girdi. Arabaları burada bırakacaklardı. Plaj, ormanın içindeki bir yoldan yarım mil yürüme mesafesindeydi ve yol boyunca birçok piknik alanı vardı. Arabadan inip çantalarını aldıkları sırada, kırmızı Mercedes yanlarına geldi.

Jane ile Steven'in gözleri parlıyor, çok eğleniyormuş gibi görünüyorlardı. Matt'ın yüzünde de, hoşgörülü bir gülümseme vardı. Saçları alnına dökülmüştü.

Sian gözlerini ondan alamıyordu.

Matt onu bakarken yakalayınca yüzündeki tembel gülümseme iyice yayıldı. Sian önce biraz gerildi, ama sonra onun için hazırladığı küçük oyunu hatırlayınca dudaklarına tatlı bir gülümseme yerleştirdi. Bunun üzerine, Matt'ın şaşırdığını görmek derin bir tatmin duygusu vermişti.

Sian'ın neşesi yerine geldi.

Jane ile çantaları taşırken, erkekler yiyecek ve içecekle dolu ağır buz çantalarını yüklendiler. Bir süre ormanın içinde yürüdükten sonra kum tepeciklerine vardılar. Kumdan yükselen sıcaklık Sian'ın yüzünde ince bir ter tabakası oluşturmuştu. Matt ve Joshua'nın arkasından yürürken, alnındaki teri sildi. Okyanus gibi sonsuz görünen mavi göle yaklaştıkça kumsalın çok kalabalık olduğunu gördüler.

Jane yanına gelerek, "Şuraya bak," dedi. Erkekler durmuş, oturmak için uygun bir yer arıyorlardı. "Amcasının elinden tutan buraya gelmiş."

Sian alçak sesle, "Bazıları da ağabeyinin," diye ekleyince, Jane kıkırdamaya başladı.

Joshua, "Göle daha yakın bir yere gidelim mi?" di-

ye sordu.

Matt gözlerine gölge yaparak, "Neden biraz yüksek bir yere gitmiyoruz?" dedi. "Güneş çok kuvvetli. Hasırları gölgeye yakın bir yere sersek daha iyi olur."

Konuşurken gözleri bir ara Sian'ın vücuduna kaymıştı. Her ne kadar açıkça söylemese de, Sian onun süt beyazı tenini korumak için böyle bir öneride bulunduğunu hissetmişti. Bu düşünceli davranış Sian'ı şaşırttı.

Sonunda, göl seviyesinden oldukça yüksek bir yer seçtiler. Yakındaki ağaçlığın gölgesinden de faydalanarak hasırları, yarısı güneşte kalacak şekilde serdiler. Sonra herkes yerleşerek gevşemeye başladı.

Jane yine muziplik peşinde, çantasından çıkardığı bir topu Steven'in kafasına attı. Steven bağırarak ayağa fırladığı sırada, Jane gülerek kaçıyordu.

Sian onların keyifli maskaralıklarını seyrederken gülümsüyordu. Son bir aydır projeleri bitirmeye ve final sınavlarından geçmeye çalışırken yaşadıkları gerginlikten eser kalmamıştı. Yine de, bu çalışmalarına değmişti. Sian bir moda evinde tasarımcı olarak işe başlayabilirdi. Aslında istediği bu değildi. İçinde, kendine ait bir moda evi açmak için gizli bir istek vardı, ama rekabetin böylesine fazla olduğu bir alanda kendine çok fazla güvenemiyordu. Bu nedenle, okula devam etmeye karar vermişti. Böylece tasarım bilgilerini, pazarlama ve işletme dersleriyle destekleyebilecekti. O zaman başarılı olma şansı biraz daha yükselebilirdi. Amacı bir servet kazanmak değildi. Sadece bağımsız olmak ve iyi bir yaşam sürmek istiyordu.

Gelecekle ilgili düşüncelerine dalmış bir şekilde, üstündekileri çıkarmaya başladı. Üstüne topladığı ilginin farkında bile değildi. Pembe kısa bluzunu çıkarınca, dik göğüslerini ikinci bir ten gibi saran açık pembe bikinisi ortaya çıktı. Eteğini düz karnından ve biçimli kalçalarından aşağı kaydırdı. Fildişi rengindeki teni o kadar inceydi ki, bileklerinde, boynunda ve dizlerinin arkasında damarların mavi gölgeleri görünüyordu.

Güneş yağı şişesine uzanırken, bir çift kaslı ve uzun bacak tam karşısında durdu. Matt, ensesindeki tüyleri ürperten yumuşak bir sesle kulağına fısıldadı. "Sırtına yağ sürmemi ister misin?"

Topu Joshua kapmış, Jane ve Steven ise, göle doğru onu kovalıyorlardı. Üçü de, kahkahalarla gülüyorlardı.

Sian gözlerini açarak Matt'a baktı, sonra sevimli bir şekilde gülümsedi. "Evet, teşekkür ederim."

Matt'ın ela gözlerindeki muzip ifadenin yerini bir an için şaşkınlık almıştı. Sian büyük bir tatmin hissiyle, onu yine yendim, diye düşündü. Fakat Matt hemen toparlandı ve şişeyi aldı. Sian ona arkasını dönüp, saç örgüsünü kenara çektiğinde, omuzlarına yağı sürmeye başladı.

Sian onun dokunuşunun bütün vücudunda yarattığı yabancı bir duyguyla önce kaskatı kesildi, ama sonra bu yumuşak ellerin sıcaklığıyla hemen rahatlamaya başladığını hissetti. Matt duyarlı bir şekilde sırtındaki kaslara masaj yapıyor, gergin noktaları bularak büyük bir dikkatle gevşetiyordu. Sian başını eğe-

rek farkında olmadan iç çekti.

Matt, "Savaş hala devam ediyor mu?" dedi. Gülümsediği sesinden belli oluyordu.

Sian, "Taktik değişikliği nedeniyle bir süre askıya alındı," dedi.

Matt'ın güldüğünü hissedebiliyordu. Bu titreşim ellerinden vücuduna geçiyordu ve bir an için kalbinin teklediğini sandı.

"Vazgeçmeyeceksin, değil mi? Sen de kolay kolay vazgeçecek bir insana benzemiyorsun."

"Haklısın, vazgeçmem. Özellikle de, istediğim bir şey görürsem peşinden giderim. Ne sel ne yangın ne de tanrı beni durdurabilir."

Sian bunu çok iyi anlıyordu. Hareketlerinde bu kadar kararlı olmasaydı şu anda çok uluslu bir mimarlık şirketinin en büyük hissedarı olamazdı. Sian bu saldırganlığını biliyordu; işyerinde yaptıkları görmeye değer olmalıydı. Matt dağları yerinden oynatan bir insandı.

Sian, "Uyarıyı aldım," dedi. Sesindeki titremenin, onun vücudunda yarattığı inanılmaz etkiden kaynaklandığını anlamadığını umuyordu.

Matt ensesine masaj yapmaya başladığında, Sian bir ses çıkarmış olmalıydı, çünkü birden parmaklarının baskısı azaldı ve, "Canını mı acıttım?" diye sordu.

Sian uykulu bir sesle, "Hayır," dedi. "Ters yatmışım, boynum tutuldu."

Matt yumuşak bir şekilde, "Neresi? Şurası mı?" dedi. "Kıpırdamadan dur. İşte, şimdi nasıl?"

Sian denemek için başını çevirdi ve şaşırarak,

"Çok daha iyi, teşekkür ederim," dedi.

Matt, "Bir şey değil," dedi ve devam etti. "Ön tarafına da ister misin?"

Sian başını geriye atarak kahkahalarla güldü. Sesi müzik gibi çınlıyordu. Yağı geri almak için elini uzattı. "Savaş durumu *o kadar da* askıya alınmadı."

Matt yana doğru kayarak kuma oturdu. Gölde oynayanlara katılmak gibi bir niyeti yoktu. Sian bakışlarını yanındaki güçlü kaslardan ayırarak, vücudunun diğer kısımlarına yağ sürmeye başladı.

Gölde yüzenleri seyrederek otururlarken, sessizlik gittikçe uzuyor, yerini huzura bırakıyordu. Matt dönüp ona baktı. "İşe yaramayacak."

Sian şaşırmış bir şekilde, "Ne işe yaramayacak?" dedi.

"Yapmaya çalıştığın şey." Soğuk gözlerle Sian'a bakıyordu. "Ben, çekiciliğini kullanarak elde edebileceğin tecrübesiz bir çocuk değilim."

Düşman geri dönmüştü; üstüne atlayabileceği uygun bir anı kolluyordu. Gözünü kırpmadan Sian'ın güneşten kızarmış yüzüne bakışlarını dikti. Dudakları sımsıkı kapalıydı. Fakat Sian baskıyı çabuk atlattı ve gülümsedi. Aynı tepkileri onun da gösterdiğini görmek hoşuna gidiyordu. Dirseklerine dayandı ve Matt'ın gözlerinin içine baktı. "Bunu yapmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?"

Matt, gülümsemesine karşılık vermeden ona bakmaya devam etti.

Sian, "Joshua beni tanıdığını sanıyor. Belki, kısmen doğru ama beni tamamen tanımıyor. İnsanlara

kişiliklerimizin değişik yönlerini gösteririz; farklı roller oynarız. Çocukla çocuk, arkadaşla arkadaş, sevgiliyle sevgili, düşmanla düşman."

Ela gözler yavaşça Sian'ın yüzüne çevrildi. Gözlerinde güneşin pırıltıları görünüyordu. "Peki, sen hangisisin?" diye sordu. "Çocuk mu, arkadaş mı, sevgili mi, yoksa düşman mı?"

Yavaşça, "Kim olduğum ve yapabileceklerim hakkındaki önyargılarına dayanarak, sen beni kafanda çizmişsin zaten," dedi. "Fazlasıyla küstah bir insansın, Matt. En büyük açığın bu ve ben seni bu açığından vurarak yeneceğim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Matt ona bakmaya devam etti. Bu güçlü görüntüsüyle insanüstü bir varlığa benziyordu.

Göz kenarlarında oluşan çizgilerde tehlikeli bir çekicilik vardı ve son zamanlarda fazla çalıştığını gösteren yorgunluk izleri görünüyordu. Bütün bunlar, onun da ulaşılabilir olduğunu gösteriyordu. Matt yenilmez bir kahraman değildi; bütün insanların olduğu gibi, onun da kuvvetli ve zayıf yönleri vardı.

Sian bu düşüncelere karşı kendini korumaya çalıştı. Yumuşamaya tahammülü yoktu. Duygusal yönleri ağır basmaya başlarsa, başı derde girecekti.

Matt babasına benziyordu; o da insanların kalbini çalan, ve bütün kadınların aşık olduğu erkeklerdendi. Başını bir kadının göğsüne dayayıp, bütün duygularını ortaya çıkarır ve sonra arkasına bile bakmadan çekip gidebilirdi. Sadece tehlikeli değil, aynı zamanda öldürücüydü.

Matt dalgın bir şekilde, "Kolay affetmiyorsun, değil mi, Sian?" diye sordu.

Kısa bir sessizlikten sonra, Sian, "Evet, pek kolay affetmem," dedi. Bunu büyük bir dürüstlükle kabul etmişti. Onu açıkça uyarıyordu. Göze göz, dişe diş...

Sonra Matt oldukça şaşırtıcı bir şey söyledi. "Seni bu kadar üzdüğümün farkında değildim."

Sian başını hızla çevirince saç örgüsü diğer omuzuna savruldu. Hafif bir alayla, "Öyle mi?" dedi.

Matt hafifçe ona doğru eğilerek kibar bir şekilde, "Önyargılı davrananın ben olduğumdan emin misin?" dedi. "Belki de, sensin."

Matt fısıltıyla konuşmaya devam ederken, sanki ılık bir meltemin sesini duyar gibiydi.

"Sana söylediğim tek şey, Joshua için uygun olmadığın. Ve öylesin. Onun gibi genç ve tecrübesiz biri için fazlasıyla güçlüsün. Bu ilişki uzun süreli olamaz. Sevişirken hak ettiğin derin duyguları ve tutkuyu verecek bir erkek değil o. Onunla evlenirsen, elde edemediklerinin acısını duyacaksın. Joshua da, neden olduğunu anlamayacak, ama hep kendini yetersiz hissedecek."

Sian titremeye başlamıştı; vücudunu kaldıracak gücü kollarında bulamıyordu. Ama eğer oturursa, Matt'ın insanı mahveden o korkunç kelimelerin döküldüğü seksi ve acımasız dudaklarına iyice yaklaşmış olacaktı. Ona doğru hareket etmek yerine, karşı saldırıya geçti. Sesinin titrememesi için dua ederek, alaycı bir şekilde, "Belki de, benim aradığım Joshua gibi bir insandır," dedi. "Nasıl olsa, parasını sonsuza kadar elinde tutamazsın."

Matt oldukça eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Bunu hak ettim, değil mi? Pekala Sian, bunu kabul ediyorum. O poker oyununun altından incelik ve anlayışla kalkan bir insanın para gibi yüzeysel bir hedefi olamaz. Senin asıl aradığın ne?"

Joshua'da olmasını istediği anlayış ağabeyinde

vardı, ama Sian bunu bulduğu için sevinemiyordu. Tam tersine, kendini onun karşısında daha da savunmasız hissediyordu.

"Örneğin, istikrar diyebiliriz. Birçok insan aşk ve tutku dışındaki şeylerin üstüne güvenli ilişkiler kurabiliyor."

"Gerçekten bir mantık evliliği yapabilir misin?" Bu soruyu inanamayarak sormuştu. "Joshua gibi sana aşık olan bir erkeğe bunu yapabilir misin? Yerinde olsam bunu iyice düşünürdüm, çünkü bu bana zalimce geliyor. Özellikle de, başka birine aşık olursan."

"Hayır, olmam!"

Matt ifadesiz bir sesle, "Hah," dedi.

Sian'ın yüz ifadesi değişmiş, sabırsızca konuşmaya başlamıştı. "Herkes aşkla evliliğin paralel gitmesi gerektiğini söylüyor. Bence, tutkulu ilişkiler iki tarafın da kafasını karıştırıyor ve mutsuzluk getiriyor. Bunu isteyen insanlar için aşk güzel bir şey, ama benim sıralamamda son madde bile değil! Kalbimin şu andaki gibi kırılmadan kalmasını tercih ederim!"

Matt soğuk bir sesle, "Şimdi anlamaya başlıyorum," dedi. "Kahvaltı masasında kibar konuşmalar ve haftada bir kere evlilik görevlerinin tatsız bir şekilde yerine getirilmesi... eğer bu hayalin gerçekleşirse tanrı çocuklarına yardım etsin, çünkü bundan daha kısır bir yaşam düşünemiyorum."

Sian bu şekilde daha fazla kalamazdı. Yerinden kalkmak için yana doğru kaydı. Dirseklerine yapışan kumları temizlerken, "Ama ben bu halimle çok mutluyum ve böyle kalmaya da kararlıyım!"

Matt, "Tatminsiz ve dokunulmamış olarak," diye mırıldandı. "Duvarlarının yüksek olmasına dikkat et.

Uyuyan Güzel. Yoksa hiç beklemediğin bir anda gerçek hayat içeri sızabilir."

"Saçma!"

Matt onu hiç duymamış gibi devam etti. "Sana bir şey daha söyleyeyim. Evet, aşka inanıyorum çünkü senin tam tersine daha önce aşık oldum. Bu senin düşündüğün gibi safça ve çaresiz bir duygu değil, tutku ve huzurun bir arada olduğu insanı canlandıran ve zenginleştiren bir tecrübeydi."

Sian başını ona çevirdi. "Peki, sonra ne oldu?"

Matt yavaşça, "Yirmi beş yaşındayken kanserden öldü."

Sian ona iyice dönerek derin bir şefkatle baktı ve aynı yumuşaklıkla, "Çok üzüldüm," dedi. "Korkunç bir şey."

Matt gülümsedi. "Bana o kadar korkunç gelmemişti. Onun zarafeti ve ruhu buna izin vermedi. Onu kaybedeli oldukça fazla zaman geçti, ama hiçbir zaman unutmayacağım. Bana öğrettiklerinden sonra, bu derin duygular olmadan asla evlenmeyeceğimi söyleyebilirim. Karım bana bütünüyle aşık olmalı ve kalbini bana teslim edebilmeli. Ben de onu dünyadaki en değerli varlığım olarak korumalıyım. Ve aynı şekilde, ben de kalbimi ona verebilmeliyim. Bütünüyle ve sonsuza kadar. Gerçek aşk bu, Sian. Delicesine tutulmak, seks veya bir anlık tutku değil. Hiçbir şey aşkın yerini alacak kadar kuvvetli değildir."

Sian elini yavaşça Matt'ın sıcak koluna koymasına neden olan dürtüyü sorgulamadı. Ona içtenlikle cevap vermek konusunda da kendini kısıtlamadı. Matt ona ulaşmayı başarmıştı. Sert ve saldırgan silahlarını bırakıp, ruhunu bütün çıplaklığıyla açıp, bu ra-

undu hiç savaşmadan kazanmıştı. O kadar yerinde ve hakça bir zaferdi ki, Sian kaybettiğine üzülmüyordu. "Bu çok nadir yaşanan bir şey. Umarım, tekrar bulursun."

Matt elini tutup dudaklarına götürdü ve öptü. "Merak etme, bulacağım," dedi. "Tek sorun, onun da benim kadar bunu istediğini kabul etmesi."

Sian gülümsedi ve geri çekildi. "Bu biraz zor. Herkes hayattan başka bir şey bekliyor. Örneğin, senin hayallerinle benimkiler farklı. Umarım, ikimiz de istediğimizi buluruz."

"Gerçekten istediğin Joshua mı?"

Sian gerçekte Joshua'yla aralarında olanları anlatmak istiyor, ama tereddüt ediyordu. Matt daha önce ona söylediklerinin kötü etkisini tamamen ortadan kaldırmıştı ve Sian artık intikam almak için eskisi kadar büyük bir istek duymuyordu.

Tek sorun, Matt'ın sürekli taktik değiştirmesiydi. Bu nedenle, Sian her hareketini iki kere düşünmek zorundaydı. Onun içindeki avcı, bugüne kadar gördüğü her şeyden daha tehlikeliydi. Tuzaklarını sistemli bir şekilde kuruyordu. Eğer kaybediyor gibi görünüyorsa, bu, tekrar saldırıya geçeceği ve hedefini onikiden vuracağı anlamına geliyordu.

Sian sonunda en akıllıca hareketin sessiz kalmak olacağına karar verdi. Gülümsedi ve, "Bunu göreceğiz," dedi.

Matt kaşlarını çattı. Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama o sırada kucağına düşen topla konuşmaları yarım kaldı. Jane koşarak yanlarına gelmişti. "Hadi bakalım, tembeller, kalkın da oyuna katılın!"

Matt onlara katılmak üzere yerinden kalktı, fakat

Sian yüzmeyi tercih ediyordu. Kumun sıcağından sonra ılık suya girmek ferahlatıcıydı; suyun üstünde yatıp gözlerini kapadı ve Matt'ın söylediklerini düşündü. Ümitler, hayaller ve affetmek...

Günün geri kalanı çok güzel geçti. Yemek, yüzme ve güneşin etkisiyle herkes hasırların üstüne uzanmış, sesler azalmıştı. Uzaktan gelen gürültülü müzik sesi bile bu huzurlu sihri bozamıyordu. Güneş ufuk çizgisine doğru alçalırken, insanların çoğu gitmeye başladı. Sian günün en güzel saatlerini kaçıracaklarını düşünüyordu. Gökyüzünde bir tek bulut bile yoktu ve çok güzel bir günbatımı olacaktı.

Bu kez Matt'la yaptıkları konuşma, havanın yumuşamasını sağlamıştı. Sian artık ona karşı düşmanlık hissetmiyordu. Diğerleri gibi o da, Matt'la beraber vakit geçirmenin çok güzel olabileceğini düşünüyordu.

Matt da, daha önceki düşmanca tavırlarından vazgeçmiş, hatta bir iki şaka bile yapmıştı.

Çok akıllıydı. Sian belli etmeden onu inceliyordu. Matt da, onun yaptığı gibi çekiciliğini bilinçli bir şekilde kullanıyordu.

Birden, bütün vücudundan soğuk bir ürperme geçti. İçinden, sakın yumuşama Sian, diye kendi kendini uyarmak gereğini duymuştu.

Jane'ye uyku bastırmış ve Sian'ın yanına kıvrılmıştı. Başını Sian'ın ayaklarını uzattığı tarafa koymuştu. Diğerleri konuşurken o uyumak üzereydi. Sian konuşmaları dinlerken bir taraftan şefkatli bir şekilde arkadaşının alnındaki saçları düzeltiyor, bazen söze katılıyordu. Matt sık sık gülümseyerek onlara doğru bakıyordu.

Rüzgar artmaya başlayınca Jane titredi ve hafifçe kıpırdandı. Sian pembe bluzunu çoktan giymişti. Jane'nin yanağına dokununca teninin fazlasıyla sıcak olduğunu fark ederek, "Ceketini giysen iyi olur," dedi. "Yanında mı?"

Jane esneyerek, "Matt'ın arabasında bıraktım," diye mırıldandı.

"Almamı ister misin?"

"Hımm, ben de kalksam iyi olur." Jane oturup saçlarını düzeltti. "Benimle gelmek ister misin?"

Sian, "Tabii," dedi ve hemen ayağa kalktı. Steven bir kez daha yüzmek için Joshua'yı kandırmıştı. Matt oturduğu yerden suyun üstündeki gümüş rengi pırıltıların arasında yüzen iki kafayı seyrediyordu. Sian yanında diz çökünce soran bakışlarla ona döndü. "Arabanın anahtarlarını alabilir miyiz? Jane biraz üşüdü. Ceketini giymek istiyor."

"Tabii." Biraz ileride duran rengi solmuş kot şortuna uzandı ve cebini karıştırmaya başladı. Sian, kimsenin onu görmediğinden emin olduğu için, Matt'ın kıvrak ve güçlü vücuduna beğeniyle baktı ve sessiz bir kederle iç çekti.

Matt bakışlarını Sian'ın kızaran yüzüne, bulutlanan yeşil gözlerine dikmişti. Elini avcunun içine aldı ve anahtarlar eline batana kadar sıktı. "Sian."

Sian, "Bırak gideyim," diye fısıldadı. Bu yalvarışın içerdiği anlam çok genişti.

Matt, "Şimdilik," dedi.

Sian koşarak onun yanından uzaklaşırken, bu sözcüklerdeki gizli cinsellik bütün vücudunda büyük bir gerilim yaratmış, bütün dengesi altüst olmuştu.

Jane büyük bir dikkatle ona baktı, ama neyse ki, hiçbir şey söylemedi. Beş dakika kadar yürüdükten sonra Sian tekrar normale dönmüştü.

Ormanın içinden geçen yolu kolaylıkla buldular. Yolu yarıladıkları sırada, sığ derenin kenarından bir kız çocuğu, "Lütfen, lütfen bize yardım edin!" diye onlara seslenmeye başladı. "Erkek kardeşim ağaca çıktı, ama inemiyor! Çıkmamasını söylemiştim, beni dinlemedi! Galiba düşecek!"

Zavallı çocuk ağlamaktan neredeyse konuşmayacaktı. Jane bir çığlık attı; yükseklik korkusu vardı ve bu konudan bahsedilmesi bile midesini bulandırıyordu. Sian ilk andaki şaşkınlığı atlattıktan sonra korku içindeki kıza soğukkanlı bir şekilde, "Sakin ol, hayatım," dedi. "Tamam. Tuttuğu yeri bırakmadıkça düşmez. Önce bize nerede olduğunu göster. Onu nasıl indireceğimize bakalım, tamam mı?"

Kız başını salladı ve geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Sian arkasından giderken sıçrattığı sulardan bacakları sırılsıklam olmuştu. Jane de arkadan onlara yetişmeye çalışıyordu.

Diğer çocukların yanına geldiklerinde, kızın gösterdiği yere bakmasına gerek kalmamıştı. Çok büyük bir ağacın tepesinden bir ağlama sesi geliyor ve güneşin aydınlattığı parlak renkli bir kumaş görünüyordu.

Sian dehşet içinde kalmıştı; kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Çocuğun tişörtü sırt tarafından sivri uçlu bir dalın ucuna takılmıştı. Ve dal yaklaşık üç katlı bir bina yüksekliğindeydi.

O sırada esen rüzgarla çocuk iki yana sallanmaya başladı ve korkuyla çığlık attı. Jane buz gibi parmaklarıyla Sian'ın kolunu tutarak, "Aman tanrım! Sian, galiba ben fenalaşıyorum!" dedi.

Sian'ın ilk anda geçirdiği şok kaybolmuştu. Arkadaşını tuttu ve soğuk bir sesle, "Kes şunu!" diye tersledi. "Çocukları korkutuyorsun."

Daha önce en sinirli anlarında bile Jane'yle bu şekilde konuşmamıştı. Jane bu tepki karşısında kaskatı kesildi. Sian sert bakışlarını yüzüne çevirerek, "Beni dinle," dedi. "Tek başına aşağıya inemeyeceği belli. Ve bu paniğinden kurtulmazsa yere düşecek."

Çocuklardan biri, "İtfaiyeye haber verin!" diye bağırdı.

Sian, "Telefon bulsak bile işe yaramaz," diye cevap verdi. Sakin davranmak için kendini zorluyordu. "Ormanın bu kadar içine giremezler. Birinin onu indirmesi lazım. Aileniz nerede?"

Onları getiren kız göz yaşlarını silerek, "Piknik alanında, şu tarafta," dedi.

Sian ve Jane'nin gitmekte olduğu tarafı gösteriyordu. Sian başını salladı ve, "Git ve olanları onlara anlat," dedi. "Çabuk."

Çocukların dördü de kaçar gibi oradan uzaklaştılar. Ağacın tepesindeki çocuk arkadaşlarının gözden kaybolduğunu görünce daha çok ağlamaya başladı.

Sian, sesine ciddi bir hava vermeye çalışarak, "Hey!" diye bağırdı. "Senin gibi kocaman bir erkek böyle ağlar mı? Sen oranın çok yüksek olduğunu mu sanıyorsun? Ben senin yarı yaşındayken onun iki katı yüksekliğe tırmanırdım! Şimdi, ağlamayı kes ve sıkıca tutun. Seni aşağıya indireceğiz."

Jane bir harabe gibi yanında duruyor, ama en azından sinir krizi geçirmiyordu. Sian alçak sesle, "Tu-

tunduğu yerdeki dallar çok ince," dedi. "Anlıyor musun? Ancak ufak tefek biri o yüksekliğe kadar tırmanabilir. Bu işi sen yapamayacağına göre, geriye bir tek ben kalıyorum. Çocuk çok korkmuş. Her an yanlış bir hareket yapabilir. Janey, yardıma ihtiyacımız var."

"Sian, tanrı aşkına dikkatli ol! Eğer dallar ağırlığını kaldıramayıp kırılırsa..."

Sian, "Sakın burada bayılmaya kalkma!" diye tersledi. "Git yardım getir, çabuk ol!"

Jane son bir kez daha yukarı baktı ve koşmaya başladı. Sian da, bakışlarını ağaca çevirmişti. Birden bu mesafe gözüne çıkılamayacak kadar yüksek göründü. Ama başka çare olmadığını biliyordu.

Başlangıç oldukça kolaydı. Yaramaz bir çocuk için ağaca tırmanmanın ne kadar çekici bir fikir olduğunu anlayabiliyordu. Fakat bu küçük oğlan kendine fazla güvenip gereğinden çok yükseğe tırmanmıştı. Birinin yardıma geldiğini hissedince tekrar ağlamaya başlamasının biraz korku, biraz da rahatlamadan kaynaklandığını düşünüyordu.

Büyük bir dikkatle bir sonraki adımı atacağı dalı seçerken, "Adın ne?" diye sordu.

Ağlama sesi kesildi ve sonra çocuk yutkunarak, "Barry," dedi.

başladı. "Pekala, Barry. Benim adım Sian. S-i-a-n. Gal dilinde Jane demektir. Arkadaşımın adı da Jane. Annem Galler'de doğmuş. Biliyorsun, Galler bir ülkedir. Balık ismi filan değil." Sonra sustu. Çocuğun korkusunu unuttuğu belliydi, çünkü gülmeye başlamıştı. Sian gülümsedi ve devam etti. "Uçabileceğini düşünen Galli bir adam hakkında bir hikaye biliyorum.

Anlatmamı ister misin?"

"Pe... pekala."

Böylece anlatmaya başladı. Hem onu sakinleştirmeye hem de yaptığının ne kadar tehlikeli bir iş olduğunu kafasından atmaya çalışıyordu. Başka bir dala doğru uzandı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sian çocukluğunu çok berrak bir şekilde hatırlıyordu. Tabii, iki yaşından sonrasını... iki yaşındayken annesi hala hayattaydı, ama onu hatırlamıyordu. Daha sonra annesiyle babası ayrıldığında, Devin bir kere kızını görmeye gelmişti. Sian kollarını açarak babasına koşmaya başlamıştı.

İriyarı, yakışıklı babası onu kucağına almış ve Sian neşeyle kahkahalar atarken dünya etrafında dönmeye başlamıştı. Sonra babası onu havaya fırlatınca bir an havada asılı kaldığında, neşesi birden korkuya dönüşmüştü.

Ama o an o kadar çabuk geçmişti ki, ağlamaya bile zamanı olmamıştı. Minik vücudu tekrar aşağı düşerken babası onu kucaklamıştı. Bundan sonra her şey tekrar normale dönmüştü. Fakat Sian çaresiz bir şekilde yere düşerken hissettiği o korkuyu asla unutmamıştı.

Birkaç saniye için dinlenmek ve bulunduğu pozisyonu incelemek için durduğunda birden aklına bu görüntüler geldi. Zaman sanki yavaşlamıştı; yaprakların hışırtısından başka hiçbir ses yoktu. Ağaca

tırmanırken bir şey keşfetmişti: Vücudundaki güneş yağı kaymasına neden oluyor, sağlam tutunamıyordu. Gerilmekten kolları ağrımaya başlamıştı, fakat çocukla konuşurken sesinde en ufak bir korku belirtisi yoktu.

İnce dallara ulaşmıştı ve son derece dikkatli hareket ediyordu. Ağırlığını vermeden önce dayanıklılığına bakıyor, her çıtırtıyla korkudan nefesi kesiliyor ve devam etmeden bir süre bekliyordu.

Beş dakika kadar sonra bölgenin sessizliği yaklaşan insanların gürültüsüyle bozuldu. Sian aşağıya doğru baktı. Piknik alanından gelen grupta Jane'nin tepkilerini gösteren insanlar vardı. Yukarıya bakanlardan çeşitli korku nidaları yükseliyordu. Sian içinden, aman tanrım, diye geçirdi. İçlerinde bir tane bile erkek yok.

Bir kadın çığlık atınca Barry tekrar ağlamaya başladı.

Sian başını geriye atarak, "Annen mi?" dedi. "Merak etme." Tam gözünün önünde bir tane kirli lastik ayakkabı vardı ve dengesini sağlamaya çalışırken titriyordu. "Eminim, sen yolda karşıdan karşıya geçerken kalp krizi geçiriyordur."

Çocuk, "Beni öldürecek!" diye ağlıyordu.

Sian'ın nefesi kesilmişti, ama gülmekten kendini alamadı.

Aşağıda yaşanan paniği görmemeye çalışarak çocuğu rahatlatmaya uğraşıyordu. Bu arada başka birinin olay yerine geldiğinin farkında değildi. Bronz renginde, koyu renk saçlı bir erkek güçlü adımlarla koşuyordu. Sığ suyun içine girdiğinde su damlaları

parlayan elmaslar gibi sıçramaya başladı.

Ağaçtaki çocuğu ve hemen altında dallara tutunmaya çalışan Sian'ın ince vücudunu gördüğünde, ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. Fakat ela gözleri keskin bir şekilde irileşmişti.

Sian aşağıdan derin, sert ve emreden bir ses duydu. İdareyi Matt'ın ele aldığını fark edince, hissettiği rahatlıkla bütün vücudu ter içinde kalmıştı. Matt şaşırtıcı derecede hızlıydı; Jane kampa giderken cehennemin bütün zebanileri peşinden kovalıyormuş gibi koşmuş olmalıydı.

Matt durumu bir bakışta kavramıştı. Herkesi donduran tereddütsüz bir ifadeyle sakin bir şekilde, "Yukarı geliyorum, Sian," dedi. "Ben gelene kadar onu kurtarmaya çalışma."

Sian, "Peki," dedi ve Matt rahat hareketlerle tırmanmaya başlayınca nefes almadan beklemeye başladı. Omuzunun üstünden korkarak aşağıya bakıyordu. Matt, dallar ağırlığının altında çıtırdamaya başlayınca durmuştu. Sian'ın yaklaşık üç metre kadar altındaydı.

Badem biçimli yeşil gözler, sert ela bakışlarla karşılaştı. Üç metre sonsuzluk gibi geliyordu. Matt'ın yüzünde korkunç bir ifade vardı; Sian gözlerini kapattı. Bir dalın çatırdadığını duyuyordu.

"Daha fazla çıkma." Sesi korku doluydu. Bir çıtırtı daha duyunca sanki sırtına ok saplanmış gibi gerildi. "Tanrı aşkına, Matthew!"

Matt buz gibi bir sesle, "Sen beni düşünme," dedi. "Şimdi çok dikkatli ol. Bacaklarını dala sarıp, onu tutacak kadar ileri uzanabilir misin?"

"Denerim." Büyük bir dikkatle ileri uzanırken yorgun kasları direniyordu. Ağacın fazlasıyla yüklü dalları rüzgarın etkisiyle eğilince, baş dönmesini durdurmak için güçlükle yutkundu. Bacaklarını incecik dalın etrafına doladı, mümkün olduğu kadar yukarı uzanarak çocuğun sırtını tutmaya çalıştı. Tişörtünü sıkıca yakaladıktan sonra yumuşak bir sesle, "Pekala, Barry," dedi. "Seni aşağıya indireceğim. Çok sıkı tutunmanı istiyorum. Sakın korkma, ben seni tutuyorum. Tamam mı?"

"Ta... tamam."

Sian dişlerini sıkarak onu aşağıya çekti. Tişörtün, dala takılmış olan kısmı yırtıldı. Çocuk kumaşın yırtıldığını duyunca çığlık attı ve tutunmak için döndü, ama Sian'ın söylediği gibi ağacı değil, Sian'ın elini tuttu.

Sian olacakları yarım saniye önce tahmin etmişti. Vücudu savrulunca Barry ayağını basacak bir dal bulamadı. Sian'ın yapabileceği tek şey onu bileğinden yakalamaktı, yoksa aşağı düşecekti.

Vücudu geriye gitti; hem çocuk hem de kendisi büyük bir hızla ağacın gövdesine çarpınca Sian çığlık attı.

Kafasını vurmuştu ve neredeyse bayılacaktı.

Bir an bacaklarındaki direncin kaybolacağından ve ikisinin de düşüp öleceklerinden korktu. Baş aşağı sallanırken başı dönüyor, kolunda ve omuzunda büyük bir acı hissediyordu.

Yine de, bütün gücüyle Barry'nin bileğini tutmaya devam etti.

"Aman tanrım!" Matt'ın sesi titriyordu.

Barry'nin ağırlığı o kadar fazlaydı ki, Sian'ın gözlerinden yaşlar iniyordu. Derin bir nefes aldı ve, "Yardım et!" diye bağırdı.

"Sevgilim... dayan! Sian, tanrı aşkına, sakın bırakma. Çok az kaldı..."

Sian'ın vücudu gerilmekten titriyordu; dudaklarından uzun bir inleme döküldü. Bedeni dayanılmaz bir şekilde ağrıyor, kolundaki kaslar geriliyordu. O sırada birden taşıdığı ağırlık azaldı ve Matt, "Tuttum. Bırak!" dedi.

Parmaklarını dirençsiz bir şekilde açtı. Başını geriye çevirerek aşağıdaki görüntüye tersten baktı. Barry, Matt'ın geniş sırtına bir maymun gibi tutunmuştu. Matt yukarı baktı.

O anda görüntü beyaz bir bulut dalgası içinde kaybolmaya başladı. Sian, bırak gitsin, diye düşündü. Dudakları aralandı, gözlerini baygınlıkla kırpıştırdı.

"Sian!" Vahşi bir ses adını haykırınca birden toparlandı. "Sakın bayılma! Çocuğu annesine bırakıp hemen geliyorum. Hiç kıpırdama, duyuyor musun? Cevap ver!"

Sian, "Duyuyorum," diye fısıldadı. Başı zonkluyor, her tarafı ağrıyordu. O anda uykuya dalması çok kolaydı... bir bulut dalgasının içinde kaybolmaya başladı.

O sırada omuzlarının altında Matt'ın sıcak ve sert ellerini hissetti. Matt başını tutup yavaşça omuzuna dayadı, sonra da kolunu vücuduna sardı. Rahatlatan bir sesle, "Tamam, artık emniyettesin," dedi. "Kolunu boynuma dolamaya çalış ve bacaklarını bırak."

Sian yüzünü onun boynunun tuzlu sıcaklığına doğru çevirdi. Yaralı kolunu ona dolamaya çalıştı, ama her ne kadar Matt taş gibi sağlam dursa da, bütün ağırlığını ona verecek gücü bulamıyordu. Ümitsizlikle, "Yapamıyorum," dedi. "Düşeceğim."

Matt, "Şşt," diye fısıldadı ve yüzünü ona çevirdi. Dudakları Sian'ın elmacık kemiğine değiyordu. "Kolumu koparırım, yine de düşmene izin vermem. Sadece biraz döneceksin, hepsi bu."

Sian'ın gözyaşları Matt'ın boynundan aşağı iniyordu. "Ama omuzumu incittim."

Matt sakin bir şekilde, "Bir kolumla seni belinden tutacağım ve birlikte ineceğiz," dedi. O kadar sıkı tutmuştu ki, Sian nefes almakta zorlanıyordu. "Lütfen, Sian. Güven bana."

Sian gözlerini kapatıp, onun söylediğini yaptı. Önce bir bacağını, sonra da diğerini çekerek kendini boşluğa bıraktı. Vücudu önce savruldu, sonra ters gördüğü şeyler birden düzeldi. Sian acı ve korkuyla bağırdı.

Matt'ın onu sırtından tutan kolundaki kasların iyice gerginleşmiş olduğunu hissedebiliyordu. Sian vücudunu iyice ona yapıştırdı.

Matt bir bacağını dala sarmış, diğeriyle daha aşağıdaki bir dala basmıştı. Bir koluyla Sian'ı sıkıca tutuyordu. Ne kadar büyük bir güç harcadığını tahmin etmek imkansızdı. Sian ayağıyla aynı dalı buldu ve tek başına durur hale geldi.

Sonra Matt uzun dakikalar boyunca, Sian'ı vücuduna bastırdı. Yüzünü saçlarına gömmüştü. "Sana bir şey söyleyeyim mi, Haydut Kız? Bir erkeğin ödünü patlatmayı çok iyi biliyorsun."

Sian ağacın gövdesiyle Matt'ın vücudu arasında titriyordu. "Çocuk iyi mi?"

"Gayet iyi ve deliler gibi ağlıyor. Sian, hayatım, seni kollarımda tutmak çok güzel bir duygu, ama ayaklarım yere basarken çok daha iyisini yapabileceğimi sanıyorum. Aklımı başımdan almak için başka bir yöntem bulamadın mı?"

Sian alnını eline doğru eğdi. "Yemin ederim, planlanmış bir şey değildi."

"Sırtın... oh, her tarafı çizilmiş. Tek elinle tutunabilir misin? Güzel. Benimle birlikte hareket etmeni istiyorum. Kolumu beline sardığım zaman kendini bırakabilirsin, Tamam mı?"

"Tamam."

Matt vücudunu Sian'ın sırtına bastırmıştı. Kulağının arkasına küçük bir öpücük kondurdu. "Aferin sana."

Aşağı iniş tam bir kabustu. Olaydan sonra Sian yaşadıklarının büyük bir kısmını hatırlamıyordu bile. Sadece Matt'ın söylediği yerlere bastı ve gerisini ona bıraktı.

Sonunda, Matt onu en alttaki kalın dala oturttu ve yavaşça yere indirdi. Sian ağacın gövdesine dayanmıştı; ölmeden aşağı inebildiklerine inanamıyordu.

Etraflarında oldukça büyük bir kalabalık vardı, ama Sian'ın gözü Matt'tan başka kimseyi görmüyordu. Matt'ın bakışları bu kez farklıydı; sanki açıklayamadığı bazı duygularla yüklüydü. Kollarını açıp, yumuşak bir sesle, "Son durak, tatlım," dedi.

Ve Sian onun kollarına sığındı.

Uyandığında, karanlıktı. Bir an için nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini anlayamadı. Sonra yarısı kapanmış perdelerden sızan ay ışığında yatağını ve dolabını görünce rahatlayarak yastığına sarıldı.

Yumuşak yastıktan gelen koku hem yabancı hem de rahatlatıcı bir şekilde tanıdıktı. Başını yastığa gömerek derin derin bu kokuyu içine çekti. Bacaklarının arkası, sırtı ve omuzu ağrıyordu. Başında da bir şişlik vardı.

Ağacın tepesindeki çocuğu hatırladıkça, bu düşünceler korku ve acıyı da çağrıştırıyordu. Ama Matt'ın güçlü vücudu aklına gelince, bir güven duyuyordu.

Onu aşağı indirdikten sonra Sian'ı kollarına almış, kurtardıkları çocuğun annesinden gelen teşekkür sözcükleri arasında onu kucağında taşımıştı. Sian ağrıyan başını onun omuzuna dayamış, yüzünü ensesine gömmüştü.

Joshua ve Steven eşyaları toplamaya gitmişler, Jane ise, hastaneye giden en kısa yolu tarif etmek için onlarla birlikte gelmişti. Araba yolculuğu sırasında Sian'ın uykusu gelmişti. Fakat başını çarptığı için beyin sarsıntısı ihtimali vardı ve Matt uykuya dalmasına engel oldu.

Hız limitini aşarak yaptıkları yolculuk sırasında, Matt ve Jane'nin ısrarlarıyla çarpım tablosu, şiirler, şarkılar gibi onu uyanık tutacak her şeyi ona tekrarlatmışlardı.

Daha sonra röntgen ve ilk yardım için acilde bir süre beklediler. Sonuçlarda, vücudundaki yaralar ve kaslardaki burkulma dışında bir şey çıkmadı. Doktor,

incinen kolu ve omuzu için bazı adale gevşeticiler yazdı. Matt onları eve bırakıp, ilaçları almaya gittiğinde, Jane banyo yapıp geceliğini giymesine yardım etti.

Matt ilaçları getirince, onları içip uykuya dalmış olmalıydı. Fakat ilacın etkisi geçmiş ve ağrıyla uyanmıştı.

Evde hiç ses yoktu. Başucundaki saate baktı, ama sonra baktığına pişman oldu. Geceyarısını biraz geçiyordu.

Sian kendine acıyarak ağlamaya başladı. Matt'ın yastık kılıfına sinen kokusu hala duruyordu.

Bu koku, bütün güzel görüntüleri gözünün önüne getirmişti. Hafızası sadece iyi şeyleri ortaya çıkarıyordu ama Matt'ın yaptığı tek şey kötü bir durumda işe yaramış olmasıydı.

Neyse ki, ona aşık olmayacak kadar mantıklıydı.

Her tarafı ağrıyordu. Yatağın içinde dönüp durdu, ama bir türlü vücudunu rahatlatacak bir pozisyon bulamıyordu. Sonunda yenilgiyi kabul ederek yorganı kenara itti ve ilaçlarını bulmak için ayağa kalktı. Yanlış hatırlamıyorsa, Jane şişeyi mutfak rafına koymuştu.

Koridora çıktı. Oturma odasındaki ışığı görünce merakla o tarafa yöneldi. İçerisi loştu ve hafif bir müzik çalıyordu. Matt kanepede uzanmıştı. Başını kaldırıp, "Sian?" dedi.

Sian birden durdu ve eliyle karmakarışık olan saçlarını düzeltti. Uykulu bir sesle, "Burada ne işin var?" diye sordu.

Matt yavaşça yerinden kalkarak, "Birimizin yanında kalması gerektiğine karar verdik," dedi ve ekledi. "Ne oldu? Ağrın mı var?"

Bu sorudaki yumuşaklık onu iyice kötüleştirmişti. Yaşlar yanaklarından aşağı inerken sessizce başını salladı.

Matt yanına gelip kolunu omuzuna sardı. "Hadi, sana ilacını vereyim."

Sian onunla birlikte koridordan geçti ve Matt mutfağın ışığını yakınca yanaklarındaki yaşları silmeye çalıştı. Matt bardağa su doldurup şişedeki ilaçtan avucuna iki tane koyarken ona hiç bakmıyordu.

Sian verdiği ilaçları yüzünü buruşturarak ağzına attı ve bardaktaki suyu sonuna kadar içti. Sonra tatsız bir şekilde, "Bunları içmekten nefret ediyorum," dedi. "İnsanı sersem gibi yapıyorlar."

Matt bardağı alıp lavabonun içine koyarken gülümsedi. "Seni çok iyi anlıyorum. Bir trafik kazasında boynumu incitmiştim ve bazı haplar almam gerekti. Çürükler ortaya çıkmaya başladı, değil mi?" Parmağını hafifçe Sian'ın kolunda dolaştırdı ve sonra aniden, "Neden ilaçlar etkisini gösterene kadar benimle salonda oturmuyorsun?" dedi. "Ama uykun varsa..."

Sian başını salladı. "Hayır, henüz uyuyamam."

Matt rahat bir şekilde, "Pekala," dedi ve buzdolabını açtı. "Soğuk bir şey içmek ister misin? Ben bira içiyorum, ama sen içemezsin. Portakal suyuna ne dersin?"

"Evet, lütfen." Matt'ın portakal suyunu dolduruşunu izledi ve sonra, "Sen nasılsın?" diye sordu.

"Şoku saymazsan, bir şeyim yok." Matt portakal suyunu ona verdi ve birayı açtı. "Bugün çok cesurca

bir davranışta bulundun. Neyse ki, hepimiz hayattayız ve bunu konuşabiliyoruz."

Matt'ın cesareti için onu överken alay etmediği belliydi. Aslında, Sian o sırada kendisinin tehlikede olduğunu düşünmemişti bile. "Sana hayatımı borçluyum," dedi. O ana kadar bu sözcüklerdeki gerçeğin tam olarak farkında değildi.

Matt başını çevirdi. Bir an gerçekten şaşırmıştı. "İnsan olmak bizi bazen fedakarlıkla birbirimize bağlar. Kimse tek başına değildir."

"Babam her zaman canının istediği yapan tek başına bir insandır."

Matt, "Öyle mi?" dedi ve kolunu büyük bir itinayla Sian'ın omuzuna doladı. "Baban hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama Joshua'nın anlattıklarına bakılırsa, oldukça ilgi çekici bir insan. Çok iyi bir kumarbaz, değil mi?"

"Evet, dünyadaki en iyi kumarbazlardan biridir. Yatılı okulda veya üniversitede olmadığım zamanlarda, o sırada hangi beş yıldızlı otelde kalıyorsa oraya giderdim."

Matt, başının arkasından bir tutam saçı yavaşça tuttu. "Herhalde küçükken çok güzel bir kızdın. Seni güzel bir elbiseyle, saçların sırtına dökülürken gözümün önüne getirebiliyorum. Böyle bir kızım olsa, onu uzağa göndermek beni çok üzerdi."

Sian, "Üzer miydi?" diye sordu. Boğazında bir yanma hissediyordu. Matt şu anda ona gösterdiği yumuşaklığı çocuklarına da gösterirse, mükemmel bir baba olurdu. Neredeyse, onunla evlenecek olan kadını kıskanmaya başlayacaktı.

Kısa bir sessizlikte sonra Matt, "Evet," dedi. "Ama bildiğim bir şey daha var. Küçük bir kız için uygun olmayan bir hayat sürseydim, onu güvencede olacağı bir yere gönderirdim. Bana çok fazla bağımlı olmasının vereceği bencilce zevkten kendimi mahrum ederdim. Elbette, babanın yerine konuşamam ama fedakarlık çok farklı şekillerde ortaya çıkabilir."

Sian, "Evet, haklısın," dedi. "Kendi tarzında beni çok sevdiğini biliyorum. Mümkün olduğu kadar yanında kalmamı sağladı. Maddi açıdan da istediğim her şeye sahip oldum. Ama çocuklarım için daha iyi şeyler istiyorum, hepsi bu. Mutlu olabilecekleri, ihtiyaç duyduklarında gelebilecekleri gerçek bir yuva. Sence bunu istemek çok mu fazla?"

Matt onu göğsüne doğru çekerek, "Hayır," diye fısıldadı. "Hiç fazla değil."

İlaç etkisini göstermeye başlamıştı. Kaslarındaki ağrı gittikçe azalıyordu. Esnerken ağzını o kadar çok açmıştı ki, çenesi çatırdadı. Uykulu bir şekilde Matt'tan uzaklaşıp yatmayı düşündü.

Başını omuzuna dayayınca Matt rahat yatabilmesi için biraz kenara kaydı. Sian'ı büyük bir sıcaklık sarmıştı. Pazar günü partide onu paramparça eden buz gibi yabancının yanına kıvrılmanın bu kadar zevkli olacağı kimin aklına gelirdi? "Ne komik, değil mi?" diye mırıldandı.

Matt saçlarını kenara çekerek yanağını yavaşça okşadı ve, "Komik olan ne?" diye sordu.

Sian, "Oynadığımız roller," diye mırıldandı ve uykuya daldı.

Matt uzun bir süre başı Sian'a eğilmiş olarak kı-

kıpırdamadan oturdu. Sonra dışarıdaki araba farları perdelerin arasından salona girince, yavaşça Sian'ı kucağına aldı. Onu odasına taşırken Sian kıpırdandı, ama uyanmadı. Matt onu yatağa yatırdıktan sonra, sinemadan dönenlerin sesini duyana kadar ay ışığında aydınlanan güzel yüzünü seyretti.

Sonra eğildi ve sıcak dudaklarını hafifçe Sian'ın yumuşak kıvrımlı dudaklarına değdirerek, "İyi uykular, Uyuyan Güzel," diye fısıldadı.

Sian gülümseyerek yastığına gömüldü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sian anahtarı arka kapının kilidine soktuğu sırada telefon çalıyordu. Acele etmeye çalıştı, ama büyük bir dikkatle kolunda dengelediği torbalar ve paketler bir yana doğru yatmaya başlamıştı. Ve bir anda, hepsi yere devriliverdi.

Ayağının altındaki engeller ve içeriden gelen telefon sesi arasında kalakalmıştı. Jane kendi elindekileri yavaşça yere bırakırken, "Çabuk," diye bağırdı. "Ben bunları toplarım. Önemli bir şey olabilir."

Sian koşarak telefonu kaptı. "Alo?"

Hatta önce bir hışırtı, sonra da tanıdık bir erkek sesi duyuldu. "Sian?"

Sian şaşkınlık ve mutlulukla karışık, "Baba!" diye bağırdı ve kendini sandalyeye attı.

Devin şakayla, "Elbette," dedi. "Seni başka bir erkek arayabilir mi, hayatım? Yoksa yaşlı babandan sakladığın küçük bir sır mı var?"

Sian gülümseyerek, "Aslında birkaç tane var," dedi. Yüzü mutluluktan parlıyordu. Babası aradığı zaman keyfi hemen yerine gelirdi. Onun için deli olu-

yor ve böyle düşündüğü için kendini aptal gibi hissediyordu. "Nasılsın? Neredesin?"

Bir süre cevap gelmedi. Sian bunun nedenini tahmin etmeliydi. Babası milletlerarası arıyordu. "Londra. Doğum günü hediyen eline geçti mi diye merak ettim."

Sian boynundaki antika altın kolyeye dokunarak, "Evet, teşekkür ederim," dedi. Basit görüntüsü insanı aldatıyordu, ama işçiliği mükemmeldi. Mısır tasarımı bu kolye eline kuryeyle ulaşmıştı ve yanındaki kartta bir İngiliz sigorta şirketinin adı yazılıydı. Bir servete malolduğu belliydi. "Birkaç gün önce geldi. Harika bir şey. Çok hoşuma gitti. Boynumdan hiç çıkarmıyorum. Jane bunu çıkarmak için metal testeresi kullanacağını söylüyor."

"Bizim çapkın nasıl?"

"İyi. Hala onu ne zaman dansa götüreceğini soruyor."

"Ona cevabın hala aynı olduğunu söyle. Bir iki santim daha uzamadan olmaz. Küçük bir kızı alıkoymaktan tutuklanmak için çok yaşlıyım."

"Daha kırk altı yaşındasın!" Aslında o kadar bile göstermiyordu. Zarif ve ince vücuduyla Devin Riley en az on yaş daha genç görünüyordu. Sian onun yetmiş yaşındaki halini gözünün önüne getirebiliyordu. Yine böyle dinç kalacak ve küçükken ona anlattığı hikayelerle bu kez torunlarını büyüleyecekti.

"Yeterince yaşlıyım, kızım. Anlat bakalım, sen neler yapıyorsun?"

Sian arkasına yaslandı ve son birkaç haftanın

olaylarının kısaca anlattı. Mezuniyet töreninden bahsederken kendini kötü hissediyordu, çünkü o gün onlara babası katılamamıştı. Bu hissi geçiştirmek için, partide yemek tabağını misafirlerden birinin üstüne nasıl boşalttığını anlatırken, babasının attığı kahkahalara kendini avuttu. Sonra, ağaçtaki çocuğu kurtarışından söz ederken babası hiç sesini çıkarmadan dinliyordu. Tabii, Sian korkutucu ayrıntıları anlatmamaya dikkat etmişti.

"Joshua'nın ağabeyi hafta sonu için bizi Chicago'daki evine davet etti. Sonra, yaz mevsimi süresince iş bulanlar çalışmaya başlayacak. Sen buraya geleceğin için onlara katılamayacağımı söyledim. Ne kadar kalacağın belli mi?"

Yine bir sessizlik oldu. "Aramamın nedenlerinden biri de buydu. Maalesef gelemiyorum."

Sian, yaşadığı hayal kırıklığına engel olamayarak, "Baba, hayır," dedi. Önce mezuniyet töreni, sonra doğum günü, şimdi de bu...

"Biliyorum, tatlım. Gelmeyi ben de çok istiyordum ama olmadı."

Sian, "Ama neden?" diye sordu ve sorduğu için kendinden nefret etti. Yıllardır aynı sahneyi kaç kere oynamışlardı? Babasının onunla önemli günleri paylaşamayacak kadar kendi hayatına daldığını bildiği için bir daha ona soru sormayacağına dair kaç kere yemin etmişti! Çünkü babası onu her seferinde inandırmayı başarır, dünyadaki en değerli ve önemli insan olduğunu hissettirirdi.

"Pekala," dedi. "Gelecek sefere..."

"Söz veriyorum."

Sian gözyaşlarına engel olamıyordu. "Malcolm'a selam söyle. Sana iyi baksın. O nasıl?"

Malcolm babasının ortağı ve eski bir dostuydu. "İyi," dedi. "Çok iyi."

Sesi çok garipti. "Baba, bir terslik mi var?"

"Tabii ki, yok, hayatım. Galiba hatlar biraz bozuk."

"Peki öyleyse. Kendine iyi bak." Babası her zaman kendine iyi bakmaz mıydı zaten?

"Sian..."

Babası duraksayınca, Sian, "Evet?" dedi.

Devin, "Yok bir şey," dedi. "Seni sevdiğimi söyleyecektim."

"Ben de seni seviyorum, Baba."

Sian telefonu kapatırken, zaten bütün sorun da bu, diye düşündü. Her şeye rağmen, babasını çok seviyordu.

Belki de sevgi denilen şey, hayal kırıklığıyla başa çıkabilen çok az insanın tadabildiği bir duyguydu.

Bilemiyordu. Fakat onu asıl korkutan şey başkaydı. Babasına duyduğu sevgi onu böyle incitebiliyorsa, bir erkeğe aşık olduğu zaman duyacağı acı kim bilir ne kadar büyük olacaktı! Plaja gittikleri gün Matt'ın anlattığı gibi gerçekten aşık olur ve terk edilirse...

Buna asla dayanamazdı. O kadar güçlü değildi. Böyle bir tutku onu yakıp, küle çevirebilirdi. Duygularının kuvvetini bildiği için bunu tahmin edebiliyordu. Bir erkeğe hem aşık olup, hem de mesafeli davra-

namazdı. Kalbini ve ruhunu içinde hiçbir şey kalmayana dek ona verirdi.

Jane oturma odasına girip, Sian'ın yüz ifadesini görünce, "Kim aradı?" diye sordu.

Sian yanaklarını silerek normal bir ifade takınmaya çalıştı. "Babamdı. Hafta sonunda gelemiyor."

Jane'nin yüzünde beliren şefkatli ifadeye dayanamayacağını sandı. "Oh, Sian, çok üzüldüm."

"Boş ver," dedi. Kayıtsız görünmekte başarılı olduğunu düşünüyordu. "Hayat bu."

Hava serinlemiş, gökyüzü gri bulutlarla kaplanmıştı. Hafta sonu boyunca hava çok sıcaktı ve çarşamba öğleden sonradan itibaren sıkıntılı bir hava vardı.

Bu hava o günlerdeki ruh haline uyum sağlıyordu. Babasıyla konuştuktan sonra iyice sessizleşmişti. Kot pantolon ve pamuklu bir kazak giyip bahçeye çıktı, yabani otları temizlemeye başladı.

Rutubetli ağır hava insanın canlılığını alıyordu. Gözlerini kapatıp başını geriye attı. İçinden, lanet olsun, neden yağmıyor, diye geçirdi.

"Otlardan birini temizlememişsin."

Sian'ın kalbi deliler gibi atmaya başlamıştı. Onun geldiğini hiç duymamıştı. "Kaza geliyorum demez," dedi.

Matt gülümsemeden, ama alaycı bir şekilde, "Kazalar hakkında düşünmek tehlikeli olabilir," diye cevap verdi. Kalın, güçlü bacak kasları kot pantolonunu zorluyor gibiydi.

Sian başını çevirdi, onun gösterdiği otu kopardı. "Chicago'ya döndüğünü sanıyordum," dedi ve hemen arkasından bu cümledeki gizli manayı anlayacak diye kendine kızdı.

Matt kısaca, "Hayır," dedi. "Unuttun mu? Tatildeyim." Sian'ın yanına diz çökmüştü. "Annemi ziyaret etmek için bir günlüğüne Indianapolis'e gittim. Yemeğe çıkalım mı?"

Sian engel olmasaydı dudakları titreyebilirdi. Ondan uzaklaşarak diğer tarafa geçti. "Hayır."

"Neden?"

"İşim var." Tekrar otlara uzandı.

Kısa bir sessizlikten sonra, Matt, "Jane ve Steven bu akşam dışarı çıkıyorlar," dedi. "Joshua da ders çalışacak. Senin ne işin var?"

"Seni ilgilendirmez." Çok kaba davranıyordu ve aldırmıyordu.

Ama Matt aldırıyordu. Sert parmaklarıyla çenesinden tuttu ve başını yukarı kaldırdı. Kızgın düşmanın gözleri bir süre yüzünde dolaştı. Sonra nedense, sert hatları ve çenesini tutan eli birden yumuşamıştı. Sian bundan yararlanarak başını çevirdi.

Matt hiçbir şey söylemedi. Sadece oturdu ve yavaşça, "İstakoz, et sote, tavuk, pirzola, karidesli spagetti, kızarmış mantar," diye saymaya başladı. "Hatta, yalnızca hamburger bile olur. Sian, karnım aç."

Sian, başlangıçta tereddütlü bir şekilde gülümserken, Matt'ın son sözü üzerine kahkahalarla gülmeye başlamıştı. "Sanırım, iyi bir yemeğin hasretini çekiyorsun."

Matt hemen cevap verdi. "Ayrıca, seninle konuşmak istiyorum."

"Pekala," dedi Sian. "Akşam yemeği."

Matt omuzunun üstünden bakarak, "Seni sekizde alırım," dedi. Bakışlarındaki keyifli itade Sian'ın gözünden kaçmamıştı. "Sakın hamburgerciye gidecek gibi giyinme. O kadar da ümitsiz durumda değilim."

Sian krem rengi keten bir takım giydi. Uzun eteği biçimli bileklerine dökülüyordu. Mantar rengi bluzu saf ipekten yapılmıştı ve altın kolyesi boynunda ışıldıyordu. Zarif bir topuz yaptığı saçları, yeşil gözlerini ve elmacık kemiklerini ortaya çıkaran makyajıyla son derece güzel ve zarif görünüyordu.

Öğleden sonra saatleri bir şaşkınlık içinde geçmişti, ama o anda Matt'la çıkmayı kabul ettiği için delirmiş olacağını düşünüyordu. Uzun saatler boyunca onunla yalnız kalmak, patlamak üzere olan bir dinamitle beraber olmaya benziyordu.

Ama geri çekilmek için çok geçti.

Matthew lacivert bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymişti. Muhteşem bir tablo gibi ilk bakışta nefes kesiyordu.

Matt omuzunu kapıya dayayarak, "Aman tanrım," dedi. "Tam zamanında hazır olan bir kadın."

Sian onun bu kayıtsız tavrının tamamen yapmacık olduğunu hissediyordu. Bunun altında, kontrol etmeye çalıştığı ama yerinde duramayan bir avcı vardı.

"Bir erkek bunun karşılığında ruhunu bile satabi-

lir."

Sian ağırbaşlı, ama alaycı bir şekilde, "Bu kadar ileri gitmeye gerek yok," dedi. "Güzel bir yemek yeterli olur."

Bir beyefendi kılığına girmiş olan şeytan, başını hafifçe öne eğerek, "Hizmetinizdeyim, *Madame*," dedi.

"Seni zincire vurmak lazım!"

Matt, "Çok davetkar bir fantezi," diye mırıldandı. "Bunu sen mi yapacaksın?"

Sian derin bir nefes aldı. Bu adamı yola getirmek imkansızdı. Neredeyse nezaketi bir tarafa bırakıp, arkasını dönüp gidecekti. Ama bunun yerine, kapıdan dışarı çıktı. "Bunu yapmayacak kadar akıllıyım. Senin gibi dikbaşlı birini ancak kamçılayabilirim."

Mercedes'e doğru giderlerken Sian'ın sırtına elini koydu. Dokunuşu kumaşın üstünden bile tenini yakıyordu.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu.

Matt yandan bir bakış fırlattı ve soğuk bir şekilde, "Jane babanın hafta sonunda gelemeyeceğini söyledi," dedi.

Bu konuyu hatırlamak Sian'ın sakin görüntüsünü bir an için bozdu, ama sonra ifadesi daha da sertleşti. İlgisiz davranmaya çalışarak, "Doğru," dedi.

Belki de Matt bunu fark etmemişti. "Yani, sen de onlarla birlikte Chicago'ya gelebilirsin," diye devam etti.

Matt bu son duruma göre kendini zorunlu hisse-

diyor ve nezaket gösteriyordu. Sian ona bakarak, "Bir kişilik daha yerin varsa, olur," dedi.

Sian'ın bu çekingenliği onu şaşırtmışa benziyordu. "Elbette, var. Zaten sen baştan beri davetliydin. Baban gelemediği için senin namına üzüldüm, ama onun kaybı bizim kazancımız olacak. Cuma akşamı tiyatroya gitmek ister misin? Yoksa yolculuktan sonra yorucu mu olur?"

Sian yavaşça, "Diğerleri için bir şey diyemem, ama benim hoşuma gider," dedi. Matt'taki bu değişiklik karşısında hala biraz çekingen davranıyordu, ama düşüncelerine ve isteklerine verdiği önemi görünce silahlarını indirmişti.

"Öyleyse, yarın bilet almak için oyunlara bir göz atayım. Sonra da yemeğe gideriz. Pazar sabahı istediğiniz kadar uyuyabilirsiniz. Geç saatte kahvaltı ederiz. Sonra da, South Bend'e dönersiniz. Böylece işe başlayacak olanlar pazartesi gününe yorgun girmezler. Ne dersin?"

Bütün bunlar büyük bir dikkatle düşünülmüştü ve kulağa son derece güzel geliyordu. Hafta sonunu iple çekmeye başlamış ve hayal kırıklığının son kırıntıları da bu arada kaybolmuştu.

Yavaşça, "Çok güzel," dedi. "Ama benimle konuşmak istediğin konu bu olamaz."

Mercedes restoranın park yerine doğru süzüldü. Matthew motoru durdurdu ve Sian'a döndü. "Evet."

Arabanın içindeki hava insanı boğuyordu. Sian titreyen parmaklarının izin verdiği kadar çabuk bir şekilde emniyet kemerini çözdü. Kapıyı açmak için

elini uzattığında, Matt çoktan o tarafa gelmişti.

Sian topuklu ayakkabıları sayesinde ancak onunla aynı mesafeye gelebiliyordu. "Pekala, neydi öyleyse?" dedi.

"Kimse sana meraklı kedinin nasıl öldüğünü anlatmadı mı? Ama yine de vazgeçmezsin, değil mi?" Kapıyı açarken ona bakarak gülümsedi. "Bunu unutmamaya çalışacağım."

Sian bunu duymazlıktan gelerek hafif seslerin duyulduğu restoranın aydınlığına doğru adım attı.

Bu restoranı duymuş, ama daha önce hiç gelmemişti. Kapıdaki görevli Matthew'in rezervasyonunu kontrol edip onları masalarına götürürken, Sian onun ne zaman yer ayırttığını merak etti. Acaba onunla konuşmadan önce mi, yoksa sonra mı ayırtmıştı? Belki Sian gelse de gelmese de burada yiyecekti.

Matthew'in çektiği sandalyeye yavaşça oturdu.

Mönüyü incelerken havadan sudan konuştular. Sian ızgara balık, salata ve bir kadeh beyaz şarapta karar kıldı. Matt biftek ısmarladı ve garson yanlarından ayrılınca arkasına yaslanarak tembelce Sian'ı incelemeye başladı. Parmağını viski bardağının kenarında dolaştırarak, "Yazın ne yapacaksın, Sian?" diye sordu. "Sen de bir iş buldun mu?"

"Babam geldikten sonra ne yapacağıma karar verecektim. Sanırım, şimdi her şeyi yeniden düşünmem gerekiyor. Açıkçası, ne yapacağımdan pek emin değilim."

"Jane birincilikle mezun olduğunu söyledi. Tebrikler."

"Teşekkür ederim." Bu övgüden dolayı yeşil gözlerinde gerçek bir mutluluk pırıltısı belirmişti. "Ama henüz bitmedi."

Servis son derece etkileyiciydi ve yemekler çok nefis görünüyordu.

"Yüksek lisansa mı devam edeceksin?"

"Hımm, iki yıl daha. Aslında, biraz gözümü korkutuyor. İşletme derslerinde pek kuvvetli değilim."

"Ama sen kaçmak yerine mücadele vermeyi tercih ediyorsun. Eminim, içine girdikten sonra gayet başarılı olacaksın. Her şeyde olduğu gibi bunun da en kötü tarafı beklemek," dedi.

"Söylediklerine karşı değilim, Matthew. Hayatımdaki iyi şeyleri ben değerlendiririm ve bulduğum zaman da alırım."

Bu sözler üzerine Matt'ın yüzü gerildi. "Joshua gibi mi?"

Sian çenesini dikleştirdi. Ona kardeşiyle 'nişanlandığını' söylemek için iyi bir zamanlama olabilirdi. Fakat bu kullanmaya hazır olmadığı bir silahtı. Soğuk bir sesle, "Eğer onu seçersem," dedi.

Park yerine doğru yürürlerken Sian oldukça ihtiyatlı davranıyordu, ama bu da yeterli değildi. Matt kapıyı açarken sessizce bekledi. Sonra Matt doğrulup ona döndüğünde bir adım geri kaçmamak için kendini zor tuttu.

"Ne kadar güzel olduğunu sana söylemedim. İnsanın başını döndürüyorsun, Sian. Bu gece senin yanında olmaktan gurur duydum."

Sian bu iltifat karşısında bütün vücudunu saran derin mutluluk dalgasıyla titredi. Ayrıca dışarıdan bakan herkesin gözünde birbirlerine çok yakıştırıldıklarını da biliyordu; onun sakin dişiliğine karşılık, Matt'ın güçlü erkekliği...

Ciddi bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Matt başını eğerek ona baktı. Mercedes'le yanında park etmiş olan araba arasında birbirlerine oldukça yakın duruyorlardı. Sokak lambasından gelen ışık Matt'ın koyu renk saçlarının etrafında parlıyor, yüzünde gölge oyunları yapıyordu.

"Bluzun hoşuma gitti."

Sian yüzüne bakmadığı için memnun olmuştu, çünkü yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Konuşmadan önce öksürmek zorunda kaldı. "Benim de hoşuma gidiyor."

"Göründüğü kadar yumuşak mı?"

Sian'ın bacakları titremeye başlamıştı. Titrek ve korkulu bir sesle, "Ben hiç..."

Matt elini ceketinin altına soktu ve parmaklarını göğsünün altına kaydırdı. Bu hafif dokunuş Sian'ın kalp atışlarını hızlandırmıştı.

Matt, "Hımm," dedi. "Öyle. İçindeki vücuda çok iyi uyum sağlıyor. Bence bir kadın hep böyle giyinmeli. İpek, dantel ve belki deri." Elini sırtına doğru kaydırdı ve kendine çekti. Yavaş yavaş başını eğmeye başladı.

Sian'ın başlangıçta zorlukla elde ettiği ve bütün gece boyunca ciddi bir şekilde koruduğu dayanıklılığı artık iyice erimişti. Midesinde, dizlerinin arkasında, boynunda ve dudaklarında son direncinin de yok olduğunu hissediyordu. "Matthew, kes şunu."

Matt'ın dudakları birkaç santim uzaktaydı. Yapmacık bir masumiyetle, "Affedersin," dedi. "Seni anlamıyorum. Plajda vücudunun verdiği mesaj böyle değildi."

Sian ellerini Matt'ın kollarına dayamıştı. Kuruyan dudaklarını yaladı ve, "Yanılmışsın," diye fısıldadı.

Matt uzun bir süre yüzüne baktı. Sonra hafifçe başını salladı ve yumuşak bir sesle, "Hayır," dedi.

Matt onu öperken göz kapakları karşı konulmaz bir ağırlıkla kapanmıştı. Bütün vücuduna yakıcı bir his yayılıyordu. Sian hafif bir ses çıkarınca, Matt fısıltı gibi nefesiyle cevap verdi.

Bu oyunda nezaketin yeri yoktu. Sian'ı sıkıca kollarının arasına aldı, vücuduna yapıştırdı ve dudaklarını dudaklarıyla kavradı.

Bu karanlık ve gizli istilaya karşı koymak imkansızdı. Sian dudaklarını araladı. Bir girdabın içinde aşağı doğru çekildiğini hissediyordu.

Vücudundaki kontrol edilemez titremenin Matt'a bulaştığını duyabiliyordu. Matt topuzundaki firketeleri çıkardı. Parmaklarını, büyük bir arzuyla, omuzuna dökülen saçlarının arasına soktu.

Matt onu sıkıca tutuyor olmasa, her an yere düşebilirdi. Kollarını boynuna dolamış ve esrarengiz bir gücün etkisiyle ona sımsıkı sarılmıştı. Sanki mantığı kanatlanıp gitmiş, yerine gittikçe artan bir tutku yerleşmişti.

Matt yavaş yavaş tempoyu azaltmaya, dudaklarını daha hafif öpmeye başladı. Eğer bunu yapmaktaki amacı Sian'ı sakinleştirmekse, aslında tam tersi oluyordu. Daha önceki öpüşmenin cinselliği ve baş döndürücülüğünden sonra bu, idam sehpasına gidecek bir adama son yemeğini vermemek gibi bir şeydi. Sian daha önce hiç tatmadığı bir açlıkla titriyordu.

Sonunda Matt sert bir ses çıkararak başını çevirdi ve Sian'ın yüzünü hiç de yumuşak olmayan bir şekilde omuzuna bastırdı. Matt saçlarını ve sırtını okşarken bir süre hiç konuşmadan öylece durdular. Kelimelerle bozulamayacak kadar yoğun bir duygusallık içindeydiler.

Sian anlayamadığı derin bir şok geçiriyordu. Sanki bütün hayatını at gözlükleriyle geçirmişti... sanki birdenbire dördüncü bir boyuta geçmişti. Az önce bir nükleer patlama gibi oluşan bu kavramı algılayamıyordu.

Nerede olduğunu bilmiyordu.

Matthew, "İşte bana söylediğin buydu," dedi.

Sian sersemlemiş bir şekilde başını salladı. Ne yaptığını bilmiyordu. Saçının arasında dolaşan el birden yumruk haline geldi. "Biraz daha mı kanıt istiyorsun?"

Bu konuşması bile Sian'ın bütün vücudunu etkiliyordu. Derin bir nefes aldı ve başını sallamak istedi. Ama yapamıyordu. Matt'ın elleri onu kapana kıstırmıştı.

"Matthew," diye fısıldadı. "Beni çok zorluyorsun."

Matt başını geriye attı, inanamıyormuş gibi, "Ben mi seni zorluyorum?" dedi. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Kendine bir bak. Her şeyinle insanı tahrik ediyorsun. Dudakların, tenin, dik göğüslerin, biçimli kalçaların insanı kendinden geçiriyor. Bu inatçı düşüncelerinle içindeki her şeyi kurutacaksın."

"Kes artık!" Sian'ın güzel yüzü değişmişti. Ona vurmak için elini kaldırdı; hayatı boyunca başka bir insana zarar vermek aklının ucundan bile geçmemişti. Ama Matt bileklerinden yakalamıştı. Ondan kurtulmak için boş yere mücadele ediyordu.

Matt daha da tehlikeli bir tavır takınmış, sınır tanımaz delice bir alev gibi Sian'ı önüne katmış götürüyordu. "Hayır!" diye cevap verdi. Sonra birden parmaklarını açtı ve siyah saçlar avcundan döküldü. "Şuraya bak," dedi. "Saçını bozdum. Nedense artık o kadar soğuk ve ulaşılmaz görünmüyorsun, sevgilim. Şu anda biri seni görse *öpüştüğünü* anlayabilir."

Sian'ın omuzları titremeye başladı. Bu bir kabus olmalıydı. Tuhaf bir şekilde içinden gülmek geliyordu.

Matt onun kahkahasını dinlerken taş kesilmiş gibi durdu. "Çok berbat davranıyorum, değil mi?"

Sian'ın saçları Matt'ın parmaklarının arasından kayıp gitti. Matt yanaklarına dokundu. Artık orada tutsak değildi; geri çekilebilirdi. Ama yapmadı. "Belki de, ben seni zorluyorum."

Matthew başparmaklarıyla dudaklarına dokundu. "Firketelerin etrafa saçıldı. Toplamamı ister misin?"

Kirli asfaltta diz çöktü, etrafa bakındı ve sonra gözlerini Sian'a kaldırdı. Sian gülmeye devam ederek, "Bırak kalsın," dedi. "Nasıl olsa bulamayacaksın."

Matt topuklarının üstünde durarak yukarı baktı. Yavaşça, "Sian, nefesimi kesiyorsun," dedi.

Sian'ın kahkahası kayboldu. Yerine korku ve ürperme gelmişti. "Yapma," diye fısıldadı.

Matt tekrar ayağa kalkarken, Sian'ın gözleri de onunla birlikte yukarı yükseliyordu. Matt bir an yine çok sert bir ifade takındı. Sian pazar günü tanıştığı buz gibi yabancıyı hatırlayarak ürpermişti.

Ama sonra birden bu ciddiyeti kayboldu ve Sian'ın gözlerinin içine bakarak, "Bunu inkar etmek, burada aramızda geçenleri inkar etmek anlamına gelir," dedi. "Seni eve götüreyim."

ALTINCI BÖLÜM

Eve dönüş tam bir sessizlik içinde geçti. Sian parmaklarını saçlarının arasından geçirerek biraz düzeltmiş ve yüzünün rengi de normale dönmüştü.

Mercedes kendi sokağına döndüğünde, Sian önünden geçtikleri evlere bakarken içinde bir boşluk hissetti.

Az önce yaşadığı olaydan sonra bu boşluk ona büyük bir yalnızlık duygusu veriyordu. Akşam yemeği ve öpüşme... her şey çok sıradandı. Matt her kadınla bunu yaşıyor olmalıydı.

Neydi bu, Sian? Neydi?

Evin önünde durdular. Sian nezaketle, "Bir fincan kahveye ne dersin?" diye sordu. Bunu neden yaptığını bilmiyordu.

Matthew çoktan inmiş ve onun tarafına gelmişti. Kaşını alaycı bir şekilde kaldırarak. "Demek, sonunda konuşmaya karar verdin?" dedi. "Bana surat astığını düşünmeye başlamıştım. Ne yapacağımı bilemiyorum. Rahatlamalı mıyım?"

İnsanı çileden çıkarmayı çok iyi biliyordu. "Ben surat asmadım!" diye cevap verdi.

Sian arka kapıyı açıp karanlık mutfağa girdiğin-

de, avcı tam arkasından sessiz bir şekilde geliyordu. Matt ışığı yaktı. Sian evin içinde çınlayan sessizliği duyabiliyordu.

Aman tanrım. Arkamdan çekil, Şeytan...

Mutfak tezgahında kahve makinesine uzanarak, ciddi bir şekilde, "Kaç fincan içersin?" diye sordu.

Matthew sinirli bir sesle, "Kahve istemiyorum," dedi.

Sian'ın sabrını zorluyordu. Dişlerini sıkarak başını öne eğdi, sonra makineyi ileri itti ve kızgınlıkla Matt'a döndü.

Sanki kafese kapatılmış bir hayvan gibi mutfakta dolaşıyordu.

Sian dişlerinin arasından, "Sanırım bu bir hataydı," dedi. "İkimiz de pişman olacağımız bir şey yapmadan gitsen iyi olacak."

Matt, "Ama Sian," dedi. "Bana ne istediğimi sormadın."

Sian gözlerini kapadı ve, "Evet, sormadım," diye fısıldadı. "Bilmek istemiyorum."

Matthew, "Hep karşı çıkan bir yaratık," diye mırıldandı. Mutfağın sonuna varmıştı; geri döndü. "Ben siyah diyorum, o beyaz diyor. Yanlış diyorum, doğru diyor. Kadın olmanın anlamı bu mudur, Sian?"

Sian, "Tanrı bana sabır versin," diye söylendi. "Basit ve medeni bir konuşma yapamayacak mıyız? Neden her şeyi bir savaş haline çevirmek istiyorsun?"

Matt kızgın bir şekilde, "Ya," dedi. "Beni kahve içmeye *bunun* için mi davet ettin? Basit ve medeni bir konuşma yapmak için mi? Belki hava durumundan bahsederdik. Senin için uygun mesafeyi sağlayacak bir konu olmalıydı, değil mi? Kontrol altında tutula-

bilecek bir konu."

"Sen delirmişsin."

Matt ciddi bir şekilde, "Hayır," dedi. "Ama delirebilirim. Ne istediğimi sana söyleyeyim: Kavga etmek istiyorum. Hiçbir sınırın olmadığı kötü ve sert bir kavga istiyorum. Beni buna zorlamak ister misin?"

Sian'ın iki yanında duran elleri birer pençe gibi kıvrılmıştı. "Sözlerine dikkat et," diye uyardı.

Matt Sian'ın burnunun dibine girdi ters bir sesle, "Henüz bitirmedim," dedi.

Sian ona aynı şekilde öfkeyle karşılık verdi. "Bence bitirmesen iyi olur!"

Matt karşısından çekilip tekrar dolaşmaya başladı. Fakat bu bir geri çekilme değildi. Masaya dayanarak konuşmaya başladı. "Öyleyse, barışalım."

Sian bunu hiç beklemediği için bir anda nefesi kesildi. Yüzüne dikilen ela gözler sanki doymak bilmiyordu.

Matt sert bir şekilde, ama fısıldayarak, "Birbirimizi fazla zorluyoruz, Sian," dedi. "Konuşmaların dayanıklılığımın sınırlarını aşıyor. Artık kavgayı keselim. Barışmanın, insanın ruhuna verdiği huzuru düşün."

Sian'ın dudakları konuşacakmış gibi kıvrıldı, ama sesi çıkmadı.

Matt gözlerini kapadı ve başını geriye attı. Ceketinin önü açılmış, geniş bedenini saran beyaz gömleği ortaya çıkmıştı. Güvenerek ve emin olarak benimle birlikte gelmeni isterdim. Tutkulu hafif bir dokunuşun rahatlığıyla bana karşılık vermeni isterdim."

Sian'ın gözünde bir tablo yaratmış, dünyasını sarmıştı. Öylesine baştan çıkarıcı bir duruma getirmişti ki, bir daha asla başka bir erkekle sevişmek istemeye-

bilirdi. Şeytanın sözlerinden etkilenerek ona doğru ilerledi. Titreyen parmakları geniş göğsünde ve karnında dolaşmaya başladı.

Bu yumuşak dokunuşlarla Matt'ın vücudu yay gibi gerilmişti. Sian kendini onun kurbanı gibi hissediyordu. Gözlerini kapadı ve dudaklarına doğru eğildi.

Dudakları buluşunca, Matt zevkle titreyerek Sian'ı tutkulu tuzağının içine aldı.

Kollarıyla onu iyice sararak masadan kalktı. Sian birden ayaklarının yerden kesildiğini, bütün ağırlığının Matt'ın üstünde olduğunu hissetti. Tüm sınırlar kalkmıştı; dudakları her yerini bir alev gibi yakıyordu.

Sian kollarını boynuna sarmıştı. Sanki dünya yerinden oynuyor, aydınlık tahammül edilmez hale geliyordu. Matt onu masaya yatırdı.

Sian yukarıda sadece onun omuzlarını görüyordu. Matt, onun titreyen bacaklarını ayırdı ve arasına girdi. Sian, onun sertliğinin basıncını hissediyor ve kendi ateşine dayanamıyordu.

Sonra Matt birden geri çekilince Sian karşı çıkarak bir çığlık attı. "Lanet olsun, hayır."

Sanki kırbaç darbeleriyle bütün derisi soyulmuş gibi hissediyordu. Gözlerini açtı; yüzünün iki yanında Matt'ın koruyan kolları vardı. Gözleriyle sanki onu içine çekiyordu ama ondan uzaklaşmıştı.

Sian olanları anlayamıyordu.

Sonra o da sesleri duydu; araba kapıları kapanıyor, tanıdık sesler ve gittikçe yaklaşan adımlar duyuluyordu. Olanları anlayınca yüzünde korkunç bir ifade belirdi.

Matt ani bir şekilde onu kaldırdı, koridora doğru itti ve vahşi bir sesle, "Banyoya git," dedi.

Sian nasıl olduğunu anlamadan gitti.

Titreyen elleriyle yanan yüzüne ve boynuna su çarptı, kıyafetini düzeltti ve bir tarak bulup saçını taradı. Sonra da aynadaki görüntüsüne baktı.

Matt'ın gördüğü bu muydu? Kocaman gözleri zümrüt ışıltılar saçıyor, elmacık kemiklerindeki pembelik dudaklarının kadife görüntüsüyle uyum sağlıyordu.

Aynadaki yabancı kadına tekrar baktı.

Ortaya çıkabilecek duruma gelinceye kadar orada bekledi ve sonra mutfağa girdi.

Onun bıraktığı kahveyi Jane hazırlamıştı. Matt, Steven ve Joshua'yla birlikte masada oturuyordu.

Kapıda durduğu sırada kimse Sian'ı fark etmemişti. O da sessizce Matt'ı inceledi. Yine o sert ifadesini takınmıştı. Az önce yaşadıkları olaydan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Oysa Sian kendini berbat hissediyordu.

Onu ilk gören Jane oldu ve anlaşılmaz bir ifadeyle gülümsedi. "Merhaba, yemeğiniz iyi geçti mi? Biz de Joshua'yı kitaplarından kurtardık. Sian, çıkarken saçların...?"

Sian'ın gözleri küçük bir uyarı parıltısıyla yanıp sönünce, Jane cümlesini yarıda bıraktı ve birden kahve servisiyle ilgilenmeye başladı.

Matt kaşlarını alaycı bir ifadeyle kaldırarak, "Restorana giderken arabanın üstü açıktı ve Sian'ın saçları dağıldı," diye yalan söyledi. "Saçlarının bozulmasına neden olduğum için beni hala affetmedi, değil mi hayatım?"

Sian'ın kalbi yerinden çıkacaktı. İçinden, lanet ol-

sun, diye geçirdi. Çenesini kapalı tutsaydı, Jane'nin sözleri kaynayıp gidecekti. Herkes bir cevap vermesi için ona bakıyordu.

Yüzünü buruşturarak, "Restorana girdiğimde cadı gibiydim," diyebildi.

Steven ve Joshua gülmeye başladılar. Jane'nin ona baktığını hissediyor, ama sabit yüz ifadesinin bozulmasından korktuğu için ona dönmeye cesaret edemiyordu. Sadece ayağıyla Matt'ın ayağını buldu ve ince topuğuyla ona bir tekme attı.

Diğerleri başka konulardan konuşmaya başladığında, Sian onun hafifçe inlediğini duydu. Sonra Matt rahat bir şekilde pozisyonunu değiştirdi ve bir elini Sian'ın sandalyesinin arkasına koyarken, ayağını onun menzilinden uzaklaştırdı.

Son derece rahat ve zarif bir şekilde oturuyor, bu arada Sian'ı vücudunun eğiminin içine yerleştirmiş oluyordu. Sian onun kaslarının her hareketini hissediyordu.

Toparlanıp sohbete katılmaya çalıştı.

Matthew'in ensesindeki saçları okşadığını fark ettiğinde neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Hiç kimse görmüyordu, ama Matt başparmağıyla ensesini okşuyor ve Sian'ın bütün vücudu titriyordu.

İçinde karmaşık duyguların yarattığı etkiyle ziller çalarken, hiçbir şey olmamış gibi oturmak cehennem azabından farksızdı. Bu küstahlık karşısında bir yandan öfkelenmişti ama diğer taraftan zevk alıyordu.

Matt'ın da, baştan aşağı gerildiğini hissedebiliyordu.

Joshua, "Sen iyi misin?" diye sordu. "Biraz tuhaf

görünüyorsun."

Sian hiç düşünmeden aklına ilk gelen şeyi söyledi. "Oh, iyiyim. Sadece hemen yatmak istiyorum."

Matt'ın sarsıldığını hissetti; sanki bütün vücudundan ince bir titreşim geçmişti.

Sian elini onun kolunun altına soktu, etini iyice kavradı ve bütün gücüyle çimdikledi.

Matt, "Ahh!" diye bağırdı Ondan uzaklaşmak için bacaklarını ileri uzatmak zorunda kalmıştı. Bu arada, elini de Sian'ın ensesinden çekti.

Jane şaşkınlık içinde, "Ne oldu?" diye sordu.

Matthew acıyan bacağını rahatlatmaya çalışarak, "Bacağım uyuştu," dedi. Yüzünde dalga geçen keyifli bir ifade vardı.

Sian tatlı bir ses ve zehirli bir gülümsemeyle, "Bundan sonra nasıl oturduğuna daha fazla dikkat etmelisin," dedi.

Matt kızgın bir şekilde, "Sen çok sevimsiz bir kadınsın, Sian Riley," diye söylendi.

"Biraz sert bir insanım, o kadar."

Diğerleri başka bir konuyu tartışmaya dalmışlardı. Sian büyük bir dikkatle dinliyormuş gibi görünüyor, ama tek kelimesini bile duymuyordu. Matthew yine Sian'ın bacağına uzanmış, yavaşça okşuyordu. Sian ümitsiz bir şekilde ayağını itmeye çalıştı ve birden yerinden fırlayarak, "Burası çok havasız oldu," dedi.

Dört çift göz ona bakıyordu.

"Kıyafetimi değiştirsem iyi olacak."

Matt başını ona doğru çevirdi. Bir an için gözlerini birbirlerine dikip baktılar. Sian ondan yayılan yakıcı sıcaklığı hissediyordu.

Matt alçak bir sesle, "Kaçıyor musun?" dedi.

Sian sakin ses tonuyla gurur duyarak, ciddi bir şekilde, "Sen kendine gelene kadar stratejik bir geri çekilme uyguluyorum," dedi.

İkisi de, diğerlerinin şaşkınlıkla onları dinlemesine aldırmıyorlardı. Matthew'in gözlerinde alaycı bir pırıltı vardı. "Ne kadar yumuşak bir ifade, Uyuyan Güzel."

Sian öfke dolu yüzünü ona iyice yaklaştırdı ve, "Belki bilmiyorsundur, buna 'nezaket' derler. İzninle."

Jane aceleyle yerinden kalkarak, "Bekle, Sian," dedi. "Şimdi aklıma geldi. Bugün çamaşırları yıkadıktan sonra seninkileri toplamamıştım."

Sian şaşkınlıkla arkadaşına baktı. O gün, çamaşır günü değildi. Ama o sırada soru sormanın zamanı değildi. Mutfaktan çıkarken Jane peşinden geliyordu.

Koridorda yürürken, elini saçlarının arasından geçirdi ve başını tuttu. Anlaşıldığı kadarıyla, Matthew ile sürekli birbirlerini rahatsız edecek, anlık patlamalarla dolu bir ilişki yaşamak kaderine yazılmıştı.

Her şey, Joshua'nın Sian'a evlenme teklif etmesini onaylamadığını söylemesiyle başlamıştı. Şimdi ise, Sian'ın huzurunu kaçırmak için uğraşıyordu. Birden park yerinde ve mutfakta olanları hatırladı.

İçinden, gerçekleri kabul et, dedi. Kendisini ona sunmuş, o da her sağlıklı erkeğin yapacağı şeyi yapmıştı. Kendi davranışlarını düşününce, hatanın tamamen Matt'ta olmadığını anlıyordu.

Matt o anda onu bıraksa, erimiş bir halde ayaklarının dibine yığılabilirdi. Sian onun bir eşte aradıklarına dair yaptığı bütün felsefi konuşmalara ve tutkulu gönül maceralarına karşı olmasına rağmen, baştan çıkarıcı bir dokunuşuyla kendinden geçmişti.

Matt ne yapmaya çalışıyordu? Ne elde etmek istiyordu?

Acaba Matt'a zorlu bir insan gibi mi geliyordu yoksa sadece onunla eğleniyor muydu?

Yoksa, onu Joshua'dan uzaklaştırmak için bir plan mı uyguluyordu?

Derhal bir çözüme ulaşmak zorundaydı, yoksa tehlikeli bir durumda kalabilirdi. Belki de en iyisi hafta sonunda onun evine gitmekten vazgeçmekti.

Jane onun arkasından yatak odasına girdi ve kapıyı kapadı. Sian arkadaşının yüzüne bakamıyordu. Sinirli hareketlerle üstündekileri çıkarmaya başladı.

Jane yatağın üstüne oturdu ve, "Matt'la aranızda olanları anlatacak mısın?" diye sordu.

Sian ceketini çıkardı. Genellikle çok tertipliydi, ama ceketi bir köşeye fırlatıp, eteğini çıkarmaya başladı. "Herhangi bir şey olduğunu düşünmenin sebebi ne?"

Jane ters bir sesle, "Çünkü ikiniz de sanki Üçüncü Dünya Savaşı başlayacakmış gibi davranıyorsunuz," dedi.

Sian ceketini attığı yere eteğini, bluzunu, ayakkabılarını ve çorabını da fırlattı. Jane konuyu en can alıcı noktasından yakalamıştı. Sian arkadaşını incitmekten korkuyordu; ayrıca, nasıl olsa biriyle konuşmak zorundaydı. Tişörtünü giyerken, "Beni öptü," dedi.

Kelimeler ne kadar yetersiz kalıyordu. Fakat olanların gerçek derinliğini itiraf etmesi imkansızdı.

Jane hiç de şaşırmış görünmüyordu. "Ee? Bu kadarını zaten anlamıştım."

Sian hızla arkasına dönüp ona baktı ve ciddi bir sesle, "O kadar belli miydi?" dedi.

Jane yumuşak bir şekilde, "Hayatım, ben seni tanırım," dedi. "Hafta sonu boyunca, kimsenin fark etmediğini sandığın zamanlarda Matt'la birbirinize nasıl baktığınızı da gördüm. Er veya geç bunlar olacaktı."

Sian şortunu giyerken gergin bir yüz ifadesiyle, "Ben olmamasını isterdim," dedi. "Bu bir sorun ve rahatsız edici bir durum. Kim bilir, o bu konuda ne düşünüyor."

Jane gülerek, "Görüntüsünden anladığım kadarıyla, aynı şeyi tekrar yapmak için seni yalnız yakalayacağı anı sabırsızlıkla bekliyor," dedi ama Sian'ın kızgın bakışları karşısında hemen sustu. Sonra, "Ne oluyor, Sian?" dedi. "Senin de çok hoşuna gittiği belli."

Sian'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu; eliyle ağzını kapadı ve fısıldayarak, "Oh, Jane," dedi. "Ben ne yapacağım?"

Arkadaşı yavaşça, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Planlarına hiç uymuyor, değil mi?"

"Hem de hiç." Başını öne eğince saçları hafifçe dalgalandı. "Belki de, hafta sonunu evde geçirsem iyi olacak."

"Sian, yapamazsın! Baban gelmediğine göre, herkes senin de bize katılmanı bekliyor! Biraz fazla tepki göstermiyor musun?"

"Korkakça davrandığımı biliyorum. Hatta, belki bu yaptıklarım çok komik ama başka ne yapabileceğimi bilmiyorum." Sonra kızgınlıkla söylendi. "Neden biz de herkes gibi arkadaş olamıyoruz?"

"Hayatım, bunu söylemek, dünyanın durmasını

istemek gibi bir şey." Jane uzanıp Sian'ın ellerini tuttu. "Dinle beni, Matt gibi mükemmel bir erkeğe ilgi duymak kötü bir şey mi? Bazı düşüncelerini değiştirdiyse ne olmuş yani? Bu herkesin başına gelir. Belki de, onunla çılgın bir macera yaşaman gerekiyor. En azından, bir erkekten neler bekleyeceğini öğrenirsin."

Sian, inatçı bir şekilde, "Bir erkekten neler beklediğimi biliyorum," dedi. "Bağlılık ve istikrar."

Jane, "Herhangi bir erkeğin bunları verebilmesi için seninle bir yakınlığı olması gerekir," diye karşı çıktı. "Mantık evlilikleri bile bir tür alışverişe dayanır. Eğer kocanla aynı yatağa girmekten zevk alıyorsan, inan bana, bunun evlilikte çok faydası olacaktır! Kalbini kilitlediğin o kasadan çıkar ve bazı risklere girmesine izin ver. Kırılabilir, ama zamanla iyileşecektir. Belki biraz daha büyür ve dünyanın daha güzel olduğunu görür -bilmiyorum. Ama bildiğim bir tek şey var, Sian, etrafındaki kabuğu kırmayı öğrenmezsen hayatının sonuna kadar yalnız yaşama tehlikesiyle karşı karşıya kalırsın."

Jane sustu ve söylediklerini düşünmesi için ona zaman verdi.

Sian köşeye attığı kıyafetlerini topladıktan sonra yatağa oturdu. Düşünme yet-neğini kaybetmişti.

Doğru insanı beklediğini sanırken, kendisini dünyadan soyutlamış mıydı? Ama birileriyle çıkmıştı. Bir sürü erkek arkadaşı olmuştu!

Geriye baktığı zaman, bu genç adamların hepsinin, bir eşte aradığı özellikleri ona verebileceklerini görebiliyordu. Hiçbiri evden uzaklaşacak veya ihanet edecek insanlar değillerdi. Niye onlardan biriyle

evlenmemişti?

Aslında aradığı şey neydi?

Eşit bir ilişki istiyordu. Gerçek bir ilişkide taraflardan hiçbiri güç veya karakter olarak diğerinden üstün olmamalıydı. Sonra, bu isteğine güven unsuru olmadan ulaşamayacağını fark etti. İlgilenmediği bir insana da güven duyamazdı. O zaman Joshua gibi biriyle de evlenebilir ve Matt'ın söylediği gibi kısır bir hayatı olurdu.

Geriye bir seçenek kalıyordu: Jane'nin söylediği gibi yalnız mı yaşayacaktı?

Neden kaderin karşısına çıkardıklarını kabul etmiyordu? Her şeyi kendi düzenleyemezdi ya!

Ayrıca, Matt onun istemediği hiçbir şey yapmamıştı.

Gözlerini ovuşturarak içini çekti. Jane yanına gelerek, "Evet, kararın ne?" diye sordu.

"Pekala, söylediklerini kabul edebilirim. Birçok konuda düşüncelerim değişmedi, ama daha açık fikirli davranmak istiyorum. Bekleyip görelim."

Jane parlayan gözlerle, "Peki ya hafta sonu?" dedi.

Sian, aceleyle cevap verdi. "Geleceğim."

"Aferin sana! Ayrıca, istesen bile herhangi bir yakınlık için gerekli ortam olmayacak."

Sian hafifçe gülümseyecek kadar kendine gelmişti. "Çok doğru. Bugünlük bu kadar yeter. İçeri gitsek iyi olacak."

"Sian..."

Elini kapı koluna attığı sırada arkadaşının seslenmesiyle ona döndü.

Jane düşünceli bir şekilde, "Joshua'ya karşı dik-

katlı davransan iyi olur," dedi. "Matt'ın yanındayken davranışlarını izliyor. Kıskanabilir."

Sian kaşlarını çatarak, "Kıskanabilir mi?" dedi. "Neden kıskanacakmış?"

"Unuttun mu, seninle evlenmek istiyordu."

"Evet, ama bana aşık değildi. Sadece çok etkileniyordu. Onu reddettiğim zaman gayet sakin karşıladı."

Jane kayıtsız bir şekilde omuz silkti. "Belki yanlış düşünüyorum ama onu geri çevirmeni sakin karşılaması, ağabeyinin kollarına gittiğini görmek istemesi anlamına gelmez."

Sian ters bir şekilde, "Matt'ın kollarına gittiğimi nereden çıkarıyorsun?" dedi. "Sadece daha açık fikirli olacağımı söyledim."

Mutfakta üç erkek hafta sonu planlarını tartışıyorlardı. Sian tekrar sandalyeye otururken, Matt'ın bacaklarına bakarak gizlice gülümsediğini görmezlikten geldi.

Hangi oyuna gidecekleri konusunda çeşitli olasılıkları konuştular. Tabii ki, Matt'ın son oyunlar ve müzikaller hakkında oldukça fazla bilgisi vardı. Yakın zamanda bunlardan bazıları hakkında yayınlanan eleştirilerle ilgili yaptığı espriler herkesi kahkahalara boğdu.

Jane, "Çok eğlenceli olacak," dedi. "Sanırım, yanıma şık kıyafetler almam gerekiyor. Örneğin, siyah elbisemle inci kolyemi. Sen ne götüreceğine karar verdin mi, Sian?"

Sian hangi şeytani gücün etkisi altında olduğunu bilmiyordu, ama kahve fincanıyla oynayarak tatlı bir sesle, "Henüz karar vermedim," dedi. "Ama sanırım

ipek, dantel ve biraz da deriyle karışık bir şeyler olabilir."

Yanındaki ela gözler şaşkınlıkla ona doğru döndü. Sian alaycı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. *Sana söylediğimi unuttun mu, Matt? Seni en zayıf yerinden vuracağım demiştim.*

Sian başını çevirerek bu yakıcı bakışlardan kurtuldu. Masanın karşı tarafına baktı.

Jane onu uyarmıştı; Joshua kıskanç gözlerle onlara bakıyordu.

Sian perşembe günü özellikle Joshua'yla ilgilendi. O akşam birlikte sinemaya gittiler. Gece boyunca ona her zamanki gibi sıcak ve arkadaşça davrandı.

Başlangıçta durum çok kötüydü. Joshua kapıya geldiği zaman son derece gergin görünüyordu ve Sian onun ağabeyi hakkında soracağı bütün sorulara ve suçlayıcı yorumlara hazırdı. Ama sohbetlerinde Matt'ın adı hiç geçmedi. Filmi izledikleri sırada da bütün negatif etkiler ortadan kalktı. İkisi de bilimkurgu filmlerden hoşlanıyorlardı. Film, baş döndürücü özel efektlerle doluydu. Ayrıca, esprili konuşmalarla ikisi de kahkahalara boğuldular. Sinemadan çıkıp pizzacıya giderken hala çocuklar gibi gülüyorlar ve her şey normale dönmüş gibi görünüyordu.

Belki de Joshua'nın yüzünde okuduğu kıskançlık, güvensizlikten başka bir şey değildi. Eve geldiklerinde onu yanağından öptü ve koşarak içeri girdi.

Ne de olsa, Sian'la önce Joshua tanışmıştı. Matt'ın ortaya çıkmasıyla arkadaşlıklarının tehlikeye girdiğini hissetmiş olabilirdi. Otorite ve disiplini temsil eden Matt, Joshua'dan büyüktü ve mesleğinde başarılıydı. Genç bir insan için hem bir kahraman hem de nefret edilecek biri olabilirdi.

Aslında Sian, Joshua'nın kendisini değil, Matt'ı kıskandığından şüpheleniyordu. Joshua'nın davranış ve konuşma biçimini, Matthew'den kopyaladığını da şimdi anlıyordu.

Joshua ağabeyi gibi seçkin ve kendinden emin bir insan olmak istiyor, ama fazladan on üç yıllık deneyimin sadece öyle davranarak aşılamayacağını göremiyordu. Gerçekten, kendine güvenebilmesi için bazı savaşlar vermesi, kayıplar ve acılar yaşaması gerekiyordu. Onun da bir gün istediği gibi bir insan olacağından emindi, çünkü Matt da Joshua da aynı kalıptan çıkmışlardı.

Sian bu düşüncelerini Jane'yle konuşmak istiyordu, ama o çoktan yatmıştı. Evin içinde dolaşarak ışıkları kapadı. Girdiği her yerde, mutfakta, salonda, hatta yatak odasında bile Matt'ın hayaleti dolaşıyordu. Sanki Matt girdiği her yerde bazı titreşimler bırakmıştı.

Jane'nin çılgın bir macera yaşaması konusundaki önerisini hatırlayınca gülümsedi. Şimşekler, yıldırımlar ve büyük kasırgalarla dolu bir macera...

Peki, bütün bunların arasında huzuru nasıl bulacaktı? Bütün bu karışıklığın içinde nereye sığınacaktı?

Hayatının yalnızlıkla geçemeyeceğini ve sonunda her şeyin bir risk taşıdığını kabul etse bile, yaralarını saracağı sakin bir ortama ihtiyacı vardı. Çok yükseklere çıkıp, sonra yere düşmek istemiyordu. Onun istediği, tarafların adımlarını uyumlu bir şekilde attı-

ğı yavaş ve zarif bir valsti.

Kendini tanımak, tehlikeleri de birlikte getirmişti. Daha önce isteklerinin derinliğini bilmiyordu ve yalnızlık oyununu oynamaya kararlıydı. Şimdi gözlerini açınca diğer olasılıkları görmüştü ve gördüğü şey o kadar güzeldi ki...

Ertesi sabah geç saatte uyandı. Saat on bir olmuştu ve başı sersem gibiydi. Yine de, eşyalarını toplayıp tam vaktinde hazır oldu.

Arabanın arka koltuğuna yerleşip uyuklarken, diğerlerinin konuşmalarına kulak veriyordu. Chicago'ya vardıklarında trafiğin en kalabalık saatiydi. Kırk beş dakika kadar adım adım ilerlediler. Göl kıyısındaki yolun üstünde lüks apartmanlardan birinin park yerine girdiklerinde, saat altı olmuştu.

Steven, "Burayı çok sevdim!" dedi. "Jane, hayatım, güzel günlerimiz oldu, ama ben burada kalıyorum!"

Joshua gururla, "Güzel, değil mi?" dedi. "Bu dairelerin projesini Matt çizdi. Daha diğer tarafları görmediniz. Güvenlik için kapılarda video ekranları var."

Joshua'nın peşinden kapıya gittiler.

Matthew işten yeni gelmiş olmalıydı; üstünde, teninin bronz renginden birkaç ton daha açık kahverengi bir takım elbise vardı. Çok ciddi bir kıyafet olmasına rağmen gömleğinin üst düğmesini açmış, kravatını gevşetmişti. Bu görüntü Sian'ın içinde tuhaf bir heyecan uyandırıyor, içinden onun kravatını çekip çıkarmak geliyordu.

Parlak bakışları bir an Sian'a kaydı, sonra gülümseyerek, "Evime hoşgeldiniz," dedi. "Yolculuk nasıl geçti?"

Joshua, "Chicago'nun trafiğine takılana kadar iyiydi," diye cevap verdi.

"Neyse, artık buradasınız. İsteyen soğuk bir şeyler içebilir. Ama önce nerede yatacağınıza karar verelim de, eşyalarınızı yerleştirin. Jane ve Sian, siz çalışma odamla yatak odam arasında karar vereceksiniz. Josh ve Steven misafir odasını paylaşacaklar. Ben de salonda yatacağım."

Ev çok aydınlık ve genişti. Salonun pencereleri tavan yüksekliğindeydi ve sahil manzarası görünüyordu. Matthew'in yatak odasında uyumak onun için çok fazlaydı. Jane'nin bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Ben çalışma odasında yatarım, teşekkürler," dedi.

Matt alaycı bir şekilde baktı, ama sadece, "Pekala," dedi. "Jane, senin odan sağdan ikinci kapı. Sian, burası da seninki."

Onu çalışma odasına götürdü. Sian etrafına bakınırken yanında duruyordu.

Büyük pencerenin önünde bir çizim masası ve yüksek bir tabure vardı. Masanın üstü kağıtlar, kalemler ve iş yazışmalarıyla doluydu. Duvarın yanında bir bilgisayar ve iki tane yüksek dosya dolabı, kapının yanında da deri bir koltuk vardı. Yumuşak ve eskimiş görüntüsüne bakılırsa, Matt'ın en sevdiği köşe bu olmalıydı.

Dördüncü duvarın önünde hiçbir mobilya yoktu, çünkü duvarın büyük bir kısmını kocaman, renkli bir poster dolduruyordu. Sian bunun Louvre Müzesi'nden alındığını anlamıştı.

Tertipli bir şekilde hazırlanmış yatağın imkan verdiği kadar, duvara yaklaşmaya çalışırken, "Oh,

çok güzel!" dedi.

Matt yanına doğru yürüdü ve, "Teşekkür ederim," dedi. "Bir yıl kadar Paris'te çalışmıştım. O zaman aldım. Karışıklık için özür dilerim. Biraz toparlamak istiyordum, ama vaktim olmadı."

"Özür dileme, çok hoşuma gitti." Sian çantasını yatağın ayakucuna bıraktı. Tam omuzunun yanında duran Matt'ın varlığına karşı son derece hassastı. Çizim masasına doğru döndü ve elini çekingen bir şekilde kağıtların üstünde dolaştırdı. "Bakabilir miyim? Söz veriyorum, çok dikkatli olurum."

"İstediğin gibi bak."

Sian dikkatle çizimleri incelerken, Matt ona bakıyordu. Büyük bir özen ve titizlikle yapılmış olan bu çizimler, aynı zamanda karmaşıktı. Sian'ın merak ettiği bir yönünü gösteriyorlardı. Titiz çalışan yaratıcı bir insan olduğu belliydi.

Matt, "Bazıları labirente benziyor, değil mi?" dedi.

Sian, dalgın bir şekilde, "Bence mükemmel," dedi. "Bazı tasarım derslerinde mimarlık da okuduk. Derinlemesine değildi, sadece böyle bir iş için ne kadar eğitim ve yetenek gerektiğini göstermek için. Şuna bak, nefes kesici!"

Sian'ın elindeki bir gökdelenin kabataslak çizimlerine kayıtsız bir şekilde baktı ve, "Faturalarımı ödüyor," dedi. "Bu tür ofis projeleri bölge sınırlamaları, bina kanunları ve müşterinin istekleri açısından oldukça zorlayıcıdır. Şahsen, içinde insanların yaşadığı evler yapmayı tercih ederim. O zaman çizimlerim hayata geçer ve nefes almaya başlar."

Sian omuzunun üstünden ona baktı. "Joshua bu apartmanı senin çizdiğini söyledi."

Matt yeşil gözlerine bakarak çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bu da faturaları ödedi."

"Çok güzel bir yer."

"İşyerime çok yakın ve yeterince de rahat, ama sadece şimdilik yaşadığım bir ev. Hayatımın sonuna kadar burada kalmayı düşünmüyorum. Burada bir aile kuramazsın. Hayvan da besleyemezsin. Çocukların güvenli bir şekilde oyun oynayacakları geniş bir bahçe de olmalı." Matthew gözlerini Sian'a dikmişti. Gülümsemesi kaybolmuş, yerine ısrarlı, araştıran bir ifade yerleşmişti. Sian bu konuşmadan fazlasıyla etkilendiğini belli etmemeye çalışarak tekrar elindeki çizime baktı. Onun istediği hayatı mükemmel bir şekilde tarif etmişti. Neredeyse aynı şeyleri hayal ediyorlardı.

Matt ona doğru yaklaşarak saçını kulağının arkasına attı. Parmağı hala kulağında geziniyordu; Sian, olduğu yerde çakılmış gibi duruyor, ürperiyordu.

"İtiraf etmeliyim ki, bir gün bir köpek almak gibi gizli bir isteğim var. Örneğin, büyüklüğü diz yüksekliğinde olabilir. Parlak, zeki gözlü, kuyruğunu çılgınca sallayan, çocuklara yumuşak davranan, ama tehlikeli insanlara karşı ürkütücü bir şekilde havlayan ve ben iş seyahatine gittiğimde sevgili karımı koruyan bir köpek. Onu çok sık yalnız bırakmak istemem, ama yine de korunduğu bilmek içimi rahatlatır. Nasıl bir köpekten bahsettiğimi anladın, değil mi?"

Sian başını öne eğmişti. Matt'ın parmakları elmacık kemiğinin üstünde dolaştı ve yavaşça yanağına

dokundu. Sian boğuk bir sesle, "Büyük ihtimalle bütün ayakkabılarını yer," dedi.

Matt kulağına eğilerek, "Onu affederim," dedi. "Yaptığı diğer şeylerin karşılığında affederim."

Sian'ın elleri titremeye başladı. Büyük bir dikkatle elindeki çizimi yerine koydu ve kenarlarını düzeltti. Sonra Matt'ın saçını kenara çekerek ensesinden öptüğünü hissetti.

"Geldiğine çok sevindim," diyordu. Dudakları aralandı ve boynunda atan damara dilini yavaşça değdirdi. "Seni özledim. Sen de beni özledin mi?"

Zevk dalgaları Sian'ın sırtından aşağı iniyor, kaslarını gevşetiyordu. Matt onu burnuyla okşarken başını bir yana eğmiş, gözlerini kapatmıştı. Nefesi gittikçe hızlanıyordu.

"Matthew," dedi.

Matt kollarıyla belini sararken, "Devam et," dedi. "Söyle. Hiç değilse sinirlendiğin zaman bağıracak birini bulamadığında, beni özlediğini söyle."

Sian başını geriye atıp omuzuna dayamıştı. Matt ellerini yavaşça karnında dolaştırıp, göğüslerini okşamaya başladı. Sian içini çekerek yüzünü saçlarına gömdü. Şakağına dokunmak için elini kaldırdı. Onu ne kadar özlediğini itiraf etmek için tam ağzını açtığı sırada, Matt yumuşak bir vahşilikle ensesini ısırınca hafifçe inledi. Matt'ın elleri onu iyice kendine doğru çekiyordu.

Joshua'nın koridordan gelen sesiyle yerinden sıçradı.

"Matt! Tekilayı nereye sakladın?"

Bir an daha onu hızla atan kalbine bastırarak tuttu ve fısıltıyla, "Yine kurtuldun, sevgilim, değil mi?" dedi.

Joshua tekrar seslenince, Matt alçak sesle bir küfür savurdu ve odadan çıktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Sian kendini toparlayıp salona döndü.

Üç erkek içkilerin karışımında kullanılan malzemeler hakkında derin bir konuşmaya dalmışlardı.

İçeri girdiğini gören Matt, ona baktı ve, "Biz de Margarita hazırlıyorduk," dedi. "İster misin?"

Sian başını salladı ve gülümseyerek, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Alkol alamam."

"Kalorileri hesaplamıyorsun, değil mi?" Sian'ın düzgün vücuduna bir bakış fırlattı.

Sian koltuğa otururken, "Hayır," dedi. "Alkole dayanıklılığım yok. Uykumu getiriyor. İki kadeh şaraptan fazlasını içemem. Ama başka bir şey tercih edebilirim. Limonata var mı?"

"Hayır, ama taze limon var. Kendin yapmak ister misin?"

Sian başını sallayınca, Matt karıştırma kabını Joshua'ya uzattı. "Şunu sen hazırlar mısın, lütfen? Sian'a malzemelerin yerlerini göstereyim."

"Tabii. Sana da bir kadeh koyayım mı?"

"Evet, teşekkurler."

Matt onu mutfağa götürdü; keskin bir bıçak ve boş bir sürahi çıkardı. Sian fırınla lavabo arasına yerleştirilmiş olan mutfak tezgahına beğeniyle bakarken, buzdolabından limonları aldı. Limonları Sian'ın önüne koydu ve gülümseyerek, "Sen kes, ben sıkayım," dedi.

Sian arkasını dönerek limonları kesmeye başladı. "Her seferinde yeni bir icat çıkarıyorsun."

"Yine ne yaptım?"

"Ne yaptığını gayet iyi biliyorsun. Bana masum rolü oynamaya kalkma, yutmam. Sen ancak bir piranha kadar masum olabilirsin!" Limonu bir bıçak darbesiyle ikiye böldü ve diğerine uzandı.

Matthew yumuşak bir sesle, "Piranhalar, sadece doğasında var olan şeyleri yapar, sevgilim," dedi.

O sırada Jane içeri girdi. "Merhaba çocuklar. Matt, evini çok beğendim. Ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Sian, "Balıklar," dedi ve bıçağı tekrar indirdi. Matt sırtını tezgaha dayayarak sessizce başını salladı. Sian, "Matt piranhalardan hoşlanıyormuş," diye ekledi.

"Aslında ahtapotları tercih ederim. Upuzun kolları hoşuma gider. Koluyla bir şeyi yakalarsa, bir daha asla bırakmaz."

Sian hafifçe ürperdi. "O yaratıklar sanki bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyorlar. Belki de başka bir gezegenden gelmişlerdir."

Jane, "Neden benim anlamadığım bir şeyden konuşuluyormuş hissine kapılıyorum?" dedi.

Sian onu rahatlatırcasına, "Merak etme," dedi. "Önemli bir şey kaçırmadın."

Matt, "Öyle mi?" diye söylendi. "Çok teşekkür ederim." Sian, gözlerini masumca kırpıştırarak ona baktı.

Jane mutfaktan çıkmak üzere arkasını dönerken, "Kafam karıştı," dedi. "Sizi baş başa bırakıyorum. Başka bir dilde konuşuyorsunuz!"

"Öyle mi, Sian?"

Tekrar yalnız kaldıklarında bu soru Matthew'den gelmişti. O şakacı hali tamamen kaybolmuş, yine ciddileşmişti.

Sian bir süre sonra, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Sence ben başka bir dilde mi konuşuyorum?

Sian'ın elindeki bıçak kaydı; Matt'ın kuvvetli eli bileğini kavrayınca derin bir nefes aldı. Titrek bir sesle, "Bilmiyorum," dedi.

"Söyle." Matt'ın ısrarcılığı, sert ela gözleri Sian'ı paramparça ediyordu. "Cevabı bulduğun zaman söyle."

Sian ona bakarken dudakları aralandı ve başını salladı. Steven elinde Margarita bardağıyla mutfağa girince Matt kolunu bıraktı.

Salonda oturup içkilerini içtiler ve yarım saat kadar sohbet ettiler. Sian yere oturmuş, soğuk limonatasını yudumluyordu. Matt diğerleriyle meşgul olmak zorunda kaldığı için onunla uğraşamıyordu ve Sian buna çok memnundu.

Matt'ın insanı şaşırtan hareketleri onu yormuştu. Flört etmenin bazı kuralları olduğunu biliyordu, ama Matt'ın kendi kurallarıyla oynadığı bu oyuna ayak

uydurması imkansızdı.

Yaptığı ilk şey arkadaşça davranmaktı. Etrafına yaydığı sıcaklığın içinde gevşemek çok kolaydı. Bunu sağladıktan sonra, umutlarını ve isteklerini itiraf ederek karşısındakinin zayıf noktalarına dokunuyor, sempati yaratıyordu. Oysa Sian bir zamanlar, hiçbir erkek karşısında bu yumuşak duygularını ortaya çıkarmayacağına yemin etmişti.

Matt şeytani bir oyun oynuyordu. Sian kızdığında üstüne gidiyor, kışkırtıldığı zaman iğneli sözleriyle onu iyice sinirlendiriyordu. Sarsıldığında onu tutuyor, gerektiğinde nasıl alevlendireceğini biliyordu.

Baştan çıkarma denilen şey bu muydu? Eğer öyleyse, Sian'ın daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Birçok erkeği atlatmak son derece kolaydı; niyetlerini gayet açık bir şekilde belli ediyorlardı. Oysa Matthew'in kullandığı yaklaşımların her biri farklıydı. Bazen havada uçuşan bir tüy, bazen bir fırtına gibiydi. Çok açık sözlü ve ısrarlıydı, ama bazen sadece ima ediyor ve konuları havada bırakıyordu. Aralarındaki inkar edilemez cinsel çekim belirsiz kalıyor, sanki hiçbir yere varmayacak bir flört gibi görünüyordu.

Sian sürekli tahminlerde bulunmak zorunda kalıyordu.

Artık tiyatroya gitmek üzere hazırlanmaları gerekiyordu. Kızlar Matthew'in odasındaki banyoyu, erkekler de koridordakini kullanacaklardı. Bu programlamayı yaptıktan sonra herkes odasına dağıldı.

Sian odasında yalnız kalınca, çantasından koyu gri bir elbise çıkardı. Buruşmayan jarseden yapılmış

son derece sade bir elbiseydi. Oyuk yakalı, kolsuz, vatkalı ve boyu diz altına gelen elbise vücuduna iyice oturuyordu. Oldukça seksiydi. Yine de, sırtının beline kadar açık olduğunu görene kadar sıradan bir model gibi geliyordu. Bu elbisenin içine sütyen de giyemezdi, ama göğüsleri dik ve sert olduğu için zaten ihtiyacı da yoktu.

Siyah ipek çoraplarını ve bacaklarını iyice uzun gösteren ayakkabılarını giydikten sonra, beline geniş siyah bir kemer taktı. Saçlarını tarayıp, şık bir siyah tokayla ensesinde topladı. İri gözlerini ve elmacık kemiklerini ortaya çıkaracak bir makyaj yaptı. Kırmızı rujunu sürdüğünde hazırdı.

Evin içinde havalandırmanın serinlettiği bir ortam vardı, ama dışarısı hala sıcak olmalıydı. Ceket giymekten vazgeçti ve çantasını alıp odadan çıktı.

Erkekler yazlık takım elbiselerini giymiş, salonda bekliyorlardı. İçeri girdiğinde hepsinin sustuğunu görünce kendi kendine gülümsedi. Jane'ye deliler gibi aşık olan Steven bile birden duraksamıştı.

Fakat Matthew pek bakmamıştı. Sadece, "Biraz şarap ister misin? Veya bir bardak limonata daha?" dedi.

"Şarap, lütfen, zahmet olmazsa." Sian ancak o zaman bütün bu hazırlığı Matt için yaptığını fark etti. Ama o kabalık derecesinde ilgisiz davranıyordu.

Bu seferki duraksama değil, ölüm sessizliği gibiydi. Sian hafifçe kaşlarını çatarak omuzunun üstünden geriye baktı.

Joshua ve Steven açık bir hayranlıkla onu izliyorlardı. Matthew ise, arkasını dönüp içki dolabıyla ilgilenmeye başladı. "Az önce yeni bir şişe açmıştık."

Joshua, "Sian, çok güzel görünüyorsun," dedi.

Sian gülümsemek için kendini zorladı ve, "Teşekkür ederim," dedi.

Matt tekrar onlara doğru döndüğünde, yüzünde donuk bir ifade vardı. Bu ifade, mavi ve yeşil ışıltılarla dolu parlayan gözleriyle tezat oluşturuyordu. Dikkatle taranmış saçları, Sian'ın giyimine göre spor sayılabilecek gri takım elbisesiyle çok şık, seçkin ve insanın kalbini durduracak kadar seksiydi.

Matt elinde içki kadehleriyle ona doğru gelirken, Sian, bu haksızlık, diye düşündü. Onu görmek bile dizlerini titretmeye yetiyor, ama Matt ona karşı hiçbir tepki göstermiyordu.

O sırada Jane içeri girdi. Kendine şarap almak için doğruca Joshua ve Steven'in yanına giderken, Sian da Matt'ın elindeki kadehi almak için uzandı. Fakat Matt hala elinde tutmakta ısrar ediyordu.

Diğerleri aralarında konuşmaya başlamışlardı. Matt bundan yararlanarak yumuşak bir sesle, "Gördüğüm kadarıyla ipek ve deri var. Ama dantel nerede?" dedi.

O ana kadar oldukça incinmiş olan Sian, içindeki şeytanı durdurmaya çalışmadı. "O görünmüyor," diye mırıldandı.

Birden Matt'ın gözlerinde şimşekler çaktı. "Bu durumun her erkeğin tansiyonunu yükselteceğinden eminim."

Sian şarabından bir yudum aldı ve tadına varmak

için ağzında tuttu. Ona bakarak, "Kıyafetimi beğenmediğini düşünmeye başlamıştım," dedi.

"Beğenmemek mi?" Bakışları tekrar Sian'ın gözlerini yakaladı. "Ellerimi senden uzakta tutmak için mücadele veriyorum," diye fısıldadı.

Bir an gözleri yine birbirine takıldı ve Sian bütün dünyanın sarsıldığını hissetti.

Gözleri büyümüş, nefesi kesilmişti. İçinden gelen bu vahşi duygularla onun geniş omuzlarına uzanmak ya da oradan kaçıp gitmek arasında tereddüt ediyordu.

Matt başını hafifçe yana eğdi ve gülümsedi. Sonra da diğerlerine dönerek, "Artık tiyatroya gitsek iyi olacak," dedi. "Taksi mi çağıralım, yoksa yürümeyi mi tercih edersiniz? Uzak değil. On beş dakikalık yürüme mesafesinde."

Herkes yürümek istediğini söyledi. Kimse Sian'ın taş kesildiğinin ve sessiz kaldığının farkında değildi. Hala az önce olanların etkisinden kurtulmaya çalışıyordu.

Yürüyüş yapmak biraz kendine gelmesini sağlamıştı. Matt önden gidiyordu. Jane ise, Joshua'nın koluna girmiş ona takılmakla meşguldü. Sian ve Steven de arkadan onları izliyordu.

Tiyatroda yerlerine otururlarken, Matt kenara çekilip herkesin sıranın sonundaki yerlerine yerleşmesi için bekledi. Jane ile Steven'in yan yana oturabilmesi için Sian da bekliyordu. Ellerindeki bilet numaralarıyla koltukları karşılaştırınca şaşkınla durdular. Joshua kaşlarını çatarak arkasına döndü ve, "Burada

sadece üç kişilik yer var," dedi.

Matt aldırmaz bir tavırla, "Evet," dedi. "Diğer iki koltuk şu tarafta, koridorun karşısında. Bu kadar kısa zamanda ancak bunu bulabildim."

Bunu Matt özellikle mi ayarlamıştı?

Jane gizlemediği bir keyifle olanları izliyordu. Sian kaşlarını çatarak ona bakınca, kötü bir şekilde ağabeyine bakan Joshua'nın dikkatini dağıtmak üzere ona döndü.

Matthew Sian'a bakarak kaşlarını kaldırdı. En saf ifadesini takınmıştı. Sian başını sallayarak, Matt'ın gösterdiği yere oturdu ve, "Sen çok kötü bir adamsın, Matt," dedi.

Matt, "Üstelik vazgeçmem," dedi ve kolunu Sian'ın arkasına attı. Tenini kaplayan ince ipekten geçen bu beklenmedik sıcaklıkla kaslarından bir şok dalgası geçti. Matt belli belirsiz içini çekince, Sian sert bir şekilde ona döndü.

Matt sadece Sian'ın elini avcunun içine aldı.

Tiyatronun ışıkları karardı, perde açıldı ve ondan sonraki bir saat boyunca gözlerinden yaş gelene kadar güldüler. Ara verildiğinde Joshua ve Steven, hepsine dondurma almaya gittiler. Matt yanlarına gelen Jane ile sohbet ederken, Sian yerinden kalkmamaya karar vermişti.

İkinci perdede Matthew tekrar elini tuttu ve, "Yarın sabah kahvaltıyı hazırlamama yardım etmek ister misin?" dedi. "Tost ekmeklerine yağ sürebilirim, ama beş kişiye yumurta pişirebileceğimden emin değilim."

Sian, "Tabii," dedi. Perde tekrar kalkarken sahnedeki dekor değişikliğiyle ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Ama aslında bütün dikkati, elini kavrayan uzun parmaklardaydı. Sonra yumuşak bir sesle, "Bizi davet ettiğin için tekrar teşekkürler," dedi. "Hepimiz çok eğleniyoruz."

Matt'ın parmakları gerginleşti. "Her şeyi tamamen bencilce sebeplerle yaptım. Tekrar gelecek misin?"

Sian ona baktı; renkli sahne ışıkları kocaman açılmış yeşil gözlerinin derinliklerinde pırıldıyordu.

"Herkes işine başladıktan sonra, zamanı nasıl ayarlarız bilmiyorum."

Matt'ın gözlerinde sabırlı bir ifade vardı. "Ben ötekileri kastetmemiştim."

Onlar farkında değillerdi, ama oyun başlamıştı. Sian hiçbir şey söylemedi.

Matt, "Sian," dedi. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

Sian cevap vermedi.

Matt'ın dudakları kasılmıştı, yine de dikkatli davranıyordu. "Tekrar gelecek misin? Seni dansa götürürüm, beraber sinemaya veya parka gideriz. İstersen, bir öğleden sonramızı Sanat Enstitüsü'nde geçiririz. Yarın akşam arkadaşlarımla tanıştığında eminim onları çok seveceksin."

Fakat çizdiği bu resmin altında gerçek bir soru yatıyordu:

Gelecek misin?

Buna nasıl cevap verebilirdi? Elbette gelmek istiyor, ama çok korkuyordu. Matt zaten bunun farkındaydı. Sian tedbirli davranmak zorundaydı, çünkü aralarındaki tehlikeli arzu çılgınca bir rüzgara kapılmalarına neden olabilirdi.

Çaresiz bir şekilde, "Bilmiyorum," dedi.

Matt ona doğru eğilip dudaklarını yanağına dokundurdu. "Karar vermekte acele etme," diye fısıldadı. "Bol bol zamanımız var. Yalnızca, düşüneceğine söz ver."

Dostça davrandığı zamanlarda yaptığı gibi, onu zorlamadan düşünceli ve anlayışlı davrandığı için, Sian bu isteğini yapabileceğini düşündü. "Pekala."

Matt başını salladı ve dikkatini oyuna yöneltti. Sian kesin bir cevap vermemişti ve istediği kadar düşünmekte özgürdü.

Matt sadece onu davet etmişti. Sadece o ve Matt... Çiftlerin yaptığı şeyleri yapacaklar, dansa gidecekler, yemeğe çıkacaklar, arkadaşlarını ziyaret edecekler, parkta yürüyeceklerdi.

Peki, sevişecekler miydi?

Bunu sormamıştı, değil mi? Ama konunun can alıcı noktası buydu. Sian'ın gözünün önüne, tutkuyla birleşmiş vücutlarının görüntüsü geliyordu.

Eğer tekrar gelirse, misafir odasında kalacağı şartını öne sürebilirdi. O zaman Matt bu davranıştan alınır mıydı? Büyük bir kabalık etmiş olurdu. Belki de, kayıtsız bir şekilde kabul ederdi. Bu da, Sian için gurur kırıcı olurdu! Veyahut, Sian'ın fikrini değiştirmesi için bütün yeteneklerini kullanmaya kalkardı.

İşte bu noktada Sian tekrar yatak odası sahnesi-

ne dönüyordu.

İlk fırsatta, Matt'a gelmeyeceğini söylemeliydi. Böylece sorun sonsuza dek çözülmüş olurdu, çünkü Matt'ın aynı teklifi tekrar yapacağını sanmıyordu.

Pazar günü Matt'a 'hoşçakal, çok iyi vakit geçirdim'dedikten sonra diğerleriyle birlikte eve gidecekti. Tekrar eski hayatına dönecek, sonbaharda okula başlayacaktı. Böylece her şey önceden olduğu gibi normal, sakin ve rahat olacaktı. Belirsizlik yok, gerginlik daha az, atışmalar yok, heyecan yok, etkilenme yok.

Matthew yok.

Lanet olsun, diye düşündü.

Matt bu kadar üstü kapalı davranırken nasıl 'evet'veya 'hayır' diyebilirdi?

Bunları düşünürken, birden ışıklar yandı ve seyirciler alkışlayıp ıslıklar çalarak ayağa kalktılar.

Oyunun ikinci perdesini tamamen kaçırmıştı. Bunun suçunu da Matt'a yükleyebilirdi. Daha sonra bir İtalyan lokantasına gittiklerinde, artık sinir bozukluğunu saklayamıyordu. Dişlerinin arasından gülümseyerek iğneleyici laflar söylüyordu.

Hepsi gülüyor, Sian'ın espri yaptığını sanıyorlardı. Fakat bir süre sonra bu lafların hedefi olan Matthew düşünceli bir şekilde ona baktı. Artık o da sinirlenmişti. Böylece iki kızgın köpek gibi atışmaya başladılar.

Gecenin sonunda eve doğru yürürken, Matt'ın yüzündeki gergin ifade Sian'ı tatmin etmişti.

Gölden serin bir rüzgar esiyordu. Başlangıçta rüzgarın serinliği Sian'ın hoşuna gitti, ama sonra ürpermeye başlayınca, sessizce arkasından yürüyen Matt ceketini çıkardı ve ona uzattı.

Sian reddetti.

Matt alçak, ama son derece kızgın bir sesle, "Al şunu," dedi.

Sian ters bir şekilde, "İstemiyorum," diye inat etti.

"Sana al, dedim!" Matt ceketi öfkeyle omuzuna attı. Sian şaşkınlıkla tutmasaydı ceket pis kaldırıma düşecekti. Sonra cekete sarındı ve diğerlerine yetişmek için hızla yürümeye başladı.

Eve girince, herkes birbirine iyi geceleri deyip odalarına dağıldı. Sian teşekkür bile etmeden Matt'ın ceketini kanepenin üstüne bıraktı ve çalışma odasına doğru hızla yürüdü.

Ama yeterince hızlı davranamamıştı. Matt koridorda onu yakaladı ve güçlü eliyle kolundan tuttu.

Sian geriye savrulunca onunla karşı karşıya kaldı. Gözlerinde sadece keder vardı. Matt uzun bir süre ona baktı. Kızgınlığı gittikçe azalıyor gibiydi; o sert adam kaybolmuştu.

İfadesiz bir sesle, "Yapamayacaksın," dedi.

"Neyi yapamayacağım?"

"Beni davetimden vazgeçecek kadar kızdıramayacaksın." Başını ona doğru eğdi ve, "Gelmeni istiyorum," diye fısıldadı.

Sian'ı bıraktı ve tekrar salona doğru yürümeye başladı. Sian ona koşup, beline sarılmak ve özür dilemek istiyordu.

Ama bunun yerine, hızla odasına gitti ve kapıyı kapatıp sırtını dayadı. Sinir bozukluğuyla yumruğunu kapıya vurdu.

Uzun ve uykusuz bir gece geçireceğinden emindi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Odaya ve yatağa yabancı olduğu için arada bir uyanarak geceyi geçirdi. Perdeler kapalı olmasına rağmen, sabah çok erken saatte tekrar uyandı, karşısında asılı olan Fransız posterine baktı, tekrar gözlerini kapadı ve rüyasında bahar mevsiminde Paris'i gördü.

Yağmur yanaklarını ıslatmaya başladığında, Seine nehrinin kıyısındaki yolda yürüyordu. Bir grup güler yüzlü Japon turist şemsiyelerini vermeyi teklif ettiler, ama Sian başını sallayarak reddetti. Hafif yağmur hoşuna gitmişti; tenini okşuyor, yumuşak sözler söylüyordu. *Uyan, sevgilim. Kalkmayacak mısın?*

Sian iç çekerek yana döndü ve battaniyenin altında iyice kıvrılırken gözlerini açtı.

Matt yanında diz çökmüş, yüzünü avuçlarının içine almıştı. Sian uykulu gözlerle ona baktı. Gömlek giymemişti, ayakları da çıplaktı. Üstünde sadece solmuş bir kot pantolon vardı. Sabun kokuyordu. Tıraş olmuş, ıslak saçlarını geriye doğru taramıştı.

Parmağıyla Sian'ın dudaklarını okşayarak, "Uyan sevgilim," diye fısıldadı.

Sian yarı uykulu, ama neşeli bir sesle, "Merhaba,"

diye fısıldadı. Kendini savunmaya veya engeller koymaya ihtiyaç duymadığı için, hissettiği mutluluk onu şaşırtmıştı.

Matt sanki şaşırmış gibiydi; ama eğildi ve onu dudaklarından öptü. Sian nefes almak gibi doğal bir hareketle, elini ıslak saçlarına götürdü. Göz kapakları kapanmıştı.

Matt bu dokunuşla ürperdi. Dudakları sanki araştırır gibi Sian'ın dudaklarının üstünde dolaşıyordu. Büyük bir alev Sian'ın vücudunu ele geçirmişti. Matt'ın elleri, yüzünden boynuna, sonra da ince geceliğinin üstünden bedenine doğru indi.

Ona dokunmak onu tanımak gibiydi.

Sian büyük bir tutkunun içinde boğuluyor, sanki bilmediği geniş topraklarda dolaşıyordu. Dudaklarını araladı. Matt buna nefesi kesilerek karşılık veriyor, daha derinlerde gizlenen zevkleri tatmak için Sian'ın başını geriye itiyordu.

Sian'ın onu omuzlarından tutan elleri titreyerek sırtına doğru inmeye başlayınca, Matt vücudunun bütün ağırlığını vererek üstüne yattı.

Çok büyük ve ağırdı, ama sanki Sian'ın bütün kemikleri erimişti ve bu temas duyduğu zevki daha da arttırıyordu. Geceliğinin altından göğüs uçları Matt'ın göğsüne dayanıyor, bacaklarının arasındaki boşluğun verdiği acı derinleşiyordu. Matt'ın öpüşü sertleşmeye başlayınca, Sian'ın ona duyduğu arzu iyice arttı. Vücudunun artan sıcaklığıyla şakaklarındaki saçlar terlemeye başlamıştı.

Duyduğu boşluk işkence haline gelmişti; hafifçe inledi. Matt tutku dolu ani bir tepkiyle dizini bacaklarının arasına soktu. Vücudunun bütün ağırlığını üze-

rine vermişti.

Aralarındaki battaniye çıldırtıcı bir engel haline gelmişti ve Sian artık buna dayanamıyordu. Matt'ın altında vücudunu kenara kaydırınca, Matt dudaklarını ondan ayırarak başını geriye attı. Geçen sefer yaşadığına benzeyen bu zalimce geri çekilme, Sian'ı yıkmıştı.

Matt, "Tanrım!" dedi. Bütün vücudu titriyordu. "Tanrım! Sian, durmama yardım et."

"Durmanı istemiyorum." Kelimeler anlaşılmaz bir şekilde dudaklarından dökülmüştü.

Matt iki eliyle Sian'ın başını tuttu. "Ben de istemiyorum." Fısıltısı bir inilti gibiydi. "Ama burada olmaz - şimdi olmaz - herkes evde."

Sian tekrar normal düşünebilmeye başlamıştı; gözleri faltaşı gibi açıldı ve derinden gelen bir sesle, "Yo, hayır," diye inledi.

Matt nefes nefese, "Sevgilim, çok özür dilerim," dedi ve yanağını okşadı. "Böyle olmasını istememiştim. Kendime engel olamadım..."

Sian aniden arkasını döndü ve, "Çık dışarı," dedi.

Matthew sert bir sesle, "Çıkamam," dedi. "İyi olduğunu görmeden çıkmam."

"Evet, evet, iyiyim. *Lütfen*, dışarı çık ve toparlanmam için bana biraz izin ver!"

Matt tereddütle ondan uzaklaştı ve yavaşça, "Mutfağa gidiyorum," dedi.

Sian böylesine şiddetli bir arzuyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Seks hakkındaki tüm bildiği, ansiklopedik bilgilerden ibaretti.

Hiçbir zaman kendisini namus budalası biri olarak görmemişti. Çıktığı erkeklerle öpüşmüş, bazılarıy-

la biraz daha yakın olmuştu, ama bunların hiçbiri kalbini ve aklını bu tür duygulara sürüklememişti. Doğal olarak, bunlardan biriyle yatağa girmekten kaçınması son derece kolay olmuş, sonunda bekaretini kocasına saklamaya karar vermişti.

Ama Matthew içinde kökleşmiş bir şeyi ortaya çıkarmıştı. Matt onu çıldırtıyor, kızdırıyor, zorluyor, peşinden geliyor, istediği yöne sürüklüyordu. Ve Sian bu noktaya kadar kadar itilip sonuca varamamaktan bıkmıştı.

Onunla bir kez olsun yatmalıydı.

Sonra da, bu konuyu unutabilirdi.

Yeşil gözleri parlayarak yavaşça gülümsedi. Matthew'le tanıştığından beri ilk kez kendini huzurlu hissediyordu.

Bir süre sonra tamamen toparlandı, yatağını düzeltti, küçük çantasından temizleme sütüyle diş fırçasını aldı. Koridordan banyoya yürüdü ve kapıyı kilitleyip, uzunca bir süre soğuk suyun altında durdu. Duş, alev alev yanan vücudunu rahatlatmış, zihninin açılmasını sağlamıştı. Tekrar odasına döndü. Siyah kısa bir bluz ve gök mavisi renginde bir bermuda şort giydi.

Mutfağa girmeden taze kahve kokusunu almıştı.

Matt greyfurtları kesmekle meşguldü. Sian'ın sessizliğine rağmen başını kaldırıp kapıya doğru baktı. "Sian, özür dilerim."

Sesindeki kendini suçlayan ifade Sian'ı çok incitmişti. Onun da Matt'ı incitmesi gerekiyordu. "Demek, bu kadar çabuk pişman oldun. Gelecekteki ziya-

retler için pek de iyi bir açılış değil. Ne dersin?"

Matt ona döndü ve gözlerini kısarak baktı. "Sen iyi misin?"

"Rahatsız olmamış gibi davranmaya niyetim yok."

Matt bıçağı bırakıp bir adım attı, ama Sian ani bir tepkiyle geri çekilince yerinde durdu. Garip bir sesle, "Hiçbir sebeple seni kırmak istemem," dedi. "Bunu biliyor musun?"

Sian başını yana yatırdı ve alaycı bir şekilde, "Neyin var, Matthew?" dedi.

Matt büyük bir sıkıntıyla başını eğdi ve, "Tanrı aşkına!" dedi.

Sian bir adım daha yaklaştı. Matt'ın başını hafifçe eğmesi pusuda bekleyen bir hayvanın avına atılması gibiydi. Çok az kalmıştı.

Sian ileri atıldı ve elini tezgahın üstüne, tam Matt'ın elinin yanına vurdu. "Kavga etmek istiyorum," dedi ve burnunun dibine kadar girdi. Ne de olsa, bunu uzmanından öğrenmişti.

Matt onun ne yapmaya çalıştığını anlıyordu.

Sian seksi bir şekilde gülümsedi ve baştan çıkaran bir sesle, "Sonra da *iyi bir sevişme,*" dedi.

Matt derin bir nefes aldı ve birden döndü. Aniden birbirlerine sarılmış, canlarını acıtırcasına sıkmaya başlamışlardı. Sian başını geriye atarak güldü. Matt, gözlerinden ateşler çıkarak onu sarstı. Sian onun yanağını okşarken, Matt dudaklarını öpmeye başladı. Çılgınca öpüşürlerken Matt titreyen elleriyle göğüslerini okşuyor, Sian çılgınca bir heyecanla vücudunu ona bastırıyordu.

O sırada kapıların açılıp kapandığını duydular. Bir anda birbirlerinden uzaklaştılar ve kendilerini

mutfağın iki ayrı ucunda buldular. Matt sırtını dönmüştü. Koridordan Jane'nin uykulu sesi geldi. "Saatin kaç olduğunu bilmiyorum, ama birisi kalkmış. Kahve kokusu alıyorum."

Jane içeri girdiğinde, Matt tekrar tahtanın başına geçmişti. Sian ise, buzdolabından margarin, sucuk ve yumurta çıkarıyordu. Son derece evcimen bir sahneydi, ama margarin Sian'ın titreyen parmaklarından yere düştü. O sırada Matt'ın da greyfurt kesmeyi bırakıp, yarım bir greyfurdu olduğu yerde çevirip durduğunu fark etti.

Matt Jane'ye hiç bakmadan, "Günaydın, Uykucu," dedi. Sesi neredeyse tamamen normaldi.

Jane gözlerini baykuş gibi kırpıştırdı ve gürültülü bir şekilde esnedi. "Tanrım, ikiniz de berbat bir şekilde uyanık görünüyorsunuz. Ne zamandır ayaktasınız?"

Matthew ümitsizlik içinde, "Sonsuzluk kadar uzun," diye mırıldandı.

Sian fırına doğru yürüdü. "Çok olmadı. Yumurta ister misin?"

"Hımm, lütfen. Ama önce Matt'ın banyosunda duş yapacağım. Tabii, ısıtıcı arka arkaya iki kişiye yeterse."

Matt, "Su hala sıcaktır," dedi.

Sian ellerini kurularken, "Önce sana bir fincan kahve vereyim," dedi. "Sonra da kahvaltıyı hazırlayacağım."

Jane Matt'a bakarak, "Ne harika bir insan, değil mi?" dedi. "Onu çok seviyorum."

Matt bıçağı lavaboya attı. "Evet, bence de mükemmel."

Sian dolabı büyük bir gürültüyle kapatınca, Jane ürkek bir şekilde yanlarından ayrıldı.

Az sonra ızgarada pişen sucuğun ve yağdaki yumurtaların kokusunu alan Steven ve Joshua mutfağa geldiler. Jane ve Sian o sabah alışverişe gitmeye karar vermişlerdi. Erkekler onlara katılma konusunda pek hevesli görünmüyorlardı. Öğle yemeği saatinde buluşmak üzere sözleştiler ve caddede ayrıldılar. Matt, Joshua ve Steven'le birlikte uzaklaşırken, Sian arkasından bakıyordu.

Sian, ona bir şey soran Jane'ye aceleyle döndü. Ne sorduğunu anlamadan, "Benim için fark etmez," diye cevap verdi.

Jane memnun bir şekilde, "Öyleyse Marshall Fields'e gidelim," dedi. "Çok büyük bir mağaza. Aynı binanın içinde her şeyi bulabiliriz. Zaten sadece iki saatimiz var."

Alışveriş merkezinde Sian, bir hayalet gibi Jane'yi takip ediyor, o durunca duruyordu.

Jane ondaki dalgınlığı fark etti ve yanına geldi. "Bunu almak gibi bir niyetin yok, değil mi?"

Bu tereddütlü soru üzerine Sian kendine geldi. Hamile bölümde duruyordu.

Şiddetle, "Tanrım, hayır!" dedi ve hemen oradan uzaklaştı. "Sadece düşünüyordum."

Jane, "Demek, düşünüyordun," diye cevap verdi. "Bir an için aşık olduğunu sanmıştım."

"Aşık olmuşsam ne fark eder?" dedi ve çenesini kaldırdı. "Önemli değil. Zaten aşık değilim."

"Elbette, değilsin."

"Onu sadece bir haftadır tanıyorum."

Jane, "Aşık olmak için hiç de yeterli bir süre de-

gil," dedi. "Bir de, hayatını kurtardı."

Sian sinirlenmiş ve şaşırmıştı. "Bunun ne ilgisi var?"

Jane anlamsız bir şekilde elini salladı. "Şey... kurtarıcıya karşı duyulan bağlılık gibi bir şey olabilir."

Sian öfkeli bir şekilde, "Matt'ın o günkü davranışı onun hakkında çok şey söylüyor!" dedi. "Çok cesurdu. Benim ve çocuğun hayatını ön plana aldı, kendi hayatını değil! Çok yumuşak, düşünceli, becerikli, dikkatli ve... ve... tanrım!"

"Evet, tatlım?"

Sian fısıltıyla, "Ben aşık oldum, değil mi?" dedi.

"Evet, hayatım."

Mağazadan çıktılarında saat bire yaklaşıyordu; diğerleriyle buluşacakları restorana gittiler. Restoranın ön taraftaki camlı kapıları, kaldırıma açılıyordu ve dışarıya masalar yerleştirilmişti. Erkekler dışarıda oturmuş rahat bir şekilde içkilerini içiyorlardı.

Sian, Matt'ın bacaklarını uzattığı tarafa yaklaşmamaya çalışarak oturdu ve bütün öğleden sonra bakışlarının onunla karşılaşmamasına gayret etti.

Hayvanat bahçesine gittiklerinde de diğerleriyle birlikte yürümeye çalıştı. Sabah olanların tam tersine hareket ettiğinin farkındaydı, ama başka türlüsünü yapamıyordu.

Matt hiç üstüne düşmemişti. Rahat bir şekilde yürüyor, güneşin kuvvetli ışıkları saçındaki açık renk tellere vuruyordu. Jane'yle hafif bir sohbete dalmıştı ve gülüyorlardı. Sian ise, hayatında ilk defa kıskançlıkla kavruluyordu.

Partiye hazırlanmak için akşam saat altıda eve döndüler. Misafirler sekizden itibaren gelmeye başla-

yacaktı. Kıyafetlerini değiştirmeden önce yiyecekleri hazırlamaya giriştiler. Çok fazla yiyecek vardı: peynir, kraker, soğuk tavuk, salam, turşu ve zeytinler tabağa yerleştirilmişti. Geriye sadece salondaki yemek masasının hazırlanması, dans için ortada yer bırakmak üzere koltukların kenara çekilmesi kalıyordu.

Sian açık sarı kolsuz kısa bir bluz ve ona uygun uzun bir etek giydi. Parlak siyah saçlarını ise, o gece açık bıraktı. Son derece renkli ve dişi görünüyordu.

İçindeki karışıklığı yüzünden okumak imkansızdı. Hatta, dışarıdan bakan herhangi biri eğlendiğini düşünebilirdi. Ama bir süre sonra, artık rol yapmadığını ve gerçekten iyi vakit geçirdiğini şaşkınlıkla fark etti.

Matt'ın geniş arkadaş çevresinden hoşlanmıştı. Farklı meslek, yaş ve hayat tarzlarından gelen insanlardı. Tek ortak noktaları, Matt hakkında çok iyi düşüncelere sahip olmalarıydı.

Jane şekerci dükkanına girmiş bir çocuk gibi parlayan gözlerle ortalıkta dolaşıyor, Steven ise çenesi kilitlenmiş bir halde peşinden takip ediyordu. Sian pek çok kişinin kendisiyle dans etmek istediği fark etti. Matt'ın esprili ve çekici meslektaşlarından biriyle tekrar dans etmeyi kabul ettiği sırada, Matt hemen arkasında belirdi ve, "Toz ol, Rick," dedi. "Sian benimle dans edecek."

Arkadaşı bu engeli felsefi bir şekilde ele alırken, Sian kaşını kaldırarak ona baktı. "Salondaki en güzel kadına göz koyduğunu tahmin etmeliydim."

Matt kolunu Sian'ın omuzuna doladı. "Çok doğru, ama elini çabuk tutarsan köşedeki küçük sarışın iyi bir arkadaş olabilir. Yalnız, Sian'ın en yakın arka-

daşıdır. Onun için hareketlerine dikkat et, tamam mı?"

Rick sırıtarak, "Peki, Babacığım," dedi ve Steven'le konuşmakta olan Jane'yi bulmak için döndü.

Sian, Rick'in o tarafa doğru yürümesini izlerken, "Jane'yi bu şekilde ortaya sürmenden pek hoşlanmadım," dedi.

Matt bir an o tarafa baktı ve gülümsedi. "Rick iyi çocuktur. Biraz Kasanova'dır, ama çok eğlenceli bir insandır. Ayrıca, biraz rekabet Steven'e de iyi gelebilir."

İkisi de az ilerideki karşılaşmayı izliyorlardı. Rick yanlarına gidip bir şey söyledi. Steven kaşlarını çattı, fakat Jane insanı eriten bakışlarını Rick'e çevirerek bir cevap verdi. Bunun karşılığında, Steven'in yüzünde şaşkınlık ve mutluluk karışımı bir ifade belirdi.

Matt Sian'ın omuzunu sıkarak, yavaşça, "Artık dans edelim mi?" dedi ve onu çevirip yüzüne baktı. Kollarını tutan sıcak elleri bütün vücudunu ürpertiyordu. Matt ciddi bir şekilde bakarak, "Bütün gün beni görmezlikten geldin," dedi. "Reddetmenden korktum."

Sian kaşlarını çatarak, başını kaldırmadan, "Aptal olma," dedi. "Görmezlikten gelmedim."

"Öyleyse dans etmeye itirazın yok." Parmaklarını açtı; avuçlarını hafif ve sabırlı bir dokunuşla sırtında dolaştırıp, onu kendine çekti.

Bütün gün yaşananlar hiç olmamış gibiydi. Sian bir anda yine sabahki gibi insanı eriten duygulara kapılmış, vücudunu kasırgadan kırılacak ince bir kamış gibi Matt'ın sert bedenine yaslamıştı. Gittikçe artan ürpermelerle dengesini kaybetmemek için tek dayanak noktası oydu.

Matt başını Sian'ın başının üstüne koydu. Kollarını öyle sıkı sarmıştı ki, Sian belkemiğinin kırılacağını zannetti. Sonra Matt ani bir hareketle onu kalabalık salondan koridora çıkardı.

Sian neredeyse ağlamak üzereydi. Ne bu hislerinin sebebini ne de hangi tarafa gittiklerini biliyordu. Matt onu bileğinden sımsıkı tutmuştu. Sian onun hızlı yürüyüşüne ayak uydurmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Çalışma odası boş ve karanlıktı. Matt, yarı açık kalan kapıyı kapamakla ve ışığı açmakla uğraşmadı. Doğruca kanepeye gidip oturdu ve büyük bir açlıkla Sian'a bakmaya başladı.

Odaya girerken bileğini bırakmıştı. Sian öylece ayakta duruyor, koridordan gelen ışık saçlarını hafifçe aydınlatıyordu. Korkmuştu ama kollarını göğsünde kavuşturdu ve aynı meydan okuyan gözlerle ona baktı.

Matt, "Sian," dedi. İsmini söyleyişi sanki havada yumuşak bir ses gibiydi. Sonra tekrarladı. "Sian."

Sian tereddütlü bir adım atınca, Matt'ın kanepeyi tutan elleri gerildi.

"Söyle," diye fısıldadı. Sian'ın ona duyduğu ihtiyaç öyle fazlaydı ki, titriyordu. "Tanrı aşkına, söyle."

Matt kelimelerin ağzından çıkması için büyük bir çaba harcıyordu. "Tanrım, sabırlı olmaya çalışıyorum. Ama seni öyle çok istiyorum ki, doğru düşünemiyorum."

Bu açık konuşması Sian'ın vücudunu, sanki gerçekten ona dokunmuş gibi titretti. Nefesini tutarak yumruk yaptığı elini ağzına götürdü.

Matt ona bakarak yavaşça, "Seni istiyorum," dedi. "İçinde olmak istiyorum. Beni çıldırtıyorsun. Benim gibi hissetmeni, bu duyguyla ağladığını duymak istiyorum. Varlığın mutluluktan dizlerimin bağını çözüyor. Saçlarının kokusu başımı döndürüyor. Gözlerinin rengi içinde boğulduğumu hissediyorum."

Az önceki ateşli gerginliği kaybolmuş, rahatça kanepeye gömülmüştü. Sian yarı korkulu bir sesle, "Bu sözlerin güneşi bile bulutların arkasından çıkarabilir," dedi.

Matt yumuşak ve baştan çıkaran bir şekilde, "Sevişirken yüzünü seyretmek istiyorum," dedi. "Yanıma gel, Sian. Yumuşak dudaklarınla öp beni. Lütfen. Dokun bana, okşa, ne istiyorsan yap. Gel yanıma, bu zevki yaşa. Sabahtan beri zaman geçmek bilmedi. Bunu hissetmek için ölebilirim."

Matt'ın baştan çıkaran daveti, zihninde ateşli sahneler yaratmıştı. "Peki bu bizi nereye götürür?"

"Nasıl bilebilirim, sevgilim? Her şey olacağına varır." Başını yana eğdi ve, "Bir öpücük daha versen düşman mı oluruz?"

Sian artık ne ona ne de kendisine karşı çıkabiliyordu. Bir adım daha attı. Sonra bir adım daha... Matt bacaklarını ayırarak, Sian'ın araya girmesi için yer açtı. Ona bakmak için başını arkaya dayadı. Sian başını eğmeye başladığında, Sian onun gözlerindeki açlık dolu arzuyu görebiliyordu.

Kendini ona bıraktığında duyduğu tatlı his, Matt'ın vermeyi vaat ettiklerinden çok daha fazlaydı.

Sian sıcak vücudunu Matt'ın bacaklarına dayayarak, "Sadece... arkadaş kalamaz mıydık?" diye fısıldadı.

Matt başını eğerek, "Ah, evet," dedi. "Arkadaşlıklar iyidir."

Sian onun dudaklarına bir çiçek yumuşaklığıyla dokundu. Nefesinin hızlanması, sanki kendini tutmaktan yaşadığı gerginliği gösteriyordu. Ellerini geniş göğsüne koydu ve kaslı bedeninden yukarı doğru çıkarak ensesine dokundu. Parmaklarının ucunda damarlarının hızla attığını duyabiliyordu.

Tekrar başını kaldırınca, Matt hızla döndü ve yalvararak, "Hayır, sakın..." dedi.

Sian iyice gevşemiş bir şekilde, "Sakın ne?" diye mırıldandı.

"Sakın gitme."

Dudaklarından ve kalplerinden gelen ateş gittikçe artıyordu. Sian kollarını Matt'ın boynuna dolamış, Matt ise, Sian'a bir daha bırakmayacakmış gibi sarılmıştı. Parmaklarını saçlarının arasına geçirip, öpüşü, titreyen sıcak dudaklarından, yanağına ve boynuna kaydı. Sian bilinçsiz bir şekilde tırnaklarını Matt'ın sırtına batırıyordu. Matt'tan gelen boğuk bir sesle mum gibi eridiğini hissetti.

Öylesine kendilerinden geçmişlerdi ki, salondan gelen müzik sesinin arasında hızla yaklaşan ayak seslerini ve Joshua'nın içeri girdiğini duymadılar.

"Matt? Sian?"

Çalışma odasının ışığı yanınca, içerideki aşk dolu hava birden paramparça oldu.

Sian şaşkınlıkla yerinden sıçradı, ama Matt'ın eli ona engel oldu. Matt kardeşine bakıyordu.

Sian arkasında kalan ağır ölüm sessizliğinde Matt'ın ne gördüğünü bilmiyordu, ama yüzü birden

sertleşmişti. Sakin bir sesle, Joshua'ya, "Birazdan geliyorum," dedi.

Joshua hiçbir şey söylemedi, fakat hızla çarpılan kapı çok şey ifade ediyordu. Matt kaşlarını çatarak Sian'a baktı. Sian, "Tanrım, hiç düşünemedim," dedi. "Onunla konuşsam iyi olur."

Matt, "Hayır," dedi. "Ben konuşurum. Sen iyi misin?"

Sian, "Bugün aynı soruyu ikinci defa soruyorsun," deyince Matt'ın kolları iyice kasıldı.

"İlk seferin yeterince kötü olduğunu düşünüyordum, ama şu anda sen de benim gibi hissediyorsan, berbat bir durumda olmalısın. Yine de, bu olay ikimizin arasında olanları değiştirmez. Eğer değiştireceğini düşünüyorsan, Joshua'yla konuşmaktan vazgeçip aklın başına gelene kadar seni öpmeye devam ederim."

Sian özlem dolu bir gülümsemeyle, "Peki, biz neyiz?" dedi. "Düşman mı, sevgili mi, yoksa sadece arkadaş mı?"

Matt gözlerini dikip baktı. "Yarın South Bend'e dönme. Burada benimle kal."

Sian'ın gözleri, beyaz gömleğinin yakasına kaydı. "Matthew, bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Neden?" Sert elleri vücudunda izler bırakıyordu. "Yaz süresince bir yerde çalışmayacaksın. Neden kalmıyorsun?"

"Ne kadar süreyle?"

Kayıtsız bir tavırla omuz silkti, ama ela gözlerinde derin ve düşünceli bir ifade vardı. "Birkaç gün, bir hafta, bir ay. Ne fark eder? Belki, hoşuna gider ve bütün yazı burada geçirirsin."

Sian yüzünü buruşturdu. "Her şeyim South Bend'de. Arkadaşlarım, giysilerim, okulum, bütün planlarım."

Matt sert davranıyordu. "Emin olduğum bir şey var: Eğer gidersen, tekrar gelmemek için bir sürü mazeret bulup engeller çıkaracaksın. Her hafta sonu arabaya atlayıp fikrini değiştirmek için oraya gelemem."

Sian gömleğinin düğmesiyle oynayarak, "Ama belki düşünmek için zamana ihtiyacımız vardır," dedi.

"Şimdi ne demek istediğimi anladın mı? Daha kollarımın arasındayken bile engel çıkarıyorsun. Ayrı kalarak zamana ihtiyacımız yok, birlikte geçireceğimiz zamana ihtiyacımız var. Birbirimizi daha yakından tanımak, beğendiğimiz ve beğenmediğimiz yönlerimizi bulmak, uzun sıcak gecelerde, sabahın erken saatlerinde sevişmek için."

Sian'ın parmağı kaydı ve gömleğin düğmesi açıldı. Matt'ın göğsündeki tüyler ortaya çıkınca, sert vücudunun onu yere bastırışıyla duyduğu heyecanı hatırladı. Neden tereddüt ediyordu? Zaten istediği buydu. Alnını ona dayadı. "Lütfen," diye fısıldadı. "Bunu sabah konuşalım. Şimdi sorma."

Matt derin bir nefes aldı ve kolları gevşedi. "Pekala. Yarın söylersin. Bu arada, Joshua'yla konuşsam iyi olur. Benimle çıkacak mısın?"

Sian başını salladı ve, "Ben birazdan çıkacağım," dedi.

Matt alnına bir öpücük kondurdu ve kanepede doğruldu. "İkimiz için de iyi olacak şeyler dışında, hiçbir şey düşünme."

Matt dışarı çıkıp kapıyı kapatırken, Sian içinden,

ama uzun vadede ne olacak, diye geçirdi. Yarını, öbür günü, bir hafta sonrayı düşünme. Bir yıl sonra ne olacak?

Hayatımızın geri kalanında ne olacak?

DOKUZUNCU BÖLÜM

Nihayet Sian dışarı çıkmayı başaracak gücü topladığında, Matthew ve Joshua ortada yoklardı. Saçlarını tarayıp, makyajını tazelemişti. Olanlardan geriye sadece gözlerindeki pırıltı ve yanaklarındaki pembelik kalmıştı.

İlk bakışta, parti hala tüm hızıyla devam ediyormuş gibi görünüyordu. Fakat mutfakta biriken kirli tabak ve bardaklar, az sonra partinin biteceğini gösteriyordu.

Saatine bakınca gece yarısını geçtiğini görerek şaşırdı. Jane yanına gelip kulağına fısıldayarak, "Tanrım, nerelerdesin?" dedi. "Joshua fırtına gibi salona girdi, hemen arkasından da sert bir şekilde Matt geldi. Josh'u yatak odasına götürdü. Şu anda içerideler ve uğursuz bir sessizlik var. Ne dersin?"

Sian elini yanağına bastırıp, gözlerini kapadı ve titrek bir sesle itiraf etti. "Benim yüzümden. Matt ve ben çalışma odasındaydık. Joshua içeri girip bizi birlikte gördü."

Jane'nin gözleri büyümüştü. "Ne yapıyordunuz?"

Sian gerginliğin etkisiyle birden patlayarak, "Hava durumunu tartışmıyorduk herhalde!" dedi ve he-

men pişman oldu. "Özür dilerim. Sinirlerim çok bozuk."

"Tahmin ederim." Jane şefkatli bir şekilde ona baktı. "Kendini suçlama, Sian. Olanların hiçbiri senin kabahatin değil. Joshua'ya hiç ümit vermedin. Seninle ilişkisinde her şeyi kendi kafasında yarattı. Matt onu sakinleştirir."

Sian, "Umarım," dedi.

Jane yumuşak bir sesle, "Anlat bana," diye onu rahatlatarak konuşmaya teşvik etti.

"Matt sizinle South Bend'e gitmeyip, burada kalmamı istedi."

"Hepsi bu mu?"

"Jane, bu düşünce beni dehşete düşürüyor! Onu o kadar çok seviyorum ki, acı çekiyorum. Onun ne düşündüğünü, bu ilişkinin ne kadar süreceğini bilmiyorum."

Jane Sian'ın ellerini tuttu. "Öyleyse kalmalısın."

Yalvarır gibi, "Anlamıyor musun?" dedi. "Henüz çok erken. Çok çabuk oldu. Fiziksel çekim dışında bana karşı ne hissettiğini bile bilmiyorum. Belki başkaları böyle bir riske girecek güce sahiptir, ama ben yapabileceğimden emin değilim."

Jane, "Öyleyse eve dön," dedi ve acımasız bir gerçekçilikle devam etti. "Ama eğer dönersen, Matt'ı kaybetmeye hazır olmalısın. Çünkü günün birinde başka bir kadınla karşılaşacaktır."

Matthew'in başka bir kadınla yaşadığı, başkasını sevdiği düşüncesi içinde isyanlar koparmıştı ve ve sanki tokat yemiş gibi geri sıçradı. "Hala istiyorsa, kalacağım."

"Oh, Sian." Jane ona sıkıca sarıldı. "Seni özleyeceğim!"

Sian da ona sarıldı. "Belki de, sadece birkaç gün kalırım."

Jane geri çekilerek gözlerini kuruladı ve, "Ama daha uzun da kalabilirsin," dedi. "Zaten böyle olmalı."

Herkesi yolcu ettikten sonra Matt'la baş başa geçirecekleri bir geleceğin başında olacağını düşünmek bile tansiyonunu yükseltiyordu. Büyük bir heyecan ve korku içindeydi.

Ateşli zamanlar sona erince basit bir tutkuya kapıldığını mı hissedecekti? Ya Matt? O neler hissedecekti?

Doğru karar verdiğini o sırada anladı. Bu soruların cevabını bulana kadar rahat edemeyecekti.

Sonunda iki kardeş Matt'ın odasından çıktıklarında, olanları anlamak imkansızdı. Matt giden konuklarla ilgileniyordu, Joshua ise, son derece sessizdi.

Sian Matt'la konuşana kadar biraz vakit geçirmeye ihtiyacı olduğunu düşündü. Ona sarılmak, uzun saçlarını okşamak ve burada kalacağını söylemek istiyordu.

Dişlerini fırçalayıp geceliğini giydi, Jane'ye iyi geceler diledi ve çalışma odasına gitti.

Işık yanıyordu. Matt çizim masasının taburesine oturmuştu; sırtı kapıya dönüktü.

Sian odaya girdi. "Merhaba, ben de seni arıyordum."

Matt neden yüzünü dönmüyordu? Sadece gülümsese, Sian kollarını açıp ona koşacaktı.

Matt hafif bir alaycılıkla, "Sürekli kaçıyorsun," dedi. "Bunu baştan beri yaptın. İlk karşılaşmamızda se-

ni sıkıştırdığım zaman da kaçmıştın."

Sian kaşlarını çattı. "Ama artık kaçmıyorum. Az önce Jane'ye South Bend'e dönmeyeceğimi söyledim."

Matt sert bir şekilde, "Kalmak istediğine beni ikna etmeye mi çalışıyorsun?" dedi.

Sian ne olduğunu anlamıyordu, ama kalbi endişe içinde hızla atmaya başlamıştı. Aniden kuruyan dudaklarını ıslattı. "Matt, bana bak."

Matt ani bir hareketle tabureyi döndürüp ayağa kalktı. Yüzündeki öfke Sian'ın tahmin ettiğinden çok daha fazlaydı. "Joshua'yla nişanlandığını bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?" dedi. "Sabah gitmeden önce mi? Yoksa yatakta mı? Yalancı!"

Bu suçlamaların acımasızlığı karşısında Sian dünyasının yıkıldığını hissetti. Bu küçük muzipliği nasıl unutmuştu? Nefesi titreyerek, "Sana mı söyledi?" diye fısıldadı.

"Demek doğru! Tebrikler, sevgilim! Oltayı yutturmayı başardın. Umarım, duyduğun tatmin geceleri yatağını ısıtır. Ama pençelerini kardeşime geçirmek için de ölümü çiğnemen gerekecek!"

Sozlerindeki acımasızlık ve haksızlık birer kırbaç gibi Sian'ın tenine iniyor, gittikçe sinirlenmeye başlıyordu. "Onu istemiyorum! Hiçbir zaman da istemedim!"

Matt ona doğru gelip omuzlarından tuttu. "Ne cesaretle insanları kullanırsın? Kalpleriyle ne hakla oynarsın?"

"İster inan ister inanma, ama sana gerçeği anlatacağım. Evet, Joshua ve ben sana nişanlandığımızı söyleyecektik öyle gibi davranacaktık. Seni ilgilendirme-

yen konulara burnunu soktuğun için bir ders vermek istiyorduk! Ama bunu ben tamamen unuttum. Buna ne diyorsun? Tamamen unuttum, çünkü seni tanımaya başladım. O korkunç şeyleri suratıma söyleyerek beni inciten adamdan farklı olduğunu *sanmıştım!*" Kızgın bir şekilde güldu, ama sonra sesi bir hıçkırıkla boğulunca başını eğdi. Matt'ın ürperen tenindeki parmakları kasılmıştı. Sian neredeyse kendini kaybedip ona sarılacaktı. Ama ellerinden kurtulup birkaç adım attı ve yüzünü duvardaki postere döndü. Gözlerinden yaşlar akarken, "Asıl komik olan ne, biliyor musun?" dedi. "Ben. En komik olan benim. Hiçbir erkeğe aşık olmayacağımdan emindim! Benim kartlarımda aşk yoktu -hayatım için başka planlar yapıyordum. Ama sen ortaya çıktın ve düşüncemi değiştirmek için elinden geleni yaptın. Ben de aptal gibi senin peşinden sürüklendim. Senin uğruna hayatımı değiştirmeyi düşünecek kadar hem de. Arkadaşlarımı, evimi, okulumu, her şeyimi bırakacaktım. Şimdi, bana cevap ver. Sonunda kim galip geldi?" Arkasında Matt'ın hareket ettiğini hissetti. "Zahmet etme. Kupayı alabilirsin. Ben istemiyorum."

Matt boğuk bir sesle, "Sian," dedi. "Sian, beni dinle."

Sian, saçlarına dokunduğunu hissedince uzaklaştı ve, "Hayır!" diye bağırdı. "O güzel konuşmalarını yeterince dinledim! Kendi hayatına dön ve beni hayatımla yalnız bırak!"

Hızla odadan çıkınca Matt peşinden geldi. Yön duygusunu tamamen kaybetmişti, nereye gittiğinin farkında değildi. Sonunda kendini Jane'nin kollarına attı.

Elbette o anın kızgınlığıyla ne Sian ne de Matt seslerinin ne kadar yükseldiğinin farkındaydılar. Bütün ev halkı ayağa kalkmıştı. Sian Jane'nin koruyucu kollarına sığındığında bir yaprak gibi titriyordu.

Jane daha önce hiç duymadığı otoriter bir sesle, Matt'a, "Onu yalnız bırak!" dedi. "Ne yaptın bilmiyorum, ama şimdi düzeltmenin zamanı değil!"

Sian misafir odasının kapısında Joshua'yı görmüştü. İçindeki şeytana uyarak bir anda Jane'nin kollarından sıyrıldı. "Matt'la aramdaki durumun değiştiğini görünce, bu oyunun bir anlamı kalmadığını düşünemedin mi? Joshua, seni seven birine kötülük yaptın. Bence bu affedilemez. Seni tanıdığımı sanmıştım, ama yanılmışım."

Birisi onu çekiştiriyordu. Görmeyen gözlerle etrafına baktı ve Jane'nin onu yatak odasına götürmesine izin verdi. Odaya girdiklerinde, "Ben iyiyim," diye mırıldandı.

Jane açık sözlülükle, "Ama pek iyi görünmüyorsun," dedi.

Sian iki yana bakındı ve birden kapıya doğru yürüdü. Jane yerinden fırlayarak, "Nereye gidiyorsun?" dedi.

"Eşyalarımı toplamaya. Hazırlanır hazırlanmaz gidiyorum."

Jane, "Ama nereye gideceksin?" dedi. "Ne yapacaksın?"

Sian, "Umurumda değil!" diye bağırdı. Dirseklerini duvara dayayıp, başını kollarına yasladı. "Havaalanına gideceğim. Oradan South Bend'e bir vasıta bulurum. Joshua'nın arabasıyla dönmeyeceğim. Onu ne görmek ne de konuşmak istiyorum."

"Sian, saat gecenin bir buçuğu. Biraz bekleyip sakinleşmeye çalışır mısın, lütfen?"

Oradan uzaklaşmak için çıldırıyordu ama Jane'ye olan sevgisi onu durdurmuştu.

Jane sakin bir şekilde, "Lütfen," dedi. "Beş dakika. Hala ısrar edersen üstümü giyinip seninle geleceğim."

Sian daha mantıklı düşünmeye başlamıştı. Gözlerini kapadı; böyle bir arkadaşı hak ediyor muydu? "Evet, haklısın," dedi. "Gecenin bu saatinde seni sokaklara sürükleyemem. Sabah erkenden gideriz."

Matt'ın yatağı oldukça büyüktü. Jane'nin yanına yattı ve sabaha kadar uyumadı. Olanlardan başı ağrıyordu. Güneş doğunca kalktı, Jane'yi uyandırdı ve son kez üstünü değiştirmek için çalışma odasına gitti. Ayağına sandaletlerini giydi, bütün eşyalarını çantaya doldurdu. Gözlerinin tekrar dolmaya başladığını hissediyordu.

Birden sinirlenerek çantayı odanın diğer ucuna fırlattı. Artık ağlamayacaktı. Kuvvetli olmak zorundaydı. Kabuğundan dışarı çıktığı anda dünyanın insanı incittiğini görmüştü. Tekrar onun içine girmesi gerekiyordu. Kabuğunun küçük bir hapishane olması önemli değildi. Yalnızlıktan hoşlanmayı tekrar öğrenebilirdi.

Matthew tam arkasından, "Sian," dedi.

Sian birden arkasına dönüp bağırdı. "Çık dışarı!"

"Hayır." Gözleri uykusuzluktan gölgelenmişti. "Eğer seni bırakırsam tekrar duvarların arkasına çekilip, bir daha asla çıkmayacaksın. Seni çok istediğimi ve bu nedenle olayları doğru algılayamadığımı kabul et."

Sian, acı bir şekilde gülerek, "Farklı şeyler öğrendik," dedi. "Sen çok çabuk sinirleniyorsun, ben de tam bir aptalım. Ne olmuş? Sonra öğrenmektense, şimdi öğrenmek daha iyi. Jane nerede? Benimle gelecekse acele etsin. Daha fazla bekleyecek değilim."

Matt sabrının son sınırına gelmiş gibi görünüyordu. Gergin bir şekilde, "Üzgün olduğumu söylemeye çalışıyorum!" dedi. "Büyük bir aptallık yaptım. Kızgındım ve incinmiştim. Seni Joshua'nın -veya başka bir erkeğin- kollarında düşününce kendimi kaybettim. Beni anlamıyor musun?"

Sian'ın ondan uzaklaşmak için duyduğu korkunç istek birden kayboldu ve acı dolu gözlerle Matt'a baktı. "Evet," dedi. "Anlıyorum, ama senin affedilmeye hazır olman, benim affedeceğim anlamına gelmiyor."

Matt başını kaldırarak, yavaşça, "Ama dün gece son dakikaya kadar ümit doluyduk ve gelecek vaat eden bir şey kurmaya başlıyorduk."

Sian buna cevap olarak çaresiz bir şekilde başını sallayınca, sustu. Onu reddeden tavrıyla Matt'ı çok incittiğini biliyordu ama göğsünde çöreklenmiş bir yılan gibi duran o büyük düğümü atabileceğinden emin değildi.

Matt dikkatli bir şekilde devam etti. "Bir an için mantıklı düşün. Bunları ben söylüyor olsam bile dinlemeye çalış. Dünkü hislerin, bugünkü hislerinden tamamen farklıydı. Yarın daha farklı hissetmeyeceğini kim söyleyebilir? Sakinleşmek için birbirimize biraz zaman tanıyalım. Belki o zaman her şey daha farklı görünür, belki de görünmez. En azından, birkaç gün içinde tekrar konuşacağımıza dair birbirimiz söz vere-

mez miyiz? Daha sakin olarak. En azından, bu küçük adımı atamaz mıyız?"

Sian daha birkaç dakika önce kendisini uyarmamış mıydı? Yumuşamak, zayıflamak anlamına geliyordu. Tereddüt etmek ise, ölüm...

Kararsız bir şekilde, "Sadece telefon konuşması," dedi.

Matt hemen karşılık verdi. "Pekala," dedi. Bu kadar sakin davranmayı nasıl başarıyordu? "Salı veya çarşamba günü ararım, tamam mı?"

"Pekala."

Jane, "İstediğin zaman gitmeye hazırım, Sian," dedi ve Matt'a döndü. "Steven, Joshua'yla birlikte gelecek."

Sian arkasına bakmadan çıktı. Kendisine güvenemiyor, aralarındaki kavgadan sonra Matt'ın yeniden aralarının düzelmesi için büyük bir çaba harcadığına tam olarak inanamıyordu.

South Bend'e giderken, Jane'nin kayıtsız şartsız ona sadık kaldığını düşününce boğazı düğümlendi. Jane rahatlatıcı bir sesle önemsiz konular hakkında konuşuyor, söylediklerinin hiçbirine Sian'ın cevap vermesi gerekmiyordu. Sian bir süre sonra onunla konuşacak kadar enerji toplamayı başardı.

Bir taraftan, bu hafta sonu boyunca bir tek sorunun cevaplandığını fark etti: Matt'a aşık olduğundan hiç şüphesi yoktu. Yaşadığı o büyük acı ve öfkenin içinde bile, bunu ona itiraf edecek cesareti bulmuştu. Aksi takdirde, Matt'ın önyargılı suçlamalarından bu kadar fazla etkilenmez, telefonda bile olsa bir daha konuşmayı kabul etmezdi. Onunla bütün temasını keser ve bu işten kurtulduğunu düşünürdü.

Ama yapamamıştı.

En kızgın anında bile, Matt öfkesinin ardına geçmeyi ve kalbinin derinliklerine dokunmayı başarmıştı. Üstelik bunu, düşüncesizce ve büyük bir öfkeyle konuştuktan hemen sonra yapmıştı. Pişmanlık duymuş, büyük bir belirsizliğe düşmüş, bu beklenmedik korkunç patlamadan sonra durumu düzeltmek için ümitsizce çabalamıştı.

Bütün bunlar Matt'ın onu sevdiği anlamına mı geliyordu? Bunu bilemiyordu. Belki de, büyük bir öfkeye kapılmış ve sonra da üzülüp, durumu düzeltmeye çalışmıştı.

Joshua'yla planladığı o aptal nişanlanma numarasından sonra artık ona eskisi kadar güvenemeyeceğine karar vermiş, sonra yanıldığını anlamıştı belki.

Ama Sian'ın yapabildiği tek şey, duygularının içinde hapsolup, korkularının ve yaşadığı gerginliğin kurbanı olmuş bir şekilde çaresizce beklemekti.

Pazar akşamı söylediklerini, söylemiş olması gerekenleri ve olabilecekleri düşünmekten ne yemek yiyebildi ne de uyuyabildi. Bu ilişkinin daha başlarken çökmesi onu kedere boğuyor, yalnızlığı içinde Matt'ın kuvvetli kollarını özlüyor, telefon ettiğinde ne söyleyeceğini bilemeyerek endişeleniyordu.

Ama hayal gücünün son sınırlarında bile, onun için son derece önemli olan bu telefon konuşmasının gerçekleşmemesini düşünemiyordu.

Pazartesi sabahı Jane işe gitti. Sian duş yaptı ve kapı çalındığında saçlarını tarıyordu. Kapıyı açmaya gitti.

Joshua karşısında duruyordu; son derece utanmış bir hali vardı.

Sian ona bakarken dudakları gerildi, kapı kolunu tutan parmakları kasıldı. Sonra geri çekilip, içeri girmesi için işaret etti.

Joshua salona girdikten sonra Sian'a döndü. "Sian, özür dilerim. Çok üzgünüm."

Bütün olanların üstüne bir bu eksikti. Joshua'nın yalvaran yüz ifadesine bakarak başını salladı. "Bunu neden yaptın, Joshua? İkimizi de üzeceğini hiç düşünmedin mi? Özellikle de Matt'ı. Bu kadar üzülmese, asla o şekilde parlamazdı."

Joshua üzgün bir şekilde, "Haklısın," dedi. "Yaptığımın hiçbir mazereti yok. Neden öyle davrandığımı da bilemiyorum. Sadece çok *kıskanmıştım*. Seni onunla birlikte görünce birden gözüm karardı. Matt her şeyin en iyisini alır; işinde, hayat tarzında, arkadaşlarda... seni de elde etmişti. Oysa ben seni seviyordum."

Sian arkasına dönüp ona bakarak, yavaşça, "Sen beni sevmedin," dedi. "Sadece benden etkilenmiştin ve ikimiz de bunu biliyorduk."

Joshua, "Hayır," dedi. Öylesine acı dolu bir açıklıkla konuşuyordu ki, Sian büyük bir üzüntü duydu. "Seni seviyordum, hala da seviyorum. Belki hayalini kurduğum aşk böyle değildi ama sana aşık olmuştum. Sonra, o ortaya çıktı ve seni benden uzaklaştırmaya başladı. Sian, sen ve diğer arkadaşlarım hayatımdaki en önemli insanlarsınız. Şimdiye kadar ilk defa Matt'tan sonra ikinci sırada gelmediğimi hissettim. O her zaman daha iyi, daha kuvvetli ve benden daha popülerdi. Anlamıyor musun? Seni kaybedeceğimi düşünmüştüm ve şimdi düşüncesizliğim, aptalca hareketlerim yüzünden belki de seni gerçekten kaybet-

Sian konuşamıyordu. Aslında olanlardan bir ölçüde hepsi sorumlu değil miydi? Kendisi de sorumsuz hareketlerinden dolayı suçluluk hissediyordu. İntikam arzusuyla gözü dönmeseydi, işler bu kadar ileri gitmeyebilirdi.

Joshua ondaki bu sessizliği yanlış anlayarak, "Her neyse," dedi. "Seninle konuşmam gerektiğini düşündüm. Matt'la da konuştum ve her şeyi anlattım. Hala kızgın, ama en azından artık anlıyor. Senden tekrar özür diliyorum. Bunu telafi edemem, ama günün birinde beni affedeceğini umuyorum."

Sian, "Joshua," dedi ve kollarını açarak ilerledi.

Joshua hemen ona sarıldı.

Sian, "Seni aptal," dedi. "Ağabeyinle ilişkim var diye arkadaşlığımızın biteceğini nasıl düşünebildin?"

Joshua kendini azarlar gibi, "Çok aptalca olduğunu söylemiştim!" dedi. "Lütfen... lütfen, olanların aramıza girmesine izin verme. Arkadaşlarım benim için çok önemli."

Sian fısıldayarak, "Ben senin arkadaşınım," dedi. "Anlamıyor musun? Benim de sana ihtiyacım var. Sakın bir daha bana böyle bir şey yapmaya kalkma. Aynı şeyi ikinci kez affedecek kadar büyük değilim."

"Asla, söz veriyorum."

Kapının tekrar çalınmasıyla ilgileri dağıldı. Sian Joshua'dan uzaklaşarak kızgın bir şekilde kollarını kaldırdı. Joshua onun yüzündeki ifadeye bakarak gülmeye başladı. Sian kapıyı açmaya giderken gülümsüyordu, ama basamakta duran adamı görünce birden kalbinin durduğunu hissetti.

Malcolm, yirmi yıldan fazla zamandır babasının arkadaşı ve ortağıydı. Sian onu bir amca gibi sever ve çok güvenirdi. Malcolm Amca hayatının sürekli değiştiği çocukluk yıllarında, Sian için istikrar ve kalıcılığın en büyük örneklerinden biriydi.

Yıllar boyunca üçü de, sanki Sian, Malcolm'un babasının koruma görevlisi olarak çalıştığını bilmiyormuş gibi davranmışlardı.

Sian onun yüzüne bakar bakmaz, babasına kötü bir şey olduğunu anladı.

Joshua kapıya geldi ve, "Sian, her şey yolunda mı?" diye sordu. Ne Sian ne de kapıda sessizce duran adam ona baktılar.

Sian fısıltıyla, "Çok mu kötü?" dedi.

Malcolm, "Evet, tatlım," deyince, Sian bir uyurgezer gibi kendini onun kocaman kollarının arasına attı.

"Hemen gelebilir misin?"

"Evet, tabii."

Arkasını döndüğünde yüzündeki ifade öyle korkunçtu ki, Joshua olaya karışmak ihtiyacını duymuştu. Sian'ı bu duruma getiren adama saldırgan bir ifadeyle, "Bana bak, kimsin sen?" dedi. "Ne istiyorsun?"

Malcolm sakin bir şekilde, "Bunu söyleyemem, Delikanlı," dedi.

Sian sert bir sesle, "Onu rahat bırak, Joshua," dedi. "Benim yerime Jane'ye bir not bırakır mısın? En kısa zamanda arayacağımı yaz."

Joshua, "Tabii," dedi.

Bu arada Sian kapıya doğru yürüyordu. Joshua

çaresiz bir şekilde sordu. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Sian, "Kimsenin yapabileceği hiçbir şey yok," dedi.

ONUNCU BÖLÜM

Londra oldukça serin ve rahatsız edici derecede rutubetliydi. Avrupa'dan gelen rüzgar bulutları İngiltere'yi kaplamıştı.

South Bend'den Heathrow'a yaptıkları yolculuk bir kabus gibi geçmişti. Oradan buldukları ilk uçakla Londra'ya gitmişlerdi. O'Hare Havaalanı'nda beklerken Malcolm alçak sesle babasının başına gelenleri anlatıyor, Sian sanki bütün sesler ve renkler kaybolmuş gibi etrafına bakıyordu.

Geçen yıllar içinde, Devin'in hayatında sürekli bir tehlike unsuru bulunduğunu kabul etmek zorundaydı. Arkasında öfkeli kumarhane sahipleri bırakarak, büyük miktarda paralarla sürekli seyahat etmişti. Bu adamlardan bazıları yeraltı dünyasında yasal olmayan işler yürüten acımasız tiplerdi.

Devin birkaç hafta önce Malcolm'un uyarılarına aldırmadan bir kumara girmiş ve oyundan yarım milyon İngiliz Sterling' kazanmıştı. Kumarhane sahibine karşı oynamıştı ve bu adam bütün diğer kötü yönlerinin yanı sıra, kumara olan bağımlılığıyla tanınıyordu.

İki gece önce babasını pusuya düşüren de aynı

adamdı.

Malcolm ve Devin saldırganları alt etmeyi başarmışlar ve adamlar cinayete teşebbüs suçundan tutuklanıp hapse atılmışlardı. Fakat kavga sırasında Devin ciddi bir şekilde yaralanmıştı.

Sian yorgun ve üzgün olmasına rağmen, Malcolm'un onun için başka bir isimle yer ayırttığı otele gitmeyi reddetmişti. Heathrow'dan hemen bir taksiye binip, Devin'in yattığı özel hastaneye gittiler.

Telefonda babasının hala yaşadığını, fakat başındaki yara nedeniyle komada olduğunu söylemişlerdi. Taksiyle yaptıkları uzun yolculuk sırasında Sian, bir hafta önce Matthew'le yaptıkları konuşmayı hatırladı.

"Herhalde küçükken çok güzel bir kızdın. Böyle bir kızım olsa, onu uzağa göndermek beni çok üzerdi."

"Öyle mi?"

"Evet, ama bildiğim bir şey daha var. Küçük bir kıza uygun olmayan bir işim ve hayat tarzım olsaydı, onu güvende olarak büyüyeceği bir yere gönderirdim. Bana bağımlı olmasının vereceği bencilce zevkten kendimi mahrum ederdim."

Bu düşüncelerle geriye baktığı zaman bütün parçalar yerine oturuyordu. Devin'in telefon etmesi, garip konuşması, mezuniyet törenine ve doğum gününe gelmemesi -bunların hepsi kumarda o parayı kazandıktan sonra olmuştu. Tehlikede olduğunu düşündüyse, elbette Sian'ın bir kilometre civarına bile gelmezdi. Sian'ın üstüne tehlikeli bir gölgenin düşmesine izin vermezdi.

Alnını taksinin soğuk camına dayadı ve hıçkırarak, "Bunu neden yaptı, Malcolm?" dedi. "Hayatının sonuna kadar lüks içinde yaşayacak parası var! Gerektiği yerde durmasını bilirdi. Bu işi neden yıllar önce bırakmadı?"

Malcolm yavaşça, "Bırakmak istemedi," dedi. Gergin olduğu zamanlar İskoç aksanı iyice ortaya çıkıyordu. "Annen öldüğünden beri, sanırım, Devin ona ulaşmanın bir yolunu arıyordu. Anneni her şeyden çok seviyordu ve evlendikleri zaman kumarı bırakmak için çok uğraştı. Ama eski hayatı peşini bırakmadı. Onu tanıyan çok insan vardı ve kazanması için karşılığında çok para vermeye hazırdılar. Sonunda anneni terk etti. Onun yüzünden sana veya annene bir şey olsaydı, kendisini asla affetmezdi."

Sian gözlerini açarak Malcolm'a döndü. Kalbi, o anda yaşadığı acıyı kaldıracak kadar büyük değildi. Bu kadar basit miydi? Hayatı boyunca babasının sadakatsiz, sorumsuz bir çapkın olduğuna inandıktan sonra karşısına çıkan son gerçek bu muydu? Bunca zamandır nasıl bu kadar kör olabilmişti?

Önemli olan Sian'ın hayatındaki birçok önemli olaya katılmaması değil, onu sevmesiydi. Bütün bu süre boyunca onu korumaya çalışıyordu.

"Bana niçin anlatmadı?"

Malcolm başını sallayarak, "Anlatsaydı, bütün bu yükü küçük bir kızın omuzlarına yüklemiş olacaktı," dedi. "Hayır, Sian. Bu doğru olmazdı."

Hastaneye vardıklarında, Devin'in durumunda hiçbir değişiklik yoktu. Doktorlar komadan çıkıp çıkmayacağını bilmiyorlardı. Bunu sadece zaman gösterecekti. Yapabildikleri tek şey beklemekti.

Sian bütün gece Devin'in başucunda bekledi. Yakışıklı hatlarına bakarken sanki bir yabancıya bakıyordu. Hayatı boyunca tanıdığını sandığı insan kaybolmuştu ve karşısındaki et ve kemikten yapılmış bu insanı asla tanıyamamıştı.

Zamanın anlamı kalmamıştı. Önüne yemek geliyor ve o farkına bile varmadan geri gidiyordu. Oturduğu yerde uyukluyor, hastaneden sadece duş yapmak ve Malcolm'un ona aldığı kıyafetlerle üstünü değiştirmek için ayrılıyordu.

Polis, artık herhangi bir tehlike kalmadığını söylemişti. Yine de, Malcolm da onunla birlikte bekliyordu. Sian onun bu bağlılığına minnet duyuyordu, fakat hayatı boyunca kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Ona sarılacak, her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek birine ihtiyaç duyuyordu. Geçen saatlerle birlikte inancını ve dayanıklılığını kaybettiğini hissediyordu. Omuzuna başını dayayabileceği, güvenebileceği kuvvetli birine ihtiyacı vardı.

O anda Matthew'e çok ihtiyaç duyuyordu, ama o dünyanın başka bir yerinde kendi hayatını yaşıyordu.

Sian bütün ümidini kaybetmişti.

Sonunda, o odadan dışarı çıkmasıyla Devin'in ölmeyeceğine ikna oldu ve perşembe günü öğleden sonra, saat farkını hesaplayarak, Jane işe gitmeden önce Amerika'ya telefon etmek üzere babasının yanından ayrıldı. Telefonda Sian'ın sesini duyan Jane neredeyse ağlayacaktı.

Sian olanları kısaca anlattı. Jane heyecanla konuş-

maya başladığında kelimeler boğazında düğümlendi. "Oh, Sian! Seni çok merak ettik! Birdenbire ortadan kayboldun. Korkudan çıldırdım, ama böyle bir şeyin olabileceği hiç aklıma gelmedi! Matt deliye döndü. Salı günü telefon ettikten sonra South Bend'e geldi, ama sen burada değildin."

Sian'ın kalbi çılgınca atıyordu. Ahizeyi o kadar sıkmıştı ki, parmaklarının uyuştuğunu hissetti. "Şimdi orada mı?"

Jane'nin duraksamasından cevabı tahmin etmişti. "Hayır, tatlım. Chicago'ya döndü. Sorumluluklarını askıya alamayacağını söyledi. Ama gidiş nedenini öğrendiğinde, eminim, her şey yoluna girecek... Sian? Sian, orada mısın?"

Jane'nin söylediklerini duymuyordu. Son birkaç gündür çok şey yaşamıştı. Beyni ve vücudu artık buna tepki vermeye başlıyordu, anlaşılan. Omuzlarına ağır bir karanlık çöktü ve ahize, zayıf elinden yere kaydı. Kafasındaki hayaletin yankılanan sesini duyuyordu:

Hep kaçıyorsun, değil mi?

Bil bakalım, şimdi ne olacak? Galiba elindeki kağıtlarla bu oyunu kaybedeceksin.

Yere düşerken Matthew yanında değildi...

Yavaş yavaş kendine geldi ve bir süre tavana bakarak gözlerini kırpıştırdı. Büyük bir yatakta yatıyor ve buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Rüyasında, yine, baharda Paris'e gittiğini görmüştü. Hafif yağmur yanaklarına damlıyordu. Yarı açık kapının diğer

tarafında bir gölgenin kıpırdadığını gördü, sersemlemiş bir şekilde hareket etmeye çalıştı ve, "Matt?" diye mırıldandı.

Dışarıdan hızlı ayak sesleri geldi ve kapıda bir gölge belirdi. Malcolm, yavaşça, "Tatlım?" dedi.

Acımasız gerçekler yüzüne tokat gibi çarpınca ilk anda hissettiği mutluluk kayboldu. Sessiz bir hıçkırıkla başını çevirdi. Şimdi hatırlıyordu. Tabii ki, Matt burada değildi.

"Ne oldu?" dedi.

"Bayıldın." Malcolm içeri girdi, yatağın kenarına oturdu ve serin parmaklarını Sian'ın yanağına dokundurdu.

Sian halsiz bir şekilde, "Aman tanrım," dedi. "Böyle bir huyum olduğunu bilmiyordum."

Şaka yapmaya çalışmıştı, ama Malcolm gülmüyordu. "Doktorlar yorgunluktan olduğunu söylediler. Kendini çok zorladığını söylemiştim, ama tıpkı baban gibisin. Hiç laf dinlemiyorsun."

"Babam nasıl?" Birden telaşlanıp dirseklerine dayanarak doğruldu, ama kollarının titrediğini fark edince tekrar geri düştü.

"Bir değişiklik yok. Üzgünüm, tatlım... dur bakalım! Yemek yiyene kadar bu yataktan kalkmayacaksın! Bütün gün uyudun. Midenin biraz dolması lazım, yoksa yine bayılırsın. Herhangi bir şey olursa, hastaneden arayacaklar."

Sian'ın sinirli itirazlarına rağmen, oda servisine yemek ısmarladı ve yeterince yediğinden emin olana kadar başında bekledi. Ancak yemekten sonra yerinden kalkmasına izin verdi. Sian, duş yapıp bir kot

pantolonla bluz giydiğinde en azından ayakta daha sağlam durabiliyordu.

Uyuduğu süre içinde ağır bulutlar dağılmıştı. Malcolm ile birlikte otelden çıkarken gün batımı bir gökkuşağı gibi rengarenkti. Çantasının içinde güneş gözlüğünü aradı; yorgun gözlerinin bu parlaklığa tahammülü yoktu. Hastanenin ana girişinde taksiden indiklerinde Malcolm kollarını omuzuna doladı ve onu içeri doğru yöneltti. Gözleri sürekli etrafta dolaşıyordu.

Onu korumaya çalıştığını anlayan Sian, "Artık tehlike kalmadığını sanıyordum," dedi.

Malcolm, "Evet, ama dikkatli olmanın bir zararı yok, tatlım," dedi. Kapıyı açıp onu içeri soktu. İri vücuduyla, sesinin rahatlatıcı tonu birbirine tamamen zıttı. "Şimdilik, bir kişinin hastanede yatması yeterli."

"Ama size saldıranlar itiraf etmişler. Scotland Yard da, kumarhane sahibini göz altında bulunduruyor. Artık endişelenecek bir şey kalmadı, değil mi?"

Danışmanın ve ana salonun içinden geçiyorlardı. Ziyaret saati olduğu için çok kalabalıktı.

Bir erkek ayağa kalkıp onlara doğru yürümeye başladı. "Sian?"

Sian duyduğu bu tanıdık sese doğru şaşkınlıkla başını çevirdi. Fakat onu hayal meyal görebildi, çünkü Malcolm tarafından şiddetle duvara doğru itilmişti.

"Dikkat et!"

Matt duvara çarptı, ama hemen toparlandı. Malcolm bu davetsiz misafire engel olacaktı. Sian bilinçsiz bir şekilde kendini iki erkeğin arasına attı. "Hayır,

Malcolm!"

Malcolm yumruğunu çoktan kaldırmıştı. Ağırlığını geriye vermek istedi, ama dengesini kaybetmişti. Yumruğu büyük bir hızla Sian'ın yüzüne inmek üzereydi. O sırada diğer adam şimşek hızıyla kolunu kaldırarak Sian'ın yüzünü kapattı.

İkisi de sararmış bir şekilde ve şaşkınlıkla Sian'ın üzerinden birbirlerine bakıyorlardı. Eğer yumruğu yüzüne gelseydi, Sian'ın çenesi kırılacaktı. Sian yaralanmaya ne kadar yaklaştığının farkında değildi. Kollarının altından sıyrılıp yüzüne baktı ve inanamayarak, "Matt?" dedi.

Matt'ın ela gözleri ona döndü. Sonra yüzü tarif edilemeyecek bir yumuşaklıkla gevşedi ve, "Sevgilim, duyar duymaz geldim," dedi.

Sian uyurgezer gibi öne doğru bir adım attı. Matt büyük bir açlıkla ona sarıldığında, Sian'ın buna o kadar çok ihtiyacı vardı ki, boynuna atıldı.

Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Sanki onu sımsıkı saran bu erkeğin kalbiyle kendi kalbi aynı anda atıyordu. Matt başının arkasını tuttu ve vahşi bir şekilde onu öpmeye başladı.

Sian'ın gözyaşları akıyor, yanaklarında iz bırakarak aşağı doğru iniyordu. Matt onun güneş gözlüğünü dikkatle çıkardı. Gözlerinin altındaki halkaları ve bir hafta içinde yaşadıklarının izleri görünce, bakışlarında büyük bir acı belirdi.

Sian Matt'ın yanağına dokunurken, "Burada olduğumu nereden bildin?" dedi. Gerçekten, yanında olduğuna bir türlü inanamıyordu.

"Jane aradı. Babanın hangi hastanede yattığını

söylemişsin. Çantamı topladım ve kırk beş dakika içinde havaalanına gittim. Neyse ki, British Airways'ta bir yolcu son anda biletini iptal etmiş. Yoksa hala O'Hare'de çıldırıyor olacaktım. Bu sabah Heathrow'a inince rehberdeki bütün otelleri aradım, ama sen hiçbirinde yoktun. Sonunda buraya gelip beklemeye başladım."

"Malcolm bana Hilton'da başka bir isimle yer ayırtmış."

Matt'ın bakışları sertleşti. Sian'ı belinden tutan kolu kasılınca neredeyse nefesi kesilecekti.

Ciddi bir sesle, "Evet," dedi. "Jane babana saldırdıklarını söyledi. Tanrım, son birkaç gündür cehennem azabı yaşadım! Joshua, kapıya gelen adamı görünce renginin kül gibi olduğunu, sonra tek kelime bile söylemeden çıkıp gittiğini anlattı. O günden beri birbirinden kötü senaryolar yazıp kendime işkence yapıyorum. Bir daha seni hiç göremeyeceğimi sandım."

Sian, "Gelen Malcolm'du," diye açıkladı. "Babamın ortağı. South Bend'e hiç gelmemişti. Babam beni görmeye hep yalnız gelirdi. Sanırım, sıradan bir insan gibi görünmek istiyordu - diğer insanların aileleri gibi. Malcolm yalnız gelince kötü bir şey olduğunu anladım. Düşünebildiğim tek şey, babamın ben gitmeden ölebileceğiydi."

Matt yavaşça, "Durumu nasıl?" diye sordu.

Sian başını ona doğru eğdi. "Komada. Malcolm'la birlikte ellerinden geleni yapmışlar, ama adamlar üç kişiymiş. Saldıranlardan biri demir bir boruyla başına vurmuş."

Matt, "Tanrım," diye mırıldandı. Parmaklarıyla Sian'ın saçlarını okşuyordu. "Sana doğru yürüdüğümde birden saldırıya geçmesine şaşmamak lazım."

Sian, "Matt," diye inledi. "Rengi bembeyaz, sanki bir mumya gibi -ölürse ne yaparım, bilmiyorum... ondan başka kimsem yok..."

"Yo, yo." Matt kulağına fısıldıyor, onu sarıyor, rahatlatmaya çalışıyordu. "Sian, ne olursa olsun, ben hep yanındayım."

Matt'ın söylediğini anlaması bir dakika kadar sürdü. Zaten onun da tek istediği buydu, ama içindeki şeytan kalbini her zaman dinlemiyordu.

Acı bir sesle, "Hafta sonunda olduğun gibi mi?" dedi.

Matt kaskatı kesilip geri çekildi. Gözlerinde öfke kıvılcımları parlıyordu. Omuzlarına inen elleri birer pençe halini aldı. Sian'ı sarstı; sadece bir kez ve sertçe değil, yavaş ama sürekli bir şekilde sarsıyordu. Duygularının derinliğini ve dayanıklılığını ona açıkça göstermek istiyor gibiydi. Sian uyuşmuş bir şekilde yüzüne baktı.

Matt, sert bir sesle, "Evet," dedi. "Hafta sonunda olduğu gibi. Sersemlemiş, tahrik olmuş, korkmuş, şaşırmış, burnu sürtülmüş bir şekilde. Seni ilk gördüğüm anda olduğu gibi. Partine geldiğimde, her şey planlanmıştı. Sana nasıl yaklaşacağım, neler söyleyeceğim... son derece mantıklı bir konuşma olacaktı. Arka verandada durup sana bakarken, bütün mantığım ve sağduyum uçup gitti. Gördüğüm en çekici kadındın ve kardeşimle nişanlıydın. Tanrım, başka birine aittin ve bu beni çıldırttı. Hayatına çok geç girmiş ol-

maktan korktum."

Sian üzüntüyle, "Matthew..." diye fısıldadı. Onun dudaklarını okşamak, sözcüklerinin güzelliğini hissetmek için ellerini kaldırdı, ama Matt konuşmak istiyordu.

"Seni seviyorum. Hayatımın gidişini değiştiren bir aşkla seni seviyorum. Seni dünyadaki her şeyden çok seviyorum. Sanki bu kelimenin anlamını yeni öğrenmiş gibiyim. Senden uzak kalmak, benim için nefes almamak gibi bir şey. Sana duyduğum arzunun daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemediğini düşünüyordum, ama tehlikede olabileceğini fark edince hissettiğim acının yanında bu bile hafif kaldı. Üç bin mil uzakta bir havaalanında kısılıp kalmıştım. Bir daha böyle bir şey yaşamamak için dua ediyorum."

Sian ona dokunarak, "Sus," diye fısıldadı. "Sus, sevgilim."

Matt'ın düşünceli bakışları Sian'da odaklandı. Yavaşça, "Asla," dedi.

Sian o ana kadar acı çekiyordu, ama artık patlamak üzereydi. Gözlerini kapadı ve, "Beni çok kızdırdın," dedi. "Sana hiç bu kadar çok öfkelenmemiştim. Bütün savunmamı yok ettin. O ilk andan itibaren her saniyemi seni düşünerek, kızarak, özleyerek, seni reddederek geçirdim. Hayattan beklentilerimi bildiğimi sanıyordum. Yaptığım planlar beni tatmin ediyordu. Sonra sen ortaya çıktın. İstediğim her şeyin, istikrarın, güzel bir yuva ve ailenin, aslında sana olan sevgimin birer yansıması olduğunu hiç çaba harcamadan bana gösterdin."

Matthew, çarpık bir gülümsemeyle, "Çaba harca-

madan değil," dedi. Gözlerindeki ışıltı Sian'ın ruhunu ısıtıyordu. "Birbirimize çok uygun olduğumuza seni ikna etmek için çok uğraştım. Seni baştan çıkarmaya çalıştım; sadece fiziksel olarak değil, entellektüel ve duygusal yönlerden de. Her geri çekilişinde nefesimi tutup bekliyor, attığım her yanlış adımda büyük bir korku duyuyordum. İlk iki günde o kadar büyük bir ümitsizliğe düştüm ki, hafta sonu için hepinizi evime davet ettim. Bir de sen gelmeyeceğini söyleyince, kendimi koca bir aptal gibi hissettim."

"Hiç belli etmedin. Son derece soğukkanlıydın."

Sian'ın çenesini yukarı kaldırdı; gözlerini dudaklarına dikti. "Öyle mi?" diye mırıldandı. "Restoranın park yerinde ve sonra senin mutfağında oynanan senaryoyu unuttun galiba! Senden uzak duramıyordum. Işığa doğru uçan pervaneler gibi etrafında daireler çizip duruyordum."

Sian o tutkulu anıları hatırlayınca soluk teni kızarmaya başladı. Matt bundan hoşlanmış gibi güldü.

Sian bu halinden utanarak etrafına bakındı, ama kimse onlarla ilgilenmiyordu. Bu tür duygusal sahneler hastanelerde her gün yaşanıyordu. Malcolm ise, biraz önce sessiz bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Matt tekrar toparlandı ve ciddi bir ifadeyle, "Geçen cumartesi dünyanın en mutlu insanıydım. Bana geldin ve beni öptün. Joshua'yla konuşmaya gittiğimde umut doluydum, ama bir anda dünya başıma yıkıldı. Sian, sana söylediklerim için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Kontrolumu kaybetmiştim. Duygularımın karşılıksız olduğunu düşünmek beni çıldırtıyordu. Söylediklerime o anda pişman olmuştum, ama

onları geri alma şansım yoktu. Sanki, ikimizin arasında havada asılı kalmışlardı. Bana aşık olmaya çok yaklaştığını itiraf ettiğinde, kendi mezarımı kazdığımı biliyordum."

Sian yeşil gözlerini ondan ayırmadan, "Seni seviyorum," dedi. "Son birkaç gündür yanımda olmasını istediğim tek insan sendin. Çok yalnızdım ve korkmuştum..."

Matt, "Sevgilim," dedi ve Sian'ı tekrar öpmeye başladı. Bu yumuşaklığının verdiği duygu öylesine derindi ki, Sian'ın içindeki son şüphe kırıntıları da yok oldu.

Matt'ın dudaklarına, "Geldiğin için çok mutluyum!" dedi.

Matt, bu sözcükleri aralık dudaklarının içine aldı. "Hep yanında olacağım. Her zaman. Ne olursa olsun."

Sian endişeli bir şekilde geri çekilerek, "Ama işin ne olacak?" dedi. "Sana bağlı birçok insan var. Gitmen gerekirse, seni anlarım. Buraya gelebilmen beni çok mutlu etti ama, ne kadar kalmam gerekeceğini bilmiyorum."

Bunları söylerken büyük bir acı duyuyordu, çünkü Devin'in durumu hala belirsizdi. Matthew'e kalması için yalvarmak istiyordu, ama onu zorlayamazdı.

Matt başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak, "Şaka yapıyorsun herhalde," dedi. "Baban hastanedeyken ve belki senin hayatın da tehlikedeyken, gidebileceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Sian, "Ama hiçbir tehlike yok!" dedi. "Gerçekten."

Matt inanmayan gözlerle ona baktı ve sakin bir

sesle, "Ama babanın arkadaşı pek öyle davranmadı," dedi.

Sian elini sabırsızca salladı. "Malcolm oldukça gergin. Babama olanlar yüzünden kendini suçluyor, ama adamlar zaten hapiste. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Senin için sakıncası yoksa, bu konuda kendi kararımı vermek istiyorum. İşimle ilgili her şeyi ayarladım. Ben yokken idare edebilirler. Hayır, Sian, artık aramıza engeller koyamayacaksın. Hayat o kadar uzun değil. Bütün aptalca davranışlarımıza rağmen, tanrının bir lütfuyla, birbirimizi bulduk. Hayatımızı yeniden düzenleyeceğiz. Bir daha gitmene izin vermeyeceğim. Ömür boyu mahkum oldun, bol şans."

Sian parlayan gözlerle baktı. "Yani, bununla başa çıkmayı öğrenmem mi gerekecek?"

Matt'ın sabırsızlığı seksi gülümsemesinin içinde kaybolmuştu. "İyi bildin."

"Tatlım!" Malcolm'un koridordan gelen sesiyle Sian yerinden sıçradı ve yüzündeki mutluluğun yerini korku aldı. Bir an Matt'la birbirlerine baktılar. Ona doğru dönüp, Malcolm'un yüzündeki gülümsemeyi görünce aniden gevşedi; neredeyse yere düşecekti.

"Baban uyandı. Seni soruyor."

"Matt!" Sian baş döndürücü bir gülümsemeyle ona baktığında Matt'ın neredeyse nefesi kesilecekti.

Sian'ı o tarafa doğru çevirip elini tuttu. "Hadi!"

Koşarak koridorlardan geçerlerken herkes dönüp onlara bakıyordu. Ama o anda Sian'ın neredeyse elle tutulacak kadar somut mutluluğunu hiçbir şey engelleyemezdi.

Devin'in berrak gözlerini görünce Sian gülümsedi. Başucuna gelip yavaşça ellerini tuttu. "Oh, Baba, beni çok üzdün. Nasılsın?"

Devin zayıf bir gülümsemeyle, "Nasıl olmamı bekliyorsun?" dedi. Gözleri sevgiyle parlıyordu. "Duvara çarpmış gibi hissediyorum. Sakın beni azarlamaya kalkma. İnatçı bir keçi olduğumu biliyorum."

Sian babasının elini okşarken, yumuşak bir sesle, "Seni azarlayacağım," dedi. "Sakın bir daha böyle bir şey yapmaya kalkma!"

Devin, "Hayır, tatlım," dedi ve gözleri Sian'ın arkasında duran Matt'a takıldı. "Bu da kim? Bir de bana hayatında kimsenin olmadığını söylüyordun."

Sian ağzını açarken, Matt, "Artık var," dedi. Elini Sian'ın omuzuna koymuştu.

Devin, Sian'ı güldüren bir tavırla, "Görüyorum," dedi. "Şimdi benim sert baba rolünü oynamam bekleniyor, oysa bir Hint prensi gibi kafam sarılı yatıyorum. Söyle bakalım, hayatın boyunca görebileceğin bu en güzel kızla ilgili niyetin nedir?"

Matthew, "Çok ciddi," dedi ve devam etti. "Hasta yatağında yatan babasıyla konuşulamayacak kadar ciddi."

Bu sözler üzerine Devin kahkahalarla gülmeye başladı. "Anladığım kadarıyla, kendine müthiş birini bulmuşsun, kızım."

Matt omuzunu tutan parmaklarını sıkınca, Sian bütün vücudunu sıcak bir duygunun kapladığını hissetti. Sanki bu parmaklardan sözsüz bir bağlılık mesa-

jı gönderiliyordu. Hep yanında olacağını biliyordu. Başka bir eyaletten ona ulaşmış, okyanusu geçip peşinden gelmişti. Sian ışıldayan gözlerle babasına baktı ve, "Evet," dedi.

SON



Harlequin™ Romance™

Sian iki erkek arasında kalmıştı... daha doğrusu, iki erkek kardeş arasında.

Joshua ona hayrandı ve Sian'ın planladığı güvenli bir hayat için ideal bir koca adayıydı. Ama Matthew Sian'ın bütün planlarını altüst edecek ateşli ve tehlikeli bir sevgiliydi; ondan uzak durması gerekiyordu.

Tarama Carmina
Düzenleme Ser_reS

